

Bogdan Costin

Cum să faci primul milion

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Bogdan Costin

Cum să faci primul milion

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2013

www.cartearomaneasca.ro
Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ
Bucureşti, Calea Victoriei nr. 133, sect. I

ISBN ePub: 978-973-46-4056-0
ISBN PDF: 978-973-46-4057-7
ISBN print: 978-973-23-3037-1

Coperta: Radu Răileanu
Foto copertă: © Brad Florescu

BOGDAN COSTIN s-a născut pe 30 iulie 1975. Este senior copywriter. Pînă în prezent, impresionanta lui operă deloc literară include mii de scenarii de spoturi TV dintre care cîteva zeci au fost ecranizate şi difuzate intensiv în pauzele publicitare. În timpul liber a scris piese de teatru cu care a cîştigat primul loc la concursul de comedie românească din cadrul festCO în 2007 (*Blocaj în trafic* – pusă în scenă la Teatrul Foarte Mic) şi în 2011 (*De ce urîm femeile*). Romanul *Cum să faci primul milion* este debutul lui în proză.

Povestea asta e povestea mea, dar nu e semnată de mine. Prefer să mă bucur pe îndelete de banii făcuţi decât să am Fiscul pe cap. Prefer să lâncezesc pe o plajă anonimă din Thailanda decât într-o celulă la Jilava. Ştiu, sunt un om simplu cu preferinţe banale, dar am învăţat să mă accept aşa cum sunt, aici, în sunetul valurilor care se sparg domol la picioarele mele, parcă plictisite de rutina lor veşnică. Nu vreau nici să-mi stric reputaţia semnând cartea asta cu numele meu real, poate o să mai am nevoie cândva de ea, şi nici pe cea a colaboratorilor şi partenerilor mei de afaceri. Nu se ştie când vom mai lucra împreună. De exemplu, în situaţia puţin probabilă în care voi toca toţi banii şi voi fi nevoit să-mi încalc promisiunea pe care mi-am făcut-o mie însumi atunci când am plecat din Bucureşti: aceea că nu voi mai munci niciodată, până la sfârşitul zilelor mele.

Pe Bogdan Costin îl ştiam vag. Ne-am intersectat la un moment dat într-o agenţie. El tocmai se angajase, eu am mai stat acolo trei luni şi m-am cărat. Nu am schimbat prea multe cuvinte cu el în răstimpul ăsta. E un tip tăcut şi inhibat. Când ne întâlneam pe terasă la ţigară, îl mai întrebam una alta şi el mormăia ceva drept răspuns. Nu e genul de om pe care-l dă sociabilitatea afară din casă. La el m-am gândit printre primii atunci când am avut ideea să pun pe altcineva să semneze cartea mea. Mi-a părut mereu victima perfectă, uşor de momit cu o sumă potrivită. E prea slab şi lipsit de iniţiativă ca să facă mulţi bani şi să-şi depăşească condiţia de veşnic angajat, dar prea bun în rolul ăsta ca să fie vreodată mulţumit de salariul pe care-l primeşte. Un etern frustrat, cum ar veni, adică exact profilul de om cu care-mi place mie să am de-a face.

S-a mirat foarte tare atunci când l-am sunat şi am fost nevoit să-i explic vreo două minute cine sunt. Până la urmă şi-a amintit de mine şi a acceptat să ne vedem la o cafea a două zi.

A fost mai greu decât prevăzusem. Ne-am întâlnit abia peste două săptămâni, după nici nu mai ştiu câte alte tentative stabilite prin telefon. Prima dată a intervenit o întâlnire urgentă la el în firmă şi nu a mai putut ieşi în pauza de masă. A doua oară a făcut febră una din fiicele lui şi a trebuit să fugă cu ea la Medlife. I-am propus să ne vedem seara atunci, la un vin. Mi-a zis că după job îi este imposibil. Trebuie să alerge acasă pentru că bona îşi termină programul şi nu-i place să stea nici un minut în plus. Soţiei lui îi e greu cu două fete mici pe cap după nouă ore petrecute la jobul ei şi trebuie să o ajute. Nu-şi mai permite spontaneitatea întru alcool pe care o avea, după propriile declaraţii, cu zece ani în urmă. Nu o cunosc pe soţia lui, dar ştiu genul. De altfel, parcă aş sta cu ea la masă. Tot ce-mi spune bărbatul consumat din faţa mea e impregnat de părerile ei. Sigur e genul de soţie care îi reproşează că nu se teleportează acasă de la job, iar când el îi explică faptul că teleportarea e doar o idee SF, ea nu se lasă şi îi reproşează atunci că nu o inventează el însuşi şi astfel nu doar că ar ajunge acasă mai repede, dar s-ar îmbogăţi şi i-ar oferi familiei sale un viitor strălucit.

Am mai avut şi alte încercări de a ne întâlni la prânz şi, într-un final, a reuşit să vină la Harbour, în Amzei, aproape de sediul agenţiei unde lucra acum. Mi-a zis că are o oră pauză de masă şi, imediat după aceea, o întâlnire internă, deci e grăbit.

Arăta mult mai îmbătrânit. Au trecut vreo şase ani de când am fost colegi, dar faţa lui a contorizat dublu. A încărunţit mult şi s-a îngrăşat. Avea ochii înfundaţi în nişte cearcăne adânci şi vineţii, scoase în evidenţă de lentilele ochelarilor ca nişte telescoape. Era stresat şi se uita mereu la ceasul de pe ecranul iPhone-ului său. Mi-am dat seama pe loc că întâlnirea noastră va fi un succes.

Mi-a spus că i se pare ciudat că l-am sunat, dar că niciodată nu refuză o întâlnire.

— Mereu apar oportunităţi, nu ştii niciodată.

I-am confirmat că exact despre o oportunitate e vorba şi a părut ceva mai relaxat. A fost doar o impresie. După câteva minute, se uita din nou în jur, la celelalte mese şi la fiecare om care intra pe terasă. Semăna cu o suricată stresată.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, dar mi-e teamă să nu apară colegii mei. Vin şi ei deseori pe aici. Şi dacă mă văd cu cineva străin, automat or să-şi închipuie că sunt la o discuţie pentru un alt job şi-mi aud apoi vorbe prin agenţie.

— Aşa, şi?

— Mă trezesc că-s dat afară.

— Dimpotrivă, te-ai putea trezi cu o mărire de salariu. Eu băteam palma cu alte agenţii doar ca să-mi obţin nişte bani în plus acolo unde eram. Anunţam că am o altă ofertă şi uite-aşa mai adăugam câteva sute de euro la salariu. Deci, dacă chiar s-ar întâmpla aşa ceva, confirmi şi le zici că rămâi pentru bani în plus.

— Crezi?

Ce naiv.

— Normal.

— Hmm, nu ştiu ce să zic. Nu-i ştii pe ăştia de la McCann.

— Cum să nu? Am lucrat la ei prin… 2004, cred. Două luni am rezistat. M-au dat afară pentru că mă văzuseră cu un străin la masă.

— Serios?

Ce credul, ce inocent. Exact omul de care am nevoie.

Am izbucnit în râs şi şi-a dat seama că glumeam. Îmi amintesc că el e din Ardeal şi gândeşte mai încet, aşa.

— Comandăm?

Chelnerul era în dreptul nostru, gata să noteze.

— Ceva de băut înainte, domnilor?

— Şi de băut şi de mâncat, vă spunem chiar acum, a zis el.

— Perfect.

Mi-a făcut semn să comand eu înainte, ceea ce am şi făcut în timp ce ochii lui scanau cu viteză, de la stânga la dreapta, meniul de carton plastificat pe care-l ţinea în mână.

— O limonadă şi o salată de rucola cu parmezan şi roşii cherry, am zis eu.

— Nu bei alcool?

— Nu, sunt cu motorul.

— Da? Ai motor? Tare… stai aşa.

S-a întors cu moaca lui de hamster ochelarist tocilar către chelner.

— Eu vreau o halbă mare de Tuborg, o ciorbă de vită, şniţel de pui cu cartofi prăjiţi şi o salată de murături asortate.

Chelnerul plecă.

— Deci ai motor? Mamă, mi-ar fi frică să merg pe motocicletă prin oraşul ăsta. Ce motor ai?

— Un Kawasaki Ninja ZX-10R.

— Mamă, super tare. A, e motocicleta aia cu verde parcată în faţa terasei?

— Da.

— Eu nici cu bicicleta n-am curaj să merg prin Bucureşti.

— Dacă eşti atent, n-ai probleme.

N-a părut prea convins.

— Şi, tu cu ce te mai ocupi, prin ce agenţie mai eşti acum? Sau parcă ai luat-o pe cont propriu, parcă aşa auzisem la un moment dat. Nu mai ştiu cine povestea despre tine, despre plecarea ta, ceva spectaculos, cu o tipă la ciclu, nu mai ţin minte exact.

— Acum nu mai fac nimic, i-am spus. Mi-am luat un deceniu sabatic. Poate chiar mai multe. Cât s-o putea. În Thailanda.

— Cum naiba ai reuşit?

— *Freelancing*, ca să zic aşa.

— Mamă, ce mi-ar plăcea şi mie să fiu *freelancer.*

— Şi de ce nu o faci?

— Căcat, nu am cum. Nu vin bani constant, am rate, am familie.

A început să-mi spună şi, cu fiecare cuvânt pe care mi-l mormăia, mi se confirma că el a fost alegerea perfectă.

Munceşte mult, zece ore pe zi. Nu pe cine ştie ce salariu, dar e dispus să îndure orice. Mai ales acum, cu devalorizarea leului şi cu puţinele locuri de muncă de pe piaţă, nu are ce să comenteze. Ştie cât valorează. E un mediocru, nu are străluciri. Nu a luat niciun premiu la Festivalul de la Cannes, nici măcar o nominalizare. E fericit că încă are un loc de muncă.

În 2008 şi-a luat ca un fraier un apartament scump într-o zonă bună prin Floreasca, exact când bula imobiliară era umflată la maximum. S-a băgat la un credit uriaş în euro şi acum apartamentul cumpărat nu mai valorează nici jumătate din cât a plătit atunci pe el.

După zece ore de stres la job, ajunge acasă, mănâncă ceva rapid, apoi adoarme în timp ce-i citeşte fetiţei sale povestea de seară. Ea îl trezeşte ca să termine de citit povestea şi el reuşeşte cu un efort eroic şi supraomenesc să ajungă la final. Fetiţa adoarme, după care soţia lui îl ia la discuţiile importante din fiecare seară. Sunt singurele momente în care sunt doar ei şi se pot relaxa puţin. El adoarme a doua oară în aceeaşi seară, de data asta în timp ce soţia lui îi povesteşte ceva. Ea se enervează că el nu-i acordă destulă atenţie, serile lor se termină târziu în noapte cu o ceartă şi el sfârşeşte pe canapeaua din sufragerie, fericit că în sfârşit poate să doarmă. Se trânteşte pe saltea ca un naufragiat pe nisipul de la ţărm şi adoarme în două secunde. A doua zi, de la şapte dimineaţa, o ia de la capăt. Îmi povestea cu ironie toate astea în timp ce trăgea cu sete dintr-o ţigară Kent 1. E ratatul perfect, omul ideal al secolului douăzeci şi unu. Urma să nu întâmpin nicio problemă în a-l convinge.

— Hai să-ţi spun de ce am vrut să ne vedem. Ce ai zice să câştigi pe loc douăzeci de mii de dolari? l-am întrebat.

Prost moment, tocmai îi venise ciorba şi el se apucase să mănânce cu poftă. A încremenit brusc şi a aspirat direct în alveolele pulmonare lingura de lichid fierbinte pe care tocmai o băgase în gură. Faţa i s-a înroşit, nu mai putea respira şi a fost nevoie să-i administrez cu fermitate câteva palme pe spate ca să-şi revină. I-am recuperat ochelarii de pe jos, după ce fusese la un pas să-i calce, iar el şi i-a pus la loc pe nas.

— Cred că răspunsul tău a fost mai mult decât clar, am continuat eu zâmbind indulgent.

— Cine e clientul? Atâta e bugetul de creaţie? Vrea doar creaţie sau şi producţie în banii ăştia? au curs întrebările lui după ce a fost în stare să vorbească din nou.

Sărmanul om, se gândea că e vorba de un ciubuc, că va trebui să muncească pentru banii ăştia. Acesta e cel mai nociv clişeu de gândire al oamenilor cinstiţi. Că banii se pot face doar muncind. Sunt atâţia bani pe lumea asta, că trebuie doar să te trezeşti şi să te apuci să-i culegi.

Om cinstit e doar un eufemism pentru fraier.

— Nu trebuie să lucrezi nimic, i-am zis şi m-am simţit ca Moş Crăciun într-o casă de orfani când i-am văzut faţa zâmbitoare.

Zâmbetul a dispărut însă la fel de repede cum apăruse, alungat de frică. Băieţilor ăstora cinstiţi mereu le tremură chiloţii când aud de sume aşa de mari, obţinute atât de uşor.

— Păi, cum vine asta? Pare dubios.

— E vorba de un transport de droguri şi tot ce trebuie să faci e să-ţi bagi în cur nişte prezervative umplute cu pudră ca să le treci vama.

O secundă a stat serios pe gânduri, abia după câteva secunde a zâmbit. Zi-i ardelean şi lasă-l în pace.

— Pe bune, care-i faza?

Am aşteptat până când chelnerul i-a pus piureul şi şniţelul în faţă şi s-a îndepărtat. Alesesem o masă mai izolată, într-un separeu, şi din fericire nu mai era nimeni la cealaltă masă.

— Îi zisesem cartofi prăjiţi, of, şi mi-a adus piure. Ei, asta e, nu mai am timp să aştept, a mormăit el. O să mănânc piure. Deci, ce ziceai?

— E simplu. Am scris o carte. Despre cum am făcut eu bani.

— Ai făcut bani? Mulţi?

— Da.

— Câţi?

— Un milion şi jumătate de dolari.

— Oau.

— Şi, în generozitatea mea, vreau să împărtăşesc experienţa mea şi altora. Am scris şi câteva sfaturi acolo. E o carte din care alţii pot găsi inspiraţie. Totul e rezolvat cu editura, o publică, doar că nu vreau să o semnez eu. M-am gândit la tine.

S-a încruntat, semn că procesorul lui de ardelean e suprasolicitat.

— De ce?

Era sincer mirat.

— Pentru că eşti de încredere, mereu mi-ai părut un tip decent şi cinstit. Ardelean serios, de cuvânt.

Adică un prost mai precis, după părerea mea. Evident, ca la orice fraier din Ardeal, îi atinsesem o coardă sensibilă şi a zâmbit flatat. Dar, acum pe bune, chiar am încredere în el. Într-o seară, pe la ora nouă, m-a prins futând-o pe una în baia de la masarda agenţiei în care lucram amândoi atunci. Nu ştiu ce căuta la ora aia acolo, venise să lucreze ceva. Tipa era chiar fiica patronului, angajată junioară la strategie. L-am rugat să nu zică nimănui nimic şi nu a zis nimănui nimic. Nu a turnat, dacă o făcea, a doua zi ştia şi femeia de serviciu. Omul ştie să ţină un secret. Probabil îi era şi frică de mine, dar nu contează. Acesta e motivul pentru care m-am gândit la el. Cumva, acum sunt pe cale să îl recompensez şi pentru discreţia de atunci.

— N-am mai auzit niciodată de aşa ceva.

— Păi vezi? De asta eu sunt în Thailanda şi tu eşti aici, în Bucureşti, lucrând pentru McCann pe doar o mie cinci sute de euro.

— Pentru România sunt enorm de mulţi bani.

— Asta zic cei care se mulţumesc cu ce au. Ca să faci mulţi bani, trebuie să vii cu lucruri de care lumea n-a mai auzit până la tine.

— Corect. Dar eu te întrebasem nu de ce m-ai ales pe mine, ci de ce nu vrei să o semnezi tu?

— Pentru că nu vreau să mă caute unii şi alţii, să îmi pună prea multe întrebări, să-mi ceară prea multe impozite, ştii şi tu. Metodele mele sunt puţin atipice şi ştii că asta în general creează prea multe controverse.

— Păi şi nu or să vină la mine?

— Ba da, posibil, însă nimeni, dar absolut nimeni, nu o să te poată suspecta că e povestea ta cu adevărat. O să le spui doar că ţi-ai dat acceptul ca numele tău să fie pseudonimul meu literar şi atâta tot. Le zici că eu mi l-am ales aşa, al unei persoane reale care chiar lucrează în *advertising*, ca să pară mai credibilă povestea. Dar tu să negi că ai fi luat vreun ban pentru asta. Clar?

— Şi dacă mă vor întreba cine eşti tu?

— Le zici că nu ştii. Bagi moaca asta a ta inocentă şi mirată şi or să te creadă. Le zici că ai vorbit cu mine doar la telefon sau pe email, că ţi-am scris un mail de pe o adresa cu *nickname*, nu ştiu, inventezi tu ceva, doar eşti creativ. E vorba totuşi de douăzeci de mii de dolari, atâta îţi cer de ei. Dacă te vor tortura ca să le zici numele, atunci fie, îţi dau voie să le zici. Dar numai după ce rezişti mai multe zile, ca-n filme, da?

— Pot s-o citesc şi eu?

— Normal. Am pus un pdf pe un stick şi l-am adus cu mine. Uite-l. Oricum, nu trebuie să te hotărăşti pe loc. Te gândeşti, vorbeşti şi cu soţia, îmi zici peste două zile. Încă ceva: sunt bani în mână, fără facturi, chitanţe şi alte prostii. Ţi-i dau eu direct în plic, nu în cont.

A dat din cap impresionat.

Ce simpli sunt oamenii. Ce irosire de timp şi bugete uriaşe de cercetare sunt psihologia şi atâtea ştiinţe care încearcă se explice în detaliu cum funcţionează mintea omului. Dacă deschizi un manual de psihologie sau sociologie, te sperii, totul pare atât de complex. Am încercat o dată şi m-am lecuit. Milioane de factori care influenţează viaţa, personalitatea şi comportamentul unui om. Când, de fapt, omul nu e deloc complicat. Are două manete simple care funcţionează întotdeauna: banii şi frica. Nu am dat greş niciodată cu ele.

A luat stick-ul şi l-a pus în geantă. Până a mâncat felul doi şi eu salata, s-a făcut ora două. El ar fi trebuit să se întoarcă la muncă, dar acum prinsese curaj. Se vedea cu cele douăzeci de mii de dolari în buzunare. A zis că mai stă şi şi-a mai comandat o bere. Brusc stresul de la birou se estompase. Douăzeci de mii de dolari căzuţi din cer par cel mai bun remediu împotriva stresului cauzat de job.

O jumătate de oră mai târziu, am cerut nota de plată. Nu a trebuit să insist mult să o plătesc eu pentru că el a acceptat foarte uşor. Ce chitros. Am văzut pe facebook că unii dintre prietenii lui fac mişto de el pe tema asta, că e zgârcit.

Două zile mai târziu, Bogdan m-a sunat şi mi-a zis că se bagă. Nici nu mă aşteptam la altceva. Citise cartea, îi plăcuse. Era puţin şocat, dar a zis că lumea o să o ia drept o simplă ficţiune, e mult prea dubioasă ca să fie adevărată, deci nu simte un mare risc. Şi soţia lui a citit-o şi a fost de acord ca el să o semneze.

Ne-am mai văzut o dată, de data asta mult mai uşor, într-o seară după ce a plecat de la job. Ne-am întâlnit la *OK Deli*, o bombă de lângă parcul Floreasca, aproape de blocul lui. Voia să nu aibă prea mult de mers până acasă cu douăzeci de mii de dolari în geantă.

— Cât timp ţi-a luat să o scrii? m-a întrebat.

— O lună şi jumătate. Adică de când sunt în Thailanda.

— Mamă, ce repede. Ştii, şi mie mi-ar plăcea să scriu un scenariu de film, dar nu am timp deloc. Am mai încercat, dar pur şi simplu nu am când. Te invidiez.

Toţi copywriterii din industrie visează să scrie cândva un roman sau un scenariu de film, să aibă succes şi să se lase de publicitate. Nu înţeleg de ce nu fac lucrurile în ordinea normală. Să se lase mai întâi de job, apoi să scrie şi apoi să aibă succes dacă îi ajută talentul.

— O să-ţi dau eu varianta finală a textului pe mail. O să adaug un capitol la început în care o să arăt fără dubii că nu tu eşti autorul. Ca să nu ai nicio problemă. Bine?

— Bine.

Am pus totul la punct, i-am explicat ce trebuie să facă în continuare pentru publicarea cărţii, cu cine să ţină legătura de la editură şi, la finalul serii, i-am dat banii. Mi-a zis că niciodată în viaţa lui nu a obţinut atât de uşor atât de mulţi bani. I-am spus să nu se streseze şi să se bucure de ei.

Aveam o carte, aveam un autor, mă puteam întoarce liniştit pe plaja mea pe care n-o s-o găseşti în niciun pliant turistic despre Thailanda. E o insulă de care am aflat de la Brăduţ Florescu, un alt publicitar care s-a lăsat de meserie şi s-a apucat să exploreze lumea. Are şi un site, tedoo.ro, de pe care poţi afla astfel de destinaţii, dar nu vei găsi insula mea acolo. Mi-a dat pontul asta doar mie. Prima oprire însă, că tot e în drum: Maldive.

1

Imaginează-ţi ceva. Într-o zi, te sună fata cea drăguţă şi foarte insistentă de la compania de asigurări. Nu mai există femeie pe lumea asta care să arate atât de bine şi să insiste atât de mult să te întâlnească, fapt care-ţi declanşează o serie de fantezii erotice de toată frumuseţea, în care comasezi toate clişeele din filmele porno în care sexul se produce subit, oriunde, oricând. Constaţi surprins şi încântat că o erecţie îşi face loc în agenda ta încărcată chiar atunci, în timp ce vorbeşti cu ea la telefon, chiar acolo, sub biroul tău.

Femeia vrea să vă mai vedeţi o dată. Are o superofertă. Vine ea la tine la serviciu, nu-i nicio problemă, nu trebuie să faci nimic, doar să-i spui o oră la care ea să se prezinte acolo. Accepţi. Amândoi sunteţi foarte motivaţi. Un contract, gândeşte ea, şi comisionul ei la semnare. O invitaţie cu finalizare la ea acasă, gândeşti tu, optimist. Asta dacă eşti bărbat, tu cel care citeşti. Dacă eşti femeie, să ştii că aşa gândeşte soţul tău atunci când încearcă să te convingă să semnaţi contractul acela de asigurare de viaţă pe numele lui şi pe care apoi ţi-l prezintă ca pe o declaraţie de dragoste.

Există un motiv pentru care agenta de asigurări nu are statutul poliţistei, al asistentei medicale sau al femeii pompier în panteonul filmelor porno. În primul rând, nu are o uniformă. În al doilea, nu eşti în nicio situaţie-limită când o vezi. Te afli la o cafea şi o ţigară în cafeteria de la parterul clădirii de birouri în care lucrezi. De aici vine obsesia unora pentru poliţiste, asistente medicale sau femei pompier, pe care eu personal n-o împărtăşesc. Când le vezi în viaţa reală, sunt mari şanse să fii la un pas de moarte. Eşti fie captiv între fiarele contorsionate ale maşinii tale cu care ai intrat într-un copac, aşteptând maşina de descarcerare, fie eşti întins pe o targă cu o hemoragie

internă cumplită şi gata să intri în comă, fie ai arsuri de gradul trei şi te sufoci de la fum. Şi femeia-minune vine să te salveze. O vezi şi, deşi organele tale interne sunt pe cale să clacheze, iar creierul să-şi întrerupă activitatea pe termen nedefinit, tot ce-ţi mai doreşti e să i-o tragi. Cu cât e mai inaccesibilă femeia, cu cât mai imposibilă situaţia, cu atât mai bine. Hei, le-am încercat pe toate, dar pe targă în timp ce sângerez de moarte n-am mai făcut-o până acum, vrei? Eu oricum nu înţeleg fanteziile astea. Mie îmi place femeia accesibilă, cu uniformă sau fără, şi nu am nevoie să fiu pe moarte ca să am chef de sex.

Agenta de asigurări e departe de orice fantezie porno. E la fel de distantă ca de obicei, interesată doar de comisionul ei. Frumoasă şi distantă. Îţi prezintă profesionist ultima promoţie de senzaţie pe care o are compania de asigurări la care e angajată. Faţă de oferta standard de până acum, ai un bonus de câteva mii de euro la valoarea primei pe care familia ta o primeşte în cazul neplăcut în care dai colţul, dar cu o condiţie. Trebuie să bifezi în contract o clauză cum că, odată trecut în lumea celor drepţi, ei pot să pună pe crucea ta din cimitir un abţibild, *sticker* cum i se zice în română, pe care se vede clar logo-ul companiei de asigurări şi mesajul că familia ta e în siguranţă acum şi îţi este recunoscătoare, pentru că are în cont banii de pe asigurarea de viaţă semnată de tine.

Morţii ştiu de ce.

Ce faci? Semnezi? E vorba de câteva mii de euro în plus. Gândeşte-te. La început simţi că e ruşinos să faci aşa ceva. E o întinare a crucii, a acestui simbol creştin pe care de obicei se pişă câinii, vomită toţi beţivii şi lângă care fumează iarbă toţi adolescenţii. Totuşi, dacă te gândeşti mai bine, nu te-ai defini ca un creştin fervent, dimpotrivă. Şi nu mori mâine, mai sunt vreo zece, douăzeci, în cel mai bun caz chiar treizeci de ani până dai colţul. Poate dispare şi creştinismul până atunci sau măcar se desfiinţează biserica, Doamne dă. Şi parcă vezi cu ochii minţii cimitirul şi crucile colegilor de neant care sunt pline de abţibilduri cu respectiva companie de asigurări.

Numai tu eşti fraierul cu conştiinţa curată şi crucea neîntinată şi cu familia cu câteva mii de euro mai săracă. Tu ai principii şi le duci cu tine în mormânt, ca pe nişte secrete.

Toma zice că semnează pe loc aşa ceva. Toma Drăgan, actorul, poate îţi sună cunoscut. La fel zice şi Radu. Radu Sava, colegul meu din liceu, acum şofer pe ambulanţă. Ei sunt cei doi tovarăşi de-ai mei care îmi admiră în mod interesat ideile pentru că ele le-au adus atâţia bani în viaţa lor, cât nu ar fi făcut nici într-o sută de ani, cu salariile lor de bugetari amărâţi ce sunt. Răzvan Moga, patronul unei case de producţie filme, e singurul care se declară oripilat de idee când i-o spun. El are o scuză, de fapt două: e milionar, deci nu-i pasă de bonusul acela, şi e homosexual, deci o fire mai sensibilă, mai uşor impresionabilă. Deşi faptul că se arde la chec mi se pare mult mai şocant decât un *sticker* promoţional pe o cruce.

Te sfătuiesc să semnezi dacă ţi se va oferi ocazia. Nu e nimic în neregulă, nimic ascuns. Sunt doar bani pe care îi câştigi cu un simplu acord pentru o mică reclamă pe crucea ta de mormânt. Care apare când oricum eşti mort şi chiar nu mai contează nimic. Nu e nimic dincolo, nimeni nu te aşteaptă dincolo, sper că suntem de acord. Nici vorbă de băieţei grăsuni în chiloţi şi cu aripioare care să te aştepte dincolo şi să te certe, asta doar un pedofil îşi poate imagina că se va întâmpla după moarte. Dar dincoace, pe lumea asta a noastră, sunt câteva mii de euro de care familia ta poate profita. O maşină. Sau bani pentru studiile copiilor tăi. O renovare a casei. Gândeşte-te. Nu trebuie să le spui nimic pe loc. Ai timp, până se termină povestea asta. Nu spune nu, acum, nu trebuie să impresionezi pe nimeni cu verticalitatea ta morală, nu te vede nimeni, nu te aude nimeni, nu te judecă nimeni, eşti doar tu şi cu mine aici.

Ce e asta? O idee de-a mea. Şi primele mii de euro făcute de când lucrez pe cont propriu. Nu pot spune numele companiei de asigurări, încă nu e nimic oficial. Ei sunt foarte încântaţi de idee. Tocmai se luptă să o implementeze. Trebuie să treacă ideea pe la toate nivelurile şi

departamentele din corporaţia lor. Trebuie să o aprobe şi cu centrala lor, compania-mamă care nu e în România. Nu e uşor, sunt mulţi care se şochează: cum să facem aşa ceva? Morala încă face ravagii în locurile în care nu te aştepţi, printre oamenii din marile corporaţii multinaţionale. Din fericire, printre tot mai puţini şi mai ales printre cei de la nivelurile ierarhice medii. Nu mă miră deloc, exact din acest motiv nu pot să ajungă niciodată mai sus, sunt mediocrii perfecţi. Morala e una din cauzele majore ale mediocrităţii.

Ramona G. e o fostă colegă de-a mea, trecută de la agenţie la client, adică din publicitate în departamentul de marketing al unei companii. De patru ani e marketing director la compania de asigurări. Un telefon, salut, Ramona, am o idee, hai să ne vedem. Îi place ideea enorm, îmi spune că vrea să o implementeze neapărat, că e o idee foarte curajoasă care sigur are capacitatea de a vinde mai multe asigurări. Ţac, pac, zece mii de euro din bugetul ei de marketing trec la mine în cont. Contract de consultanţă, n-o ia nimeni la întrebări pentru o sumă atât de mică, comparativ cu bugetul de comunicare de câteva milioane.

După semnarea contractului mi-o trag din nou cu ea într-o cameră de hotel, ca în vremurile bune când eram colegi. Ea e căsătorită acum, cu un copil de patru ani acasă, dar e impresionată de cum arăt acum, cu zece kilograme în minus. Încă e disperată după mine, simt asta în fiecare orgasm pe care-l are în camera de hotel. Femeia asta mereu mă pune însă pe gânduri. Nu-mi dau seama ce-i place mai mult: ideile mele sau felul în care i-o trag? Tind să cred că e vorba de amândouă. Aş fi devastat dacă aş afla că îmi umple contul de bani doar pentru futaiurile fenomenale şi homeopate pe care i le administrez ca tratament pentru greşeala de a fi făcut un copil cu un bărbat pe care-l detestă.

Suntem în plină criză economică mondială şi societăţile de asigurări sunt printre primele lovite foarte rău, sunt disperate şi dispuse la orice, motiv pentru care Ramona se agaţă şi de ideea mea şi îşi pune în ea speranţa

atingerii targetului de vânzări ca să încaseze bonusul de final de an. În paralel cu cea mondială se mai desfăşoară şi criza conjugală din casa ei, motiv pentru care e disperată după sex şi şi-o trage cu mine ca o descreierată. Cine a zis că orice criză e o oportunitate e un om deştept căruia trebuie să-i mulţumesc de două ori.

Sincer să fiu, nici nu mă interesează dacă vor pune ideea în practică sau nu, câtă vreme am deja banii în cont. Dacă se va face, va mai fi şi satisfacţia ideii bune aplicate. Aş fi prezent acolo unde niciun publicitar nu-şi imagina că se poate ajunge vreodată: în cimitire.

Sunt un fost om de publicitate. Asta e povestea mea. Nu te aştepta la cine ştie ce profunzimi filosofice şi psihologice. Nici la personaje atât de complexe încât o să se scrie zeci de volume despre ele în următoarea sută de ani. Nici la stil. Nici la structură sau ce naiba mai cer unii de la o poveste. Mă doare-n cur de toate astea. De la vârsta de douăzeci de ani încoace, de când lucrez în *advertising*, nu am mai avut timp să fiu profund. Mă pricep la făcut bani, nu la scris cărţi. Mai exact, ştiu să fac foarte mulţi bani cu efort minim, nu foarte puţini bani cu un efort supraomenesc, cum stă treaba cu literatura.

Sunt superficial, ca orice publicitar normal la cap. Sunt pasionat de orice e banal în oameni, nu de ce e profund în ei. Pentru că banalul din oameni e cel mai preţios şi la îndemână lucru pe care să-l poţi folosi în favoarea ta. Prostia, de exemplu. Foamea, alt exemplu. Frica, altul. Mai vrei? De aici ies banii, nu din cine ştie ce profunzimi. Nu înţeleg de ce încearcă unii isteţi, artişti, filosofi şi psihologi, să ne convingă că omul e o fiinţă complexă. E pe naiba.

Desigur, e dreptul tău să crezi că oamenii sunt fiinţe complexe. Pentru asta au murit tinerii la revoluţie. Eu doar spun că-i o cauză pierdută. Nu te mira că nu-ţi iese nimic, că nu faci nimic valabil cu viaţa ta ghidându-te după acest principiu. Nu te mira când fiinţele astea complexe te înjunghie pe la spate la serviciu pentru o sută de euro în plus la salariu. Sau te

părăsesc pentru un bărbat cu un penis cu doi centrimetri mai mare decât al tău. Sau pentru o femeie cu sânii cu un număr mai mare la sutien decât ai tăi, în caz că eşti femeie. Toate fiinţele astea complexe iau decizii pe baza unor motive cât se poate de banale.

Ştiu şi colecţionez în mintea mea strălucită o grămadă de banalităţi. Le-am aflat din toate studiile de marketing, despre consumatori, care mi-au trecut prin mână. De exemplu, faptul că pentru omul normal din societatea românească familia e pe primul loc. Şi statutul social sau, cel puţin, aparenţa lui. Românului normal îi e frică de boală şi suferinţă şi pune sănătatea tot pe primul loc. Tare, nu? Ce să zic. Simţi că ştiu aproape totul şi despre tine, ca şi cum ne-am cunoaşte de o viaţă? Normal că nu, dar asta e impresia idioţilor din multinaţionale care plătesc companiilor de cercetare de piaţă bani grei pentru ca să afle toate aceste banalităţi despre consumatorii lor, deci şi despre tine, deşi le ştie orice prost de pe stradă. Dar aşa e în *business*. Ce nu are preţ nu există.

Cunosc pe de rost zeci de studii de piaţă idioate care spun aceleaşi banalităţi. Că vrei să călătoreşti. Că în timpul liber te uiţi la televizor. Că vrei bani, dar nu şi stres. Vrei, dar nu-ţi prea iese. Că urăşti reclamele şi crezi că nu eşti influenţat deloc de ele.

Ştiu că nu prea ai timp, cu atât mai puţin pentru citit cărţi. Preferi un film la televizor seara. Cu asta în minte, povestea de faţă e scrisă exact pentru tine. În doze mici, să nu-ţi cadă greu, să nu ţi se facă rău. Să nu adormi seara în mijlocul unui capitol. Fără prea multe descrieri şi personaje. Oricum, poate intuieşti deja, nu-s genul titanic care să umple milioane de pagini. Am alte treburi mai bune de făcut, cum ar fi să mai fut nişte thailandeze de aici, de pe plaja unde scriu acum.

E posibil să ajungi să mă urăşti pentru acţiunile de care urmează să afli că sunt responsabil. Nu-i nicio problemă. Nu o iau personal. E crucea pe care trebuie s-o port – *yeah right!* – pentru ca să-ţi deschid ochii şi să te învăţ cum să faci şi tu bani şi poate să evadezi din condiţia ta de sclav de acum.

Eu doar îţi dau principiile. Nu zic să aplici metoda mea. Habar n-am, de fapt, cum să faci şi tu primul milion. Doar nu-ţi imaginai că chiar ţi-aş da sfaturi precise pe tema asta. În cazul acela, cartea asta trebuia să coste cinci sute de mii de dolari, cel puţin. Deci nu. Titlul e la mişto, doar ca să cumperi cartea. OK, or să fie nişte sfaturi generale, corecte, dar tu va trebui să le adaptezi la viaţa ta şi ele nu sunt nici pe departe infailibile. N-ai nicio garanţie că aplicându-le vei reuşi mare brânză. Dar nu aşa stă treaba şi cu toate cărţile motivaţionale care promit succesul şi fericirea în trei, şapte, zece, douăzeci sau cincizeci de sfaturi, trepte sau principii? Ei, cam aşa e şi cu cartea de faţă. Dacă eşti deschis la minte, ai ce să înveţi şi din experienţa mea. Oricum, vei fi expus la două metode de a face primul milion: a mea şi a lui Toma.

Reţine, subliniază chiar acum, sfatul zilei: trebuie să ai o idee mare, o *big idea* cum se zice în domeniu, în care să crezi cu toată fiinţa ta. Fără ea, nu poţi porni pe acest drum.

Un mic exerciţiu înainte de culcare: gândeşte-te la toate poveştile pe care le ştii. Cele mai cunoscute. Cele ecranizate de Disney şi date la preţ mic împreună cu ziarul, pe care le citeşti copilului înainte să adoarmă. Cum se face că aproape toate personajele negative sunt motivate exclusiv de bani? Mama Cenuşăresei, vulpoiul şi motanul din *Pinocchio*, Cruella de Vil, Edgar, majordomul din *Pisicile Aristocrate*, Jafar în *Alladin*. De când e ceva rău să-ţi doreşti bani? Te-ai întrebat vreodată de ce personajele pozitive din poveştile astea sunt întotdeauna atât de dezinteresate de bani încât par ar fi cretine? Ei bine, de asta se numesc poveşti pentru copii. Tu nu pentru bani munceşti? Nu, zici tu, muncesc pentru că îmi place ce fac. Ce coincidenţă, exact asta vor toţi patronii să gândeşti. Cum îţi explici asta? Ei, cei care fac foarte foarte mulţi bani şi învârt lumea pe degete, vor să te mulţumeşti cu puţin, să te faci mare, să munceşti ca prostul toată viaţa ta de adult minţindu-te că îţi place la maximum să munceşti şi apoi să mori, îngroşând averile lor cu banii făcuţi de tine pe tot parcursul vieţii tale jalnice. Cine

naiba, pe lumea asta, vrea să muncească zece ore pe zi doar pentru plăcerea de a munci? Japonezii poate, dar ai văzut ce emisiuni cretine şi reclame idioate au la televizor? E clar că ei sunt duşi cu capul.

Când îi spun şi lui Toma teoria mea cu poveştile Disney, tot ce găseşte el de zis – după vreo două sticle de vin, ce-i drept – e:

— Mama lui Albă ca Zăpada era infinit mai bucată. Avea ţâţe mai mari, arăta mult mai bine. Oglinda era o tâmpită. Serios.

În ţara asta şi mai ales în Bucureşti, majoritatea oamenilor vor mulţi bani. După cincizeci de ani de comunism şi crescut fără poveştile Disney, românul e obsedat de bani făcuţi uşor, pe nemuncite. Ceea ce e perfect pentru a-mi pune ideile în practică, e terenul uman ideal pe care acestea să înflorească. Dacă vrei să faci mulţi bani, trebuie să înveţi de urgenţă să te foloseşti de dorinţa altora de a face bani, în orice mod posibil.

Partea bună la noi e că oamenii sunt foarte săraci, dar au impresia că trăiesc într-o ţară modernă, capitalistă, europeană, în care trebuie să câştige cât mai mulţi bani ca să-şi poată cumpăra tot ce-şi doresc. Asta-i combinaţia ideală: şi săraci şi cu pretenţii.

Unii vor zice că-s de căcat că văd oamenii atât de unidimensional. Dar eu îi văd aşa cum sunt. Acesta e adevărul, oamenii fac totul pentru bani, îşi îndură vieţile patetice doar pentru bani. Da, or mai fi nişte căcaturi mărunte pentru care se scoală dimineaţa din pat, dar eu sunt învăţat să simplific. *Simplify, simplify, simplify.* Dacă nu vezi oamenii aşa, ci mai complecşi, eşti mort. Nu mai eşti capabil de nici o decizie, n-o să fii niciodată un manager adevărat, un *doer*, vei fi în faţa oamenilor ca o femeie în faţa şifonierului deschis. Blocat.

Încă un sfat gratuit, la promoţie: când porneşti pe drumul tău, cu o idee mare în minte, stabileşte-ţi un obiectiv clar. De exemplu, banii. Banii sunt un obiectiv bun. Cam despre ei e vorba în lumea asta, dintotdeauna.

Nu mă gândesc la foarte mulţi bani. Un milion, hai două maximum, e mai mult decât suficient pentru un om ca să trăiască bine până la sfârşitul

zilelor lui. Îi detest din suflet pe cei care nu ştiu să se oprească. Cei care au zeci de miliarde şi încă mai vor. Sunt deja prea mulţi nebuni pe lumea asta care vor banii doar pentru banii în sine. Sunt ca nişte lăbari care şi-o freacă tot timpul, chiar şi atunci când au lângă ei cea mai bună femeie, şi nici nu îi mai interesează să se futã vreodată, ci doar să şi-o frece. Aceşti oamenii nu aduc nimic celorlalţi oameni pentru acei bani pe care-i fac. Şi nu le mai pasă deloc cum îi fac, contează doar să-i facă. N-au nicio problemă în a declanşa un război dacă asta le mai aduce câteva miliarde în conturi. Nu sunt însă nici socialist cretin cu pata pusă pe exploatatorii clasei muncitoare. Mi se pare normal ca atunci când faci ceva ce foloseşte şi aduce o bucurie altora, să primeşti bani pentru asta. Cum e un muzician bun. Un Jay-Z, de exemplu, preferatul meu. Sau un actor bun, ca De Niro. Sau un regizor care face un film bun, gen Scorsese. Hai, fie, chiar şi un scriitor care scrie o carte bună cu care milioane de oameni îşi alină sufletul distrus. Cu cât mai mulţi bani pentru oameni ca ăştia, cu atât mai bine, îi merită. Aici recunosc că sunt influenţat de Toma. El zicea cât de frumoasă e o ţară ca Marea Britanie – comparativ cu a noastră – în care în Top 500 vezi oameni ca Roger Waters, David Gilmour, Jimmy Page, Paul McCartney, Sting, Mark Knopfler şi mulţi alţii. Oameni cu zeci de milioane de euro în conturi făcuţi în cel mai frumos mod posibil, doar punând mâna pe o chitară şi începând să cânte.

Atât pentru acum. Te las să adormi, somn uşor. Trebuie să te odihneşti, mâine ai o nouă zi de căcat.

2

Probabil cel mai bun sfat din lume: înainte de orice, trebuie să vezi dacă ideea ta, mai ales dacă e nouă, poate fi pusă în aplicare.

În cazul meu, s-o iau cu începutul. Adică cu sfârşitul lui Nae.

Suntem în luna ianuarie, anul lipsit de orice graţie 2007. Încă lucrez ca un idiot într-o agenţie de publicitate şi habar n-am că e ultima zi din viaţa lui Nae.

Nae e vecinul meu de scară. E un tip ciudat care, la patruzeci de ani, locuieşte încă cu părinţii lui într-un apartament cu două camere. Mama lui e femeie de serviciu la o şcoală din apropiere, tatăl lui e un portar beţiv. Nae e tipul clasic de scutit la sport, un grăsan cu pielea albă şi carnea moale pe care niciun muşchi nu pare a îndrăzni să o deranjeze vreodată. Garderoba lui nu conţine mai mult de două tricouri, un pulover de iarnă, o geacă de blugi, o pereche de blugi largi şi o pereche de Reebok vechi. Poartă părul mai lung, până pe umeri, dar pletele lui par mereu nespălate şi pline de mătreaţă. El zice că e o problemă de păr gras, se jură că şi-l spală de două ori pe săptămână. Posibil să nu aibă şamponul potrivit, dar e prea sărac pentru a face astfel de investigaţii.

Nae e şomer şi poet, dar în rest e OK. Îmi citeşte adeseori poeziile lui, aproape de fiecare dată când mă opreşte la o bere pe banca de la scara blocului. Toate mi se par nişte aberaţii fără sens, dar nu e vina lui. Toată poezia universală mi se pare la fel. Lui Nae îi spun că sună interesant, cumva trist, dar că nu mă pricep foarte bine la poezie, nu e punctul meu forte şi cea mai înţeleaptă atitudine în faţa nemărginirii universului e să mai bem o bere şi să aşteptăm să se pronunţe posteritatea în legătură cu opera lui. Posterioritatea, mă completează el imediat, hlizindu-se. E un maestru al

jocurilor de cuvinte, ar putea lucra lejer la *Academia Caţavencu* sau la *Next Advertising.* Asta dacă ar avea de gând să lucreze vreodată, ceea ce nu e cazul, motiv pentru care-mi şi place de el. Nu se ascunde după deget, susţine sus şi tare că munca e o porcărie, o pierdere de vreme, o aberaţie regretabilă a fiinţei umane, iar eu sunt perfect de acord cu spusele sale.

Stau de patru ani în bloc cu el, de când eu şi Diana am devenit oficial un cuplu solid şi de viitor şi ne-am luat prima chirie împreună, în blocul J din cartierul CFR de pe Ion Mihalache. Nu mai ţin minte cum naiba am făcut pasul ăsta, reţin doar că nu mai simţeam nimic unul pentru celălalt încă de pe atunci. Pot da vina doar pe comoditate şi un automatism căruia nu-i scapă aproape niciun cuplu cu istorie mai mare de patru ani cum eram noi. Aici îl descoperim şi pe Nae care locuieşte în aceeaşi scară cu noi, la parter. Un an mai târziu, eu şi Diana ne căsătorim din acelaşi automatism idiot care te face să bifezi pe rând toate etapele din manualul relaţiilor fericite şi abia apoi să-ţi dai seama că totul e o greşeală. Cu ocazia evenimentului, noul meu amic Nae se oferă să ne fie naş, dar Diana nici nu vrea să audă. Nu-l place deloc. Nu-l suportă. Spune despre el că e un beţiv jegos şi ratat care exercită asupra mea o influenţă nefastă.

Ce ne face să devenim amici la puţin timp după mutarea mea acolo? O diferenţă de vârstă de doar cinci ani, ceea ce reprezintă pentru Nae o excepţie şi o gură de oxigen în acele blocuri puturoase pline de pensionari, foşti activişti de duzină ai partidului. Nae sare pe mine ca o căpuşă, fericit că în sfârşit are cu cine să vorbească şi despre altceva decât despre reumatism, pensie, hemoroizi şi loc de veci. Ne uneşte, în plus, o pasiune comună pentru bere şi evadat de acasă în părculeţul din faţa blocului sau la bomba cu scaune de plastic de lângă Parcul Copilului. La ora aceea, sunt cel mai mare băutor de bere din cartier şi Nae apreciază şi admiră sincer această performanţă. El era mai chitit pe vodcă, berea o bea în loc de apă.

În afară de poet şi liber-cugetător, Nae mai e şi un ascultător pasionat de rock. Adică, cum defineşte el rockul, câţiva băieţi care pun mâna pe nişte

chitări cu şase corzi, un bas şi tobe, şi se apucă de cântat. E o enciclopedie vie de rock. Bine, el are şi tot timpul din lume pentru asta. Stă toată ziua acasă şi dă jos de pe net, de pe torente, gratis şi ilegal, orice album sau trupă de care aude că mişcă ceva. Ştie absolut totul despre orice album din orice an al oricărei trupe din orice curent al rockului, din anii ’50 încoace. Şi mie îmi plac unele trupe de rock, dar dintre cele mai consacrate, gen *Beatles*, *U2* sau *Coldplay*, însă Nae mă forţa mereu să ascult trupe noi sau ciudăţenii vechi. *King Crimson*, *Yes*, *The Clash*, *Sex Pistols*, *Xplading Plastix*, *Interpol*, *Muse*, *The National*, *Arctic Monkeys*, *Linkin Park*, *Kasabian* şi câte şi mai câte. Trupe *indie*, alternative, de nişă, de nişa nişei. Îmi dădea CD-ul înregistrat cu furăciunile lui de pe net şi mă punea să-l ascult până a doua zi. Mă simţeam ca la şcoală, aveam o temă pentru acasă. În seara următoare mă asculta el pe mine, mă întreba cum mi se pare noua descoperire, în ce stil aş încadra-o, ce influenţe ale altor trupe detectez. De obicei ascultam albumul a doua zi la job, în boxe, nu în căşti. Colegilor mei părea să le placă muzica respectivă, era cam stilul de muzică pe care îl ascultă publicitarii, majoritatea din snobism. Mie puţine piese ajungeau să-mi placă, majoritatea mi se păreau de căcat. Lui îi spuneam însă că era ceva interesant la trupa respectivă, că suna bine şi el dădea din cap mulţumit şi mândru că îmi deschide atâtea orizonturi muzicale noi.

La momentul acela, să-l ascult pe Nae vorbind fără oprire despre poezie şi rock era un sacrificiu mic pe care-l făceam din dorinţa de a avea cu cine bea bere, multă bere, şi de a scăpa de acasă.

Partea bună e că, în acea zi rece de ianuarie, sunt tipul cel mai la curent cu muzica rock clasică şi indie din agenţie. Toţi colegii care caută o piesă pentru coloana sonoră de pe un spot sau, pur şi simplu, muzică bună (după părerea lor), vin la mine şi îmi cer sugestii. Mă simt bine când le dau soluţii, un album *Muse*, un *Kasabian*, dar costă destul de mult ca să le pui piesele pe un spot. Dacă vor ceva foarte ieftin, găsesc sigur ceva prin maldărul de CD-uri cu trupe al căror nume îl ştiu doar câteva mii de oameni de pe

planeta asta, printre care şi Nae. Colegii mă adulează, colegele mele mă tratează ca pe vedeta rock a agenţiei, dar numai eu ştiu câte poezii mediocre trebuie să ascult ca să am poziţia asta în agenţie.

Să revin la poveste. E vineri, sfârşitul primei săptămâni de lucru de după concediul de iarnă. Majoritatea agenţiilor de *advertising* se închid cu câteva zile înainte de Crăciun şi rămân aşa până în prima zi de luni de după Revelion.

Pe la cinci după-masă mă sună Nae pe mobil. Are vocea lui normală, de om tocmai trezit din somn şi încă mahmur.

— La cât scapi azi?

— Pe la şase, că e vineri, zic eu.

— Băi, hai direct pe la mine. Tre' să-ţi dau ceva să asculţi. E cea mai tare trupă *ever*.

Aşa zice el la fiecare nouă descoperire, după care următoarea devine cea mai tare trupă *ever*.

— *Arcade Fire.* O trupă din Montréal. Super super tare. Epici. Am downloadat albumele lor. Au două până acum, geniale.

— Bine, apar. Pe la şase jumate apar. Ai bere?

— Da. Deci vii, da? La cât ai zis?

— Şase jumate maxim.

— Sigur?

— Da, mă, ce dracu? Ai alte planuri, trebuie să pleci undeva?

— Bine. Te aştept.

Pe la ora şase mă pregătesc să sparg uşa când apare Irina Mocanu. Întâlnire internă, urgentă. O înjurăm toţi printre dinţi, dar mergem în sala de *meeting* de la parter. E vineri seara, cretina asta nu-şi dă seama că toţi vrem să plecăm acasă?

E un *briefing* pentru un proiect nou şi urgent, adus chiar de patron. Ne spune să ne anulăm planurile pentru weekend, că o să avem de băgat. În acest moment, toate creierele noastre se pun în funcţiune pentru a găsi cele

mai imbatabile scuze. Bilet de avion pentru Paris cumpărat cu două luni înainte. Moartea celei de-a şasea bunici. Operaţie pe creier. Invitaţie la aniversarea lui Oliver Stone din respectivul weekend. Nici una nu trece testul Irinei. Urmează să venim la serviciu sâmbătă şi duminică. O urâm sincer. Ne trece tuturor prin cap gândul să ne dăm demisia pe loc şi fiecare savurează cu ochii minţii acea imagine glorioasă în care îi spune Irinei să-şi bage proiectul în curul ei plat şi apoi pleacă cu capul sus, în aplauzele celorlalţi. Nimeni nu face nimic până la urmă, cu toţii ne aducem aminte la timp că avem rate de plătit şi salarii de luat.

Până ne zice toate detaliile despre proiect se face ora opt. O mai bârfesc şi înjur pe Irina la o ţigară pe balcon împreună cu alţi colegi şi uite-aşa se face că ajung în cartier pe la nouă. Merg direct la Nae, am o nevoie disperată să beau o bere şi să mă calmez înainte să ajung acasă.

Bat la uşă, dar nu-mi răspunde nimeni. Părinţii lui sunt plecaţi de dimineaţă la ţară, pentru tot weekendul, ca în fiecare săptămână. Trag concluzia că Nae e singur, probabil ascultă muzică şi nu aude altceva, aşa că apăs pe clanţă şi intru în apartament. Miroase la fel de greu ca de obicei, acel miros de bătrâni care nu se spală pe dinţi, nu fac duş şi-şi schimbă hainele doar o dată pe săptămână, nu folosesc deodorant, nici balsam de rufe, şi mănâncă mult prea mult usturoi şi fasole. În general evit să ajung în casa lor. Când Nae mă invită la el, de regulă îi propun să ieşim la un restaurant din piaţa Domenii dacă e iarnă, chiar dacă asta înseamnă să-i fac eu cinste, sau pe banca din faţa blocului dacă e vară şi cald.

E linişte. Poate ascultă muzică la căşti, să vezi ce infarct îi provoc când o să mă vadă brusc lângă el, gândesc eu amuzat. Ajung în camera lui cu pereţii acoperiţi, de la podea până în tavan, de rafturi pline de CD-uri cu muzică. Combina Aiwa e jos lângă pat cuplată la mega sistemul audio care face concurenţă directă cutremurelor de peste şase grade pe scara Richter în ceea ce priveşte deteriorarea structurii de rezistenţă a blocului. Jumătate din garderoba lui e aruncată la grămadă pe spătarul scaunului de la birou. O

pereche de şosete murdare tronează peste un CD original cu *Metallica* aruncat pe mochetă.

Pe pat e întins Nae şi îmi dau seama repede că e mort. Lângă mâna lui albă şi rece, pe pătura aspră care acoperă patul, zace o cutie albă de plastic, goală, fără capac. *Fenobarbital* de la Sicomed.

Nu mă cac pe mine, nu e primul mort pe care-l văd. Există un şir lung de morţi în viaţa mea: patru bunici, cancer, infarct, bătrâneţe, căzut din pod. După care tata, mama şi frate-meu, duşi în accidentul acela stupid de maşină, dar pe ei nu-i ţin minte, eram prea mic. Sunt obişnuit. Cei doi ani de Medicină în decursul cărora am asistat la zeci de autopsii îşi spun şi ei cuvântul.

Poate te întrebi ce naiba caut eu în publicitate după Medicină. Nu se poate spune facultatea, sunt doar doi ani terminaţi. După care tânărul student, plin de speranţă şi dorinţă de a face bine oamenilor, descoperă întâmplător ce salarii mari se plătesc într-o agenţie de publicitate. Când se gândeşte că el mai trebuie să îşi irosească încă patru ani de studii, apoi alţii pentru rezidenţiat şi specializări, pentru ca într-un final să aibă un salariu mai mic decât un junior copywriter, are o revelaţie, abandonează facultatea şi codul lui Hipocrate şi se angajează *account executive* la BBDO. Mai târziu, după alţi cinci ani, ajunge în departamentul de strategie al altei agenţii însă pe un salariu dublu. Nu regret absolut deloc decizia luată atunci.

Mă aşez pe pat lângă Nae şi îl privesc. Mă gândesc că poate ultimul revelion petrecut tot cu părinţii i-a venit de hac. Perioada asta de sărbători e cea mai deprimantă din tot anul, mai ales când eşti singur, n-ai o iubită şi nici prieteni. Te termină aşa ceva. Te rupe în interior.

Înţeleg acum şi de ce atâtea întrebări la telefon, dacă vin sigur la şase jumătate. Nae e mort din cauza întârzierii mele. Mă simt cumva vinovat, deşi e evident că vita aia de Irina Mocanu e marea vinovată. Ea şi cu întâlnirile ei interminabile de vineri seara. Dar sunt nişte sentimente destul

de vagi în acest moment, aşa că nu le explorez până la capăt. Totuşi, a înghiţit probabil o cantitate uriaşă de somnifere. Deci era hotărât să termine cu viaţa, dar şi-a păstrat o speranţă că voi apărea la timp şi îl voi salva. Şi-a lăsat soarta în mâinile mele. Mare greşeală.

Îmi caut mobilul să sun la 112, când văd pe noptieră o foaie de hârtie cu scrisul lui Nae. Un ultim poem sau biletul de adio, mă gândesc.

Se dovedeşte a fi un bilet de adio pentru părinţii lui. Mai mult pentru mama lui, dar nici tatăl nu scapă de cruntul adio. Citesc şi mi se face pielea de găină. Îşi face mama târfă nenorocită și egoistă nimfomană care se fute cu tatăl lui în camera cealaltă, fără să se gândească că el, Nae, e virgin şi singur şi disperat. O acuză că face sex ca să-i facă lui în ciudă. Că îşi bate joc de el din prima zi a vieţii lui împreună cu idiotul beţiv şi ratat care e tac-su. Şi aşa mai departe, nu mai detaliez, pentru că e ceva oribil şi nedrept. Mai zice şi că nu-şi mai suportă viaţa de căcat în ansamblul ei, că e o nedreptate teribilă că s-a născut. O cunosc bine pe doamna Zina şi nu e deloc aşa cum o descrie el. Citind, îmi dau seama că Nae e un cretin sinistru. Mama lui e o femeie cum rar vezi. Bună la suflet, caldă, de pus pe rană. De patruzeci de ani se sacrifică pentru fiul ei puturos care nu face nimic, îi dă lui toţi banii ca să-şi facă băiatul *upgrade* la sistemul lui audio. Face menaj şi pe la oameni pe acasă pentru un ban în plus. De atâţia ani, împarte cu soţul ei sufrageria ca să aibă poetul camera lui proprie unde să se lăfăie singur. Iar boul de Nae… simt cum mă revolt împotriva mortului de lângă mine şi-mi vine să-i dau un pumn în moaca lui de mort. Îi citesc cuvintele şi-mi dau seama că nu l-am cunoscut, de fapt, niciodată. Habar n-am de unde are atâta ură pentru acea femeie de treabă care nu merită să citească aşa ceva. Poate că încă mai face sex cu soţul ei, mulţumesc Nae pentru imaginea asta oribilă, dar în rest mintea bolnavă a poetului a deformat toată realitatea despre mama şi tatăl lui.

Mototolesc biletul şi îl bag în buzunar. Mă duc până la frigider şi iau o bere Ciuc la doză. O desfac şi beau cu poftă. Am gâtul uscat. Trec aşa, până

o termin, încă vreo zece minute. Totul mi se pare nedrept. Oamenii, nişte cretini, toţi, fără excepţie. Pun doza goală în geanta mea ca să nu apară complicaţii ulterior la anchetă, ce-i cu berea asta, ale cui amprente sunt pe ea, cine a băut-o şi când.

Mă pregătesc să sun la 112, când *Jay-Z* începe să o zică p'aia cu *99 problems* din difuzoarele telefonului meu. E Diana care vrea să ştie unde naiba sunt la ora asta. Nu răspund, îl aştept pe *Jay-Z* să tacă, apoi sun la 112.

Văd pe biroul lui caietul din care rupsese foaia, rup şi eu încă una, iau pixul lui de pe noptieră şi mă hotărăsc pe loc să scriu eu un bilet de adio nou. Vreau să scriu altceva pentru mama lui, cred că nimic nu e mai oribil decât să îţi moară copilul şi să nu ştii exact de ce. Să trăieşti apoi tot restul vieţii căutând explicaţii. Deşi mama lui Nae s-ar putea să aibă o vagă bănuială. Doamna Zina ştie că fiul ei e nefericit, ştie că e nebun, poate intuieşte că ar putea da vina pe ea în demenţa lui, aşa cum zice biletul de adio original, şi vreau să-i scot din cap asta. Mototolesc foaia albă ruptă din caiet şi o bag în buzunar. Pornesc calculatorul şi imprimanta şi deschid Word-ul. Nu pot să scriu de mână biletul de adio, deşteptule.

Sunt sub presiunea timpului, se aud deja sirenele ambulanței, care e blocată de o maşină parcată aiurea pe o alee din apropierea blocului.

Ochii îmi cad pe noptiera de lângă patul lui Nae. O carte albastră. *Particulele Elementare* de un scriitor cu un nume îngrozitor de complicat: Michel Houellebecq. Habar n-am ce-i cu ea, nici cine e autorul, dar e unica opţiune pe care o am. Scriu rapid în documentul gol, alb: ADIO! NU O SĂ FIU NICIODATĂ ÎN STARE SĂ SCRIU CEVA ATÂT DE BUN CA MICHEL HOUELLEBECQ. NIMIC NU MAI ARE ROST. MAMĂ, MULŢUMESC PENTRU TOT CE MI-AI OFERIT ŞI ÎMI CER IERTARE.

Nu mai zic, abia la a patra încercare reuşesc să scriu corect numele scriitorului. Dau print şi opresc imprimanta şi calculatorul, după ce în

prealabil şterg orice urmă a intervenţiei mele de la ora 21:17, aşa cum arată ceasul din colţul din dreapta jos a monitorului.

Pun coala A4 pe noptieră şi ies în întâmpinarea echipajului.

Medicii intră grăbiţi, aleargă până la Nae, dar se resemnează rapid. Nu mai e nimic de făcut. Un poliţist apare şi el, ia biletul şi-l citeşte, apoi mă ia la întrebări. Între timp, un tinerel îmbrăcat într-o vestă cu multe buzunare, agitat şi energic, vine şi mă întreabă de Nae, de viaţa lui. Îmi ţine un reportofon în dreptul gurii. E un ziarist de la *Libertatea* după cum arată ecusonul prins de buzunarul de la piept. Poliţistul se apropie şi-i arată biletul găsit. Ziaristul îl fotografiază. Prin geamul de la sufragerie văd cum aleea din faţa blocului se umple de vecini şi trecători curioşi.

Ies din bloc împreună cu poliţistul. Mergem până la maşina lui ca să semnez o declaraţie.

Când mă întorc la scara blocului mă aud strigat pe nume. Un tip scund şi musculos coboară de la volanul ambulanţei, aleargă până la mine şi îmi strânge palma cu putere. Sunt cu un cap mai înalt ca el. Îl ştiu de undeva, dar habar n-am de unde.

— Ce mai faci, omule? Ce chestie, să ne întâlnim aşa.

— Mda.

— De când nu ne-am văzut? Câţi ani a trecut de atunci? Zece?

— Salut, scuze… m-ai luat prea…

— Da, ştiu, pe neaşteptate. Să moară mama, nici mie nu-mi vine să cred!

— Da, nici mie.

— Nu mai ştiam nimic de tine. Eşti pe facebook?

— Nu.

— E tare facebooku', toţi foştii colegi de liceu, mai ales colegele, e pe facebook. Să-ţi faci şi tu, zice el şi-mi trage cu ochiul când pomeneşte de fostele colege.

Deci e un fost coleg din liceu. Îmi aduc vag aminte faţa lui, eu în A, el era în C sau D, dar nu-mi amintesc cum îl cheamă.

— Tu l-ai găsit pe decedat, din câte am înţeles, zice el cu ton schimbat înspre gama dramatică, deşi e evident că nu simte nimic. Încearcă doar să mimeze o oarece empatie cu mine.

— Da, eu.

— Nasol moment. Îmi pare rău de tovarăşul tău.

— Nu e chiar… era un vecin.

Mă simt jenat. Nu-mi place să am prieteni sinucigaşi. Nu-mi place să ştie lumea că am prieteni sinucigaşi. În orice caz, nu poeţi rataţi. Dacă ar fi un bancher prins cu o fraudă cu câteva miliarde care s-a aruncat de pe un zgârie-nori mai treacă meargă, dar nu un amărât care locuia cu părinţii la patruzeci de ani.

— Eh, ce să-i faci? Se mai întâmplă şi din astea, zic eu.

— Omule, hai să ieşim o dată la o bere.

— Da, OK, zic eu fără să cred ce zic.

— Dă-mi numărul tău.

Îi dictez numărul meu de mobil, îl memorează în agenda telefonului, apoi îmi dă un bip.

— Ăsta-i a meu. Bagă-l în memorie.

Mă prefac că îi pun şi eu numărul în agenda telefonică, dar nu ştiu ce să scriu la nume aşa că întorc ecranul înspre mine, ca el să nu vadă, şi tastez „şofer salvare".

— Ştii a cui e Opelu' Astra bleomaren de pe aleia aia?

— Nu. De ce?

— Ne-a blocat drumul idiotul. Noroc c-a venit oamenii şi ne-a ajutat să-l tragem mai într-o parte. Într-o zi o să vin p-aici să-l caut, să-i sparg faţa.

— Aşa să faci.

— Un nesimţit. Zi-i asta din partea mea dacă-l vezi. Hai, o şterg la morgă cu mortul tău, că legiştii a zis că nu mai ajung, zice tipul şi aleargă înapoi la maşină. Te sun!

Urc în apartamentul nostru. Diana mă întâmpină cu o figură tristă şi îngrijorată. Datorită morţii lui Nae tocmai scap de o ceartă cauzată de întârzierea inadmisibilă de vineri seara. În tot răul şi-un bine. Ea nu crede niciodată că chiar stau la job. Crede că ies la bere cu colegii. Ceea ce, în două treimi dintre cazuri, e adevărat. Poate ar trebui să am mai mulţi prieteni cu tendinţe suicidare, sunt numai buni de pretexte pentru întârzieri şi seri prelungite într-un bar. Avea nevoie de o discuţie, ce voiai, să-l las să meargă acasă şi să facă naiba ştie ce? Asta e, da, am băut zece beri, dar măcar ştiu că e acasă şi doarme, nu mai are niciun gând negru. Îmi notez în gând să investighez direcţia asta pe viitor, în timp ce gândul meu respinge ideea şi-mi spune că e şocat de cât de ridicol am putut să ajung după doar patru ani de căsnicie, să am nevoie de astfel de scuze ca să ies la o bere cu băieţii.

Ştirea despre Nae apare a doua zi în ziar. Văd poza cu biletul de adio, mare, sub titlul articolului. Ştirea e preluată şi de o televiziune, iar tatăl lui Nae apare şi vorbeşte despre fiul lui, poetul, în timp ce flutură spre cameră un caiet cu poezii. Crainicul spune ceva şi despre ciudatul bilet de adio lăsat de necunoscutul poet. La o emisiune pe TVR Cultural, asta aflu de la doamna Zina pentru că eu nu mă uit la aşa ceva niciodată, un critic literar vorbeşte cu invitaţii lui despre poetul necunoscut atât de impresionat de romanele lui Houellebecq. Peste o lună, Nae debutează postum şi se pare că poeziile lui sunt destul de bine primite în mediul literar.

Două luni mai târziu, o nouă zi banală la job. Frec menta pe net şi găsesc pe Hotnews un interviu cu o tipă de la marketing, de la o editură, care vorbeşte despre tot felul de noi apariţii editoriale, tiraje şi topuri de cărţi vândute. Într-un tabel, văd topurile de pe lunile noiembrie, decembrie, ianuarie şi februarie. În luna ianuarie pe locul întâi e romanul lui Houellebecq. În cele de dinainte nici nu apare în top 5, iar în februarie cade pe locul 3. Romanul se vinde bine şi constant de la apariţie, e un bestseller, dar luna ianuarie e un caz aparte şi inexplicabil pentru vânzările mai mari

decât cele obişnuite. Normal, ea habar n-are de Nae şi sinuciderea lui, nu citeşte tabloidele. Eu, în schimb, ştiu acum care e explicaţia, dar nu are rost să i-o spun vreodată, ar fi prea ciudată pentru mintea ei fragilă de tocilară absolventă de filologie. Cel puţin aşa arată tipa în poza din articolul de pe Hotnews, ca o tocilară ochelaristă care nu vrea să-ţi dea să copiezi la teza de la română. Şi parcă văd că m-ar acuza că vreau să storc nişte bani de la editura lor fără niciun merit. Mai bine o las aşa. Eu ştiu cu ce rămân din toată povestea asta: cu o idee. Încă habar n-am ce amploare urmează să ia această idee în viaţa mea, dar ea rămâne acolo, în mintea mea, până când, un an şi jumătate mai târziu, se va activa şi-mi va schimba viaţa.

Una peste alta, mă simt împlinit. Mama lui Nae e mai fericită. O văd des în lunile următoare şi mi se pare că înfloreşte de la o zi la alta. Poeziile lui Nae sunt pe rafturile librăriilor, gata să fie citite de toţi ameţiţii iubitori de poezie din ţara asta. Iar Houellebecq ăsta, despre care aflu ulterior că a făcut o grămadă de bani din romanele lui, poate se gândeşte să-mi facă cinste cu o bere cândva, pentru cele câteva zeci de volume vândute în plus datorită mie, în acel ianuarie.

Ce legătură are moartea lui Nae cu mine? E prima confirmare că sunt pe drumul cel bun. Că gândesc bine şi merită să perseverez în direcţia asta. În plus, reîntâlnirea cu Radu Sava, şoferul de pe ambulanţă, e esenţială, deşi în acea seară rece de ianuarie nu bănuiesc nimic şi nici măcar nu-mi amintesc că îl cheamă aşa. Un an şi jumătate mai târziu, Radu va fi cel care îmi spune, arătând discret cu degetul către un tip slăbănog de pe scena unui club de *stand-up comedy* din Bucureşti:

— Toma Drăgan, un actor. Nu-i foarte cunoscut, decât la Teatrul Mic joacă. Am auzit că e diagnosticat cu cancer, ceva tumoare la creier, nu poate fi operată. Nu mai are zile multe, amărâtul. Vai mama lui.

3

Când porneşti pe drumul tău, nimic nu trebuie să te bruieze. Renunţă la tot ce faci până atunci. Uită totul despre cum făceai lucrurile până atunci, e cea mai bună opţiune pe care o ai. Gândeşte-te, dacă încă nu eşti milionar, de ce să mai faci acelaşi lucru, zi de zi, an de an, de ce să te chinui să tot avansezi şi să-ţi măreşti salariul cu o sută de euro pe an? Când ajungi la o sumă cât de cât mulţumitoare te trezeşti că ai ieşit la pensie. Nu merită.

Cine spune că urăşte zilele de luni înseamnă că nu ştie cum e să fii dat afară într-o zi de luni. E un sentiment minunat care-l concurează şi-l surclasează lejer pe cel pe care-l ai atunci când îţi ţii copilul în braţe pentru prima dată, ca să dau un exemplu banal.

Imaginea-cheie a acestei zile de luni, pentru mine, e următoarea: o sală mare de *meeting*, într-o clădire de sticlă şi oţel. Cinci bărbaţi aşezaţi pe scaune, pe o parte a mesei din mijloc. Doi expaţi, un englez roşcat şi un austriac spălăcit, restul români. Adică departamentul de *marketing*. Clientul. Unul din cei mai mari jucători mondiali de pe piaţa dulciurilor chimice cauzatoare de cancer.

Eu şi Florin Medrea, directorul de creaţie al agenţiei, pe cealaltă parte a mesei, aşezaţi tot pe scaune.

Irina Mocanu, directoarea departamentului de Client Service, e singura persoană care stă în picioare, în faţa tuturor, lângă ecranul enorm de pe perete. Poartă un taior alb, cu fustă scurtă. Push-up pe dedesubt şi sânii îi par mai mari cu două numere. E înaltă şi situaţia îi pune în evidenţă picioarele lungi şi musculoase, lucrate la sală. Arată foarte bine din faţă, dar mai puţin din profil când i se vede clar fundul mai plat decât planeta noastră înainte de Magellan. Zâna *deadline*-urilor strânse şi a istericalelor a trecut şi

pe la coafor dimineaţa devreme, special pentru prezentarea asta. E cea mai importantă prezentare a anului. Dacă luăm clientul, agenţia e salvată de la dezastru, adică de la concedierea a unei duzini de colegi printre care sunt vizat şi eu, cu siguranţă.

La a douăzecea pagină de *powerpoint*, când Irina se întoarce spre ecran să indice un element important al strategiei propuse de noi, vedem cu toţii pata roşie. Acolo. Pe fusta albă. Sub bucile ei plate. Şapte bărbaţi cu ani buni de experienţă în marketing şi comunicare multinaţională încremenesc într-o secundă.

În mod sigur poartă un tampon ale cărui reclame arată femei îmbrăcate în rochii vaporoase albe, pline de încredere, care fac flic-flacuri pe sub nasul bărbaţilor şi nimeni nu-şi dă seama că sunt în acea perioadă a lunii. Dar lucrurile nu merg ca-n reclame, ar fi trebuit să ştii asta, Irina.

Ea probabil simte că are o mega hemoragie, că sângele îi umple tamponul, dar nu are idee că a ajuns deja şi pe fustă. E cea mai importantă prezentare a anului. Şi nu ştie ce vedem noi, aşa că face ca la poker. Merge mai departe, blufează. Nu se opreşte din prezentare. Nu îşi poate întrerupe discursul pregătit două zile la rând în faţa oglinzii.

În secunda asta, am două posibilităţi. Să intervin, să preiau prezentarea şi s-o trimit la toaletă. Sau nu.

Aleg să nu.

Pentru că o urăsc sincer pe Irina. O detest din tot sufletul.

Lângă mine, Florin e paralizat. El oricum e un băiat mai emotiv care a ajuns director de creaţie în lipsa altei opţiuni după plecarea lui Predu la altă agenţie. Acum e alb la faţă, de parcă sângele din obrajii lui se scurge în tamponul Irinei. Nu e capabil de nici o reacţie.

Intuiesc represaliile ce vor urma. În agenţie şi acasă. Sunt împăcat. Am tot căutat o ocazie în care să ies din rahatul ăsta şi n-am făcut decât să tot amân momentul. Acum ocazia m-a căutat pe mine. Accept totul cu seninătate.

Îi zâmbesc larg Irinei, dau din cap şi o încurajez din priviri să continue. Totul e OK, suntem pe drumul cel bun, spune faţa mea. Agenţia e ca şi salvată. Contul de două milioane de euro pe an e ca şi al nostru. Ea trece mai departe, la *slide*-ul următor, şi pune la bătaie toate resursele ei de *presentation skills* şi le explică tipilor de la marketing că ceea ce au ei acum în faţa lor e ceva extraordinar. Şi aşa şi este. Doar că nu sunt ideile care se derulează pe *slide*-urile de *powerpoint*, ci pata roşie care se tot extinde pe fusta ei.

Tipii de la marketing sunt şi ei petrificaţi. Se uită la pata de sânge ca la semafor. Niciunul nu e în stare să schiţeze vreun gest. Le privesc feţele şi-i simt tot mai dezgustaţi. Înspăimântaţi. Bulversaţi. Mai ales expaţii. În ţările lor civilizate nu au avut niciodată parte de aşa ceva. Următoarele zece minute trec cu încetinitorul.

Fixez pata roşie şi uit de toate. Uit de ultimele două săptămâni în care Irina ne face în toate felurile posibile, de la incompetenţi, indolenţi până la retarzi şi idioţi. E foarte bună la dat cu căcatul în ventilator atunci când stresul e oricum la nivelul maxim. E una dintre cele mai incompetente persoane pe care le ştiu, dar ca să mascheze asta, s-a făcut Client Service Director. Aşa se întâmplă de obicei în orice corporaţie şi multinaţională care se respectă. Nu ştiu cum, dar cei care ajung în poziţii de conducere sunt cu mult sub subalternii lor, în ce privește competenţele. Ca să ajungi sus, nu contează ce ştii să faci, trebuie doar să ai un ego cât China şi bun simţ cât Lichtensteinul. Când nu ne iese treaba, ea nu e niciodată de vină. Mereu suntem noi. Ba suntem prea proşti, ba nu înţelegem ce vrea clientul sau ea, ba nu suntem proactivi. Când iese treaba, totul i se datorează. Asta îi bagă ea în cap, zi de zi, lui Dragoş Groza, patronul agenţiei care o apreciază foarte mult ca profesionistă. Normal, ea are un atu faţă de noi, noi nu ajungem noaptea în patul lui ca să-i prezentăm şi varianta noastră a evenimentelor. Toţi oamenii din agenţie o urăsc sincer, nu doar eu. E reprezentativă pentru femeia de succes din categoria „Nimeni nu mişcă!

Am o pizdă şi nu mi-e frică s-o folosesc”. Ea e motivul principal pentru care agenţia e acum în cel mai mare căcat din istoria ei de paisprezece ani. Patronul are o scuză, e bărbat şi i se scurge tot sângele din creier în penis când o fute, deci nu mai poate gândi şi vedea clar situaţia. Problema e la ea. Din cauza ei s-au pierdut aproape toţi clienţii şi au plecat cei mai buni oameni din agenţie.

După zece minute savurate de subsemnatul până la ultima milisecundă, tipii de la client răsuflă uşuraţi pentru că ajungem la partea de creaţie şi Florin se ridică în picioare ca să preia prezentarea. Irina se aşază pe scaunul ei şi o observ cum se apleacă aproape imperceptibil într-o parte, ca şi cum ar trage un pârţ, îşi lasă o mână să cadă pe lângă masă înspre zona curului ei, cu degetul întins. Două secunde mai târziu înţelege ce se întâmplă. Faţa ei devine mai roşie decât fusta. Mă priveşte cu ură. Îi zâmbesc larg, cu toţi dinţii. Nu am nicio remuşcare. Mă simt răzbunat pentru toate umilinţele şi frustrările acumulate în ultimii ani din cauza ei.

Când ieşim din prezentare, ne întâlnim pe holul companiei cu Naumovici şi echipa lui. Urmează să prezinte şi ei. Habar n-aveam că sunt în *pitch*. Acum devine mai clar că nu avem nicio şansă cu ideile noastre de rahat şi că tot efortul şi nervii consumaţi în haosul orchestrat de Irina în ultimele săptămâni au fost în zadar.

O oră mai târziu, în agenţie, Dragoş ne cheamă în biroul lui şi ne pune pe liber instant. Pe mine şi pe Florin. Florin e inocent, dar nu contează, e trecut la victime colaterale. Oricum era un impostor, agenţia nu a pierdut nimic dându-l afară.

Eu sunt fericit. O astfel de ocazie de a te răzbuna apare o singură dată în viaţă. Nu poate fi ratată. Cred că şi azi sunt eroul tuturor asupriţilor din agenţie. Se vorbeşte despre mine în şoaptă, pe la automatul de cafea şi pe terasa de fumat, mai mult decât în toţi cei doi ani petrecuţi acolo ca angajat. Sunt o legendă vie.

E luni, ora douăsprezece la amiază, iar eu sunt pe stradă, sub soarele blând de septembrie. Criza mondială stă să înceapă, iar eu mă plimb prin centrul Bucureştiului fără nicio grijă, fără nicio bănuială. N-am idee că bancherii lacomi din State şi din Europa tocmai sunt pe cale să declanşeze o criză economică devastatoare şi astfel să creeze condiţiile perfecte pentru ca eu să îmi pun în aplicare ideile pe care încă nici nu ştiu că le am.

Mă plimb până seara la pas, fără nicio grabă. Printre oameni care au treburi urgente de făcut. Mă opresc în dreptul fiecărei vitrine, fiecărui stand cu mărunţişuri, admir faţadele renovate ale unor clădiri vechi. Mă mir de dispariţia unor magazine şi apariţia altora în loc. Parcă mă plimb pentru prima oară prin prin acele locuri. Îmi vine să fac poze, dar nu am niciun aparat foto pentru că nu-mi place să fac poze.

Îmi dau seama că, după doisprezece ani de muncă, am devenit un turist în propriul meu oraş. Deja prima idee de afaceri mi se înfiripă. O agenţie de turism pentru cei care lucrează minimum zece ore pe zi în multinaţionalele din Bucureşti. Şi nu mă refer aici la expaţi, ci la bucureşteni în acte. De ce să mergi la Londra, Paris sau Barcelona în concediu când nu mai ştii cum arată propriul tău oraş? Poţi avea parte de un tur complet al Bucureştiului şi să redescoperi oraşul pe care nu ai mai avut timp să-l vezi din studenţie. Lucrezi până seara târziu, iar în weekend nu eşti în stare să ajungi decât până la supermarket? Avem soluţia perfectă pentru concediul tău!

După doisprezece ani de multinaţionale sunt un om la limita obezităţii. Burta mea e o piaţă ce creşte de la an la an, pe a cărei cotă se luptă aprig cei de la Heineken şi cei de la Trenta Pizza. Adică berile băgate seara acasă la televizor şi pizza cu blat gros mâncată pe tastatură la prânz.

După doisprezece ani de stres am ajuns un om neglijent cu sine însuşi. Un om care nu mai aleargă, nu se mai dă vesel cu bicicleta prin parc, nu mai merge la ski. Un fost băiat fin căruia acum nu-i mai pasă cum arată. Sunt un tip care în weekend nu vrea decât să lâncezească, să doarmă sau să stea tâmpit în faţa unui televizor. Sunt un fost chefliu care nu mai iese seara în

oraş, nici nu mai dă o fugă până în Vamă doar pentru că zice vreun prieten că îi face cinste cu o bere acolo.

Constat adevărul crud. După doisprezece ani de muncă sunt un om stors ca o lămâie. Mi se pare incredibil că mai am încă de două ori pe atâta până la pensie.

Abia acum, după atâta timp, îmi amintesc că locuiesc într-un oraş ceva mai complex decât traseul standard dintre casă şi birou. Că am un trup cu care ar fi ideal să coabitez mulţi ani de acum încolo în pace şi prietenie. Că am o minte a mea pe care s-o umplu cu ce vreau şi eu, nu doar cu ce vor alţii. După doisprezece ani, îmi dau seama că m-am transformat într-un robot care şi-a însuşit trăsăturile din *job description* şi a renunţat la toate celelalte, umane. Jobul îmi infectează ca un cancer toată viaţa şi îmi omoară timpul, pasiunile, plăcerile, trupul şi mintea. Tot ce fac de atâţia ani e raportat doar la ceva legat de job. De salariu. De stresul de acolo. De relaţiile de acolo.

Inspir aerul călduţ al după-amiezii şi îmi jur să nu mă mai întorc niciodată într-o agenţie. Şi în nici o altă firmă. Planul pare bun, mai trebuie doar să i-l spun şi Dianei. Ea sigur nu e pregătită pentru această veste, mai ales cu planurile ei recente care includ conceperea unui copil şi contractarea un credit uriaş în euro pentru ca să ne cumpărăm şi noi apartamentul nostru. Nici unul, nici celălalt nu fac parte din agenda mea pe termen scurt sau mediu. Şi nici lung, dacă mai stau o secundă pe gânduri.

Am dreptate. Intuiţie corectă. Diana face spume când îi împărtăşesc planul meu. Isterie şi plânsete.

— Şi ce vrei să zici, că nu mai ai de gând să te angajezi nicăieri?

— Da.

— Dar trebuia să facem un copil săptămâna viitoare!

— Poftim?

— Miercuri era ziua cu ovulaţia maximă, cu cele mai mari şanse. Pregătisem totul, o şampanie, lumânări, voiam o seară romantică şi apoi

să… îl concepem.

— Păi putem s-o avem în continuare, nimic nu ne împiedică. Deşi, cred că dacă mi-ai fi zis de schema asta cu ovulaţia, nu ar fi fost o seară romantică deloc.

— Nu ţi-aş fi zis! Ah, nu mai facem nimic. Nu pot avea un copil în nesiguranţa asta.

— Păi cine vorbea de copil? Ziceam doar de şampanie, lumânări şi tăvăleala de după. Oricum mi-aş fi scos prezervativele de la naftalină.

Zic asta pentru că nu am mai făcut sex de cel puţin o lună. Cu ea.

— Eşti un idiot, un egoist! Promite-mi că îţi cauţi job! Ah, nici credit nu mai putem lua dacă ai întrerupere în cartea de muncă! Trebuie să ai venit pe ultimele şase luni. Îţi dai seama ce ai făcut?

Parcă văd că o să o sune şi pe mama ei ca să-i dea veştile. Diana vorbeşte zilnic cu ea şi-i spune totul despre viaţa ei. Minutele Orange sunt mai ieftine decât minutele de psihoterapie.

La o săptămână de când sunt un om pe cont propriu sau, în interpretarea meschină a soţiei mele, un jalnic şomer – are ea un talent în a pune orice lucru în lumina cea mai proastă – Diana nu pare a înţelege ce se întâmplă. E in faza de negare, cum se zice. Mă întreabă în fiecare seară de ce nu merg la interviuri de job. Îmi face capul pătrat. Se panichează, mă amenință, mă presează şi asta mă scoate din sărite. Serile se termină invariabil cu certuri la care vecinii asistă curioşi, tăcuţi, de dincolo de pereţii apartamentului de pe Titulescu în care locuim de vreun an, cu o chirie de şase sute de euro.

O lună mai târziu, tensiunea dintre noi atinge cote maxime. Intuiesc că şi faptul că nu mai produc niciun ban are un rol în treaba asta. Dianei nu-i vine să creadă că, în loc să-mi caut job, am tupeul să ies la tenis cu diverşi posesori de rachete de la o mie de euro bucata în sus.

— Nici nu-ţi place tenisul, ţipă ea la mine exasperată.

— Tocmai! E *networking*, nu tenis.

Chiar nu-mi place tenisul. Dar mă întâlnesc cu oameni cu bani şi relaţii, discut, pierd meciuri, motiv pentru care ei mă mai cheamă cu dragă inimă şi în alte zile. Am agenda plină de meciuri de tenis.

După o lună, am noroc cu banii veniţi pe filiera Ramonei de la compania de asigurări. Povestea cu abţibildurile pe cruci. E doar o gură de oxigen, în continuare caut soluţii pe termen lung. E doar o primă execuţie mică a marii mele idei, dar nu pot să am şi să vând astfel de idei pe bandă rulantă. Partea bună e că Diana nu mă mai bate la cap după succesul acesta. Câştig o seară de linişte în ziua în care banii intră în cont. În următoarea, Diana o ia de la capăt. De ce nu-mi caut job. De ce nu merg la interviuri, ştie ea câteva agenţii care caută om la strategie. După o sticlă de vin şi cu siguranţa dată de cele câteva mii de euro din cont, o anunţ oficial că îmi adun lucrurile şi plec. Diana nu protestează. Înnoptez la un prieten, caut oferte de închiriere pe anuntul.ro, iar a doua zi mă mut singur într-o garsonieră de pe Dorobanţilor cu o chirie de trei sute de euro. Diana nu dă niciun semn, nu pare disperată că am plecat. Trag concluzia că că şi ea e sătulă de mine şi de relaţia noastră. Perfect. Teoria mea se confirmă în următoarele zile când ne auzim la telefon şi suntem de acord că şi la rece situaţia pare la fel: am luat cea mai bună decizie pentru amândoi. E mai bine să luăm o pauză pe termen nedefinit. Mă bucur că o văd atât de sătulă de mine şi că nu o să mă bată la cap aşa cum face de obicei o femeie părăsită brusc după o relaţie de mulţi ani. Pe moment, niciunul nu deschide subiectul unui eventual divorţ.

4

O lună mai târziu sunt lefter şi disperat. Nu mai am aproape niciun ban. Nu înţeleg de ce ajung mereu în situaţia asta, dar ştiu cum. Când sunt singur şi liber am apetenţa pentru cheltuit a unei piţipoance din Moldova, proaspăt cuplată cu un milionar bătrân şi fraier. Hainele de marcă, toată garderoba înnoită, renovarea garsonierei, ieşirile seară de seară prin cluburi, trecerea de pe bere pe vin scump şi bun, nu chimicalele din supermarket, abonamentele la sală şi la tenis, echipamentul specific pentru fiecare sport, toate astea costă. Noroc că am chiria plătită în avans pentru şase luni.

Nu trec prin cea mai bună perioadă a vieţii mele. În aceste zile mai suport câteva lovituri grele de imagine în faţa oglinzii: sunt nevoit să merg de câteva ori cu autobuzul şi cu metroul. Nu-mi plac mijloacele de transport în comun. Mă fac să mă simt comun. Le-am evitat de când m-am angajat în urmă cu doisprezece ani. Cu metroul a fost totuşi ceva mai suportabil. Pentru că metroul nu trece pe lângă nicio biserică şi oamenii nu se apucă să-şi facă cruce ca apucaţii. N-am mai mers din studenţie cu autobuzul. Pe vremea aceea, epidemia asta de prostie altoită cu bigotism nu era atât de răspândită. Am rămas şocat. E incredibil cât de mulţi se apucă să dea din mână în numele tatălui şi-al fiului şi-al celui de-al treilea găşcar, nu mai ţin minte care era. Iar autobuzele trec pe lângă tot mai multe biserici pentru că sunt tot mai multe biserici prin oraş. A fost o experienţă SF călătoria cu autobuzul, ca într-o maşină a timpului. Ţara asta nu se îndreaptă către viitor, ci înspre trecut. Suntem într-un *big rewind*. În curând locuitorii ei vor arde pe rug pe cineva care va susţine că pământul se învârte în jurul soarelui.

Bine zice cine zice că trebuie să cobori în infern ca să te poţi întoarce de acolo victorios şi mai viu. Pardon, greşesc. Nae zicea asta şi nu s-a mai

întors de acolo nici victorios, nici viu. În fine. Într-o seară friguroasă de februarie, urc şi eu în infernul din garsoniera mea cu o sticlă de vin de cincizeci de euro în mână şi un gând teribil îmi zguduie fiinţa: dacă sunt un ratat? Dacă sunt un *loser*? Un om obişnuit. Sunt luat complet prin surprindere de gândul acesta produs de propria mea minte trădătoare şi laşă. Ce urmează oare? Să vină cu propunerea unei sinucideri? Sau a unui job nou, ceea ce ar fi cam acelaşi lucru? Nu pot să cred că tocmai mie mi se întâmplă aşa ceva. Stau cu iPhone-ul în mână şi caut disperat prin agendă un om căruia să-i pot împărtăşi starea mea de acum sau cu care măcar să împart acea sticlă scumpă de vin. Nu găsesc pe nimeni. Şi viaţa mea socială a fost decimată în ultimii doisprezece ani.

Dau de numărul Ramonei, o sun. Îmi răspunde, are vocea ei oficială, îmi spune că e la munte, la Sinaia, cu soţul şi băiatul ei. La revedere.

Găsesc numărul de telefon al şoferului de pe ambulanţă. Radu Sava îl cheamă, acum ştiu. De la episodul cu Nae din urmă cu doi ani, mă sună să ieşim la o bere, cu o cadenţă de un apel la trei luni. Hei, sunt Radu, Radu Sava, fostul tău coleg, şi-l refuz de fiecare dată. Nu am avut niciodată chef să mă văd cu un om cu care nu am nimic în comun, care are cu totul alte preocupări decât mine şi de care, de altfel, nu mă leagă decât vreo trei beri băute întâmplător prin liceu în cadrul unei găşti extinse. Plus că-l suspectez de ratare şi de prostie şi nu-mi face bine la ten compania unor astfel de persoane. Dar Radu e un tip perseverent şi mă tot sună. Bine, şi eu inventez de fiecare dată o scuză absolut fabuloasă şi nu are cum să se supere niciodată pe mine. Acum însă mă simt atât de singur încât îl sun, deşi deja e ora zece seara şi omul are probabil familie şi copii sau poate fi pe ambulanţă salvând un muribund. Se dovedeşte că e ziua lui liberă şi, o jumătate de oră mai târziu, suntem amândoi în Club A, locaţia aleasă de mine, cu berile în faţă. Din disperare fac şi acest compromis. Beau bere, nu vin. E amară ca dracu'.

— Băi, omule, mă bucur c-ai sunat! Credeam că n-o să mai ieşim niciodată.

Radu manifestă un entuziasm incredibil pentru situaţia în care ne aflăm, adică la bere într-un club puturos care s-a schimbat complet faţă de anii studenţiei mele. Oricât încerc, folosindu-mi vagile cunoştinţe de psihologie, nu găsesc niciun motiv serios pentru care să-l aibă. Nu sunt prietenul lui cel mai bun sau cel mai vechi. Bănuiesc că e la fel de disperat să mai iasă cu cineva la o bere şi să vorbească. N-am făcut de mult timp un om atât de fericit, într-un mod atât de simplu. Doar că, urmează să constat, fericirea lui înseamnă să fie cu pata pusă pe diverşi oameni şi să vorbească despre asta.

Judecând după haine, nu pare să-i meargă prea bine. Are o cămaşă ieftină, de un brand necunoscut din Obor, care-i ascunde umerii largi şi braţele musculoase. E un pachet de muşchi şi când îl întreb cum a reuşit, îmi zice că are acasă gantere şi un aparat complex de lucrat spatele, abdomentul, braţele şi picioarele, ca acelea de la sală. N-aş vrea să fiu vecinul din apartamentul de dedesubt, atunci când face el exerciţii.

Cel mai bine poţi judeca un om după pantofi, zice Diana, iar Radu are unii complet demodaţi, luaţi probabil de la Leonardo acum câţiva ani. Uneori mai răzbeşte către mine şi mirosul lui de deodorant ieftin. Nu zic, are toate scuzele, e un bugetar, un şofer de ambulanţă.

Cu toate că e atât de bucuros că ne-am întânit, tot ce-mi spune el e despre oamenii pe care îi urăşte din toţi rărunchii lui. Pare că marea realizare a vieţii lui din ultimii douăzeci de ani e că a adunat, din liceu până azi, o cohortă impresionantă de oameni pe care-i detestă. În următoarele ore, îmi povesteşte jovial şi cumva detaşat (exact cum îmi imaginez că vorbeşte un torţionar despre crimele lui) despre toţi cei pe care îşi doreşte să-i tortureze fără nicio remuşcare până la ultima suflare. Primul ministru de acum. Şi cel de dinainte. Ministrul Sănătăţii. De fapt, dacă se gândeşte bine, toţi miniştrii de la aşa-zisa revoluţie încoace. Ca să fie mai precis, toţi politicienii, toţi parlamentarii. Din cauza lor trage ca un bou pe ambulanţă şi are un salariu

de căcat şi un jaf de maşină numai bună de dus la dezmembrări pe care e nevoit să lucreze. Primarul Bucureştiului pentru gropile prin care-şi rupe salvarea. Primarul sectorului 1. Primarul sectorului 2. Şi tot aşa, până la ultimul, primarul sectorului 6. Urmează apoi şefa de sucursală Volksbank de unde are luat creditul pentru casă, care îi tot măreşte ratele şi-i schimbă clauzele contractului, mereu în defavoarea lui. Urmează soţia lui care îl tot fute la icre să vândă apartamentul unde stau acum, pe un credit cu care abia se descurcă, şi să se mute în altul mai mare, cu patru camere. Asta pentru că acum au doi copii, ultimul făcut din întâmplare şi aşa, în apartamentul lor de două camere, ea zice nu se mai poate trăi acolo. Urmează apoi colegii. Doctorii şi asistentele medicale şi aerele lor de superioritate faţă de el care e doar un şofer. Apoi vecinii şi toate renovările din bloc, le-ar tăia cu drujba mâinile alea în care ţin bormaşinile. Dar şi vecinii nesimţiţi care bat în ţevi de îndată ce dă şi el muzica sau televizorul mai tare. Sau căcănarii care sună imediat la Poliţie dacă îşi lasă şi el maşina o vreme şi le-o blochează pe a lor în parcare. Apoi dinamoviştii. Rapidiştii. Arbitrii. Mitică Dragomir. Becali. Toţi. Mă întreabă cu ce echipă ţin eu şi-i spun că nu mă uit la fotbal. Chiar şi fiii lui sunt la mustaţă să intre pe lista neagră, la cât sunt de obraznici.

Dacă-l asculţi, pare că e victima unei conspiraţii, din care fac parte douăzeci de milioane de oameni – toţi locuitorii ţării, şi a cărei singură misiune e să îl facă pe el cu nervii. Iar omul ăsta conduce o ambulanţă. N-aş vrea să fiu pacientul care tocmai a făcut un infarct din ambulanţa lui atunci când se hotărăşte Radu să intre cu viteza maximă într-un copac şi să termine cu toate.

— Mai ţii minte cum era în liceu?

— Vag.

— Ce ani au fost… cei mai buni din viaţa mea. A tăi nu?

— Nu neapărat. Au mai fost ani buni şi după.

— Ce speranţe am avut… cum ne-am bucurat ca fraierii la revoluţie că o să fie mai bine. Şi ai mei, ca proştii. I-a disponibilizat fix când eram eu într-a doişpea. De unde voiam să dau la o facultate, s-a ales praful. A trebuit să mă apuc de treabă, să fac un ban. Ce naivi era toţi băieţii din gaşcă, mai ştii? Cum credea ei că e libertate, că chiar a fost revoluţie, că în câţiva ani o să trăim ca-n Vest.

— Păi mulţi chiar trăiesc azi ca-n Vest pentru că-s plecaţi acolo.

— Da, râde el zgomotos. Ştii cine e singurul vinovat de asta?

— Cine?

— Ilici, futu-l în gură! Comunistul ăla nenorocit, cu rânjetul lui, care şi azi se ţine bine, lua-i-aş morţii la pula. Băi, ce nedreaptă e viaţa. Când o să moară o să merg şi-o să mă piş pe mormântul lui, jur! Uită-te la mine şi ţine minte ce zic acum. O să mă şi filmez cu mobilul cum mă piş pe crucea lui. El ne-a distrus pe toţi.

— Ei, nu e doar el. Ar mai fi toţi securiştii care şi-au împărţit ţara asta după ce l-au omorât pe Ceauşescu. Dar, da, el e cel mai rău. De ce n-ai plecat?

— De prost. Eu chiar am sperat, mă, să fie bine.

Aproape douăzeci de ani mai târziu, iluziile tinereţii te sufocă, fiecare zi îţi demonstrează cât de prost eşti când ai douăzeci de ani şi câte greşeli imposibil de corectat există acum, la aproape patruzeci de ani, în unica ta viaţă. Şi e prea târziu pentru orice şi asta te face disperat, acru şi plin de ură, aşa cum e Radu. Există un singur remediu la această boala incurabilă care e ratarea. Banii, mulţi bani. Un milion de dolari, de exemplu.

După toată enumerarea paradoxală, furibundă, dar în acelaşi timp jovială, a tuturor celor pe care-i detestă, Radu îşi aminteşte că exist şi eu la masă.

— Şi tu? Cu ce te ocupi? Cu reclamele, parcă. Se câştigă bine din reclame, nu?

— Da, binişor. Depinde de nivel.

— Tu cât ai?

Iată un om care nu se sfieşte să intre cu bocancii în detalii destul de personale şi confidenţiale ale vieţii mele aşa cum intră şi în casele în care dă năvală ca să salveze oameni de la moarte.

Numai Diana ar fi în stare să-i roage pe cei de la ambulanţă să se descalţe înainte să intre în casă ca să-i salveze viaţa.

— Acum sunt pe cont propriu şi nu prea iese încă treaba cum mi-aş dori, zic uşurat.

— Da' cât luai înainte?

Zic o sumă egală cu a treia parte din ultimul salariu.

— Ai, să-mi bag pula! Aşa mult?

Mă felicit în gând pentru decizie. Ştiu ce salariu de mizerie are el, care participă totuşi la salvarea a multor vieţi omeneşti, şi ce salariu are un publicitar normal. E o diferenţă care te zdruncină dacă te gândeşti prea mult. Noroc că nu-s genul meditativ şi îmi inhib instant orice astfel de gânduri care fac referire la noţiuni ca nedreptatea, inegalitate socială, nefericire, sărăcie sau altele.

— Da, dar asta după mulţi ani, zic eu şi încerc să mimez efortul supraomenesc prin care se ajunge la acel salariu.

— Tot mi se pare enorm, zice Radu şi cade pe gânduri câteva clipe. Aş putea să mă angajez şi eu la publicitate, am nişte idei de reclame prima-ntâia.

Îmi imaginez că tocmai pune şi publicitarii pe lista lui neagră, cu mine în frunte, din cauza salariilor.

— Oricum, eu nu o să mă mai întorc într-o agenţie vreodată, îi spun într-o încercare patetică şi inexplicabilă de a-i recâştiga simpatia. M-am săturat de publicitate şi de munca la patron.

După vreo doi metri de bere, discuţia stagnează. Nu prea mai ştim ce să ne zicem. Noroc că ne-am îmbătat amândoi şi tăcerea nu e deloc inconfortabilă.

— Tot acolo stai? mă întreabă Radu după o pauză de vreo zece minute.

— Nu, m-am mutat de mult din cartierul ăla. Mai întâi cu Diana în Titulescu. Acum, de fapt, stau singur, într-o garsonieră în Berceni.

Din nou, nu sunt în stare să-i spun că stau pe Dorobanţilor, super central, pentru că în stilul ăsta o să ajung să ocup cu siguranţă primul loc pe lista lui neagră. Deşi e evident că vigilenţa lui e serios afectată de berile băute.

— Ai divorţat?

— Nu eram căsătoriţi, îl mint eu fără să clipesc.

Nici nu ştiu de ce îl tot mint, probabil pentru că mi se pare că trebuie să-i spun că sunt exact cum nu sunt ca să nu mă urască. Sunt într-un echilibru psihic fragil momentan şi orice sentiment negativ, chiar şi din partea unui vierme insignifiant ca Radu, m-ar afecta.

— De ce?

— De ce nu eram căsătoriţi?

— Nu, de ce v-aţi despărţit.

— Ştii şi tu cum e.

— Ai fost băiat prea fin, aşa-i? Asta-i greşeala. Eu pe-a mea o iubesc ca pe ochii din cap, e bună şi înţelegătoare, da-i mai dau şi câte una. Altfel, ţi se urcă în cap.

Aşa prost şi redus cum e, are totuşi dreptate. Eu am încercat să fiu partenerul modern care ţine cont şi de părerile ei. Constat însă că eu sunt cel singur acum şi simt o invidie ciudată. Radu e într-un cuplu tradiţionalist de sorginte medievală dar e mai fericit decât mine cu relaţia lui. Pare că eu am greşit cu ceva. Şi nu sunt un caz singular, cunosc o grămadă de cupluri moderne nefericite.

— O futeai bine? continuă Radu interogatoriul.

— Tu ce crezi?

— Cred că da. Că eşti mascul alfa. Hai să-ţi zic un truc care-l folosesc eu.

— De ce? Crezi că am nevoie?

— Nu strică niciodată, nu mai avem douăj’ dă ani. Omul cât trăieşte învaţă.

— Bine, zi.

— Îl ştii p-ăla cu şiretul?

— Nu.

— Deci: pui la îndemână, sub cearşaf, pernă, undeva, un şiret, ceva fin, de la un pantof de-al tău. Înainte s-o bagi în ea, iei şiretul şi ţi-l legi la baza pulii. Cu nod, cu fundă, cum vrei. Să vezi atunci măciucă ce-o să ai. Ţine sângele în ea cât vrea pula ta. O rupi pe femeie.

— Da' eu o rup oricum.

— Nu te umfla-n pene. Fuţi, nu fuţi, vremea pulii trece. Şi tre' s-o ajuţi cu ceva.

— Bine, am reţinut, zic eu şi mă ridic de pe scaun. Mă duc la budă.

Când mă întorc, Radu a trecut într-o fază meditativă, tipică omului cu un IQ redus, şi-mi dau seama că trebuie s-o şterg acasă cât mai curând.

— Băi, şi băiatul ăla, săracul, ăla de şi-a luat zilele când ne-am întâlnit. Am citit şi eu biletul lui de adio şi mi-am cumpărat cartea aia care o pomenea el acolo. Eram curios să văd care-i treaba cu el, de l-a făcut pe băiatul ăla să-şi ia zilele. O porcărie cartea, decât pasajele alea mai deocheate mi-a plăcut cât de cât. Cât de fraier să fii să te sinucizi pentru aşa ceva? Omul era dus cu capu', nu? Toţi ăştia cu prea multă carte e.

— Un pic, da. Cer nota? îl întreb şi el dă din cap cu greu că da.

— M-am cam îmbătat. Cât e ceasu'?

— Trei.

— Futu-i! Dimineaţă încep tura la nouă. Noroc că pe mine nu mă opreşte nimeni să suflu în fiolă, zice el şi râde. Ţi-am zis cum mi-am luat eu carnetul? Cu şpagă. O sută de dolari am dat atunci. Nu se putea altfel. Te picau la examen. Acu' dacă aş da din nou examen de şoferie, sigur n-aş trece. Nu mai ştiu regulile, nici atunci nu le ştiam. Acu' oricum nu le mai respect, pun alarma şi fac ce vrea muşchii mei pe stradă. Omule, tre' să mai ieşim.

Plătesc nota şi plecăm fiecare la casa lui. Ajuns în garsonieră, îmi dau jos toate hainele, le arunc pe balcon să iasă putoarea de fum, rămân doar în boxeri şi mă trântesc în pat fără să mai fac duş. Un alt avantaj de a nu mai trăi cu Diana. Mai apuc să-l văd scurt pe Radu, într-o librărie, cumpărându-şi romanul francezului acela cu nume complicat, zâmbesc tâmp şi adorm.

A doua zi dimineaţă mă trezesc cu capul surprinzător de limpede. Mă spăl pe faţă şi ştiu ce am de făcut în continuare cu viaţa mea. Radu Sava e exact omul de care am nevoie. Bugetar, strâns cu banii, supărat pe viaţă. Îl sun chiar în acea dimineaţă şi stabilim să ne vedem din nou în weekend la o bere.

5

Formulează-ţi ideea cât mai clar şi concis. Ea trebuie să devină biblia ta, rugăciunea ta de fiecare seară. Ştii că e bine formulată atunci când simţi brusc în stomac cât e de puternică.

Fii atent, în primele zile după ce ţi-ai conturat-o în minte, pot să apară unele probleme. Începi să ai dubii. Te îndoieşti că e bună. Mie aşa mi s-a întâmplat. Eram atât de încântat de ideea mea încât mi se părea absurd că nu a mai avut-o cineva. Pentru că, în momentele de iluminare pe care le ai când îţi vine acea idee, ea pare atât de evidentă că ţi se pare imposibil ca altcineva să nu o fi avut deja.

După îndoială, e rândul fricii să stea după colţ ca să-ţi dea una în cap. E normal. În primul rând, te gândeşti îngrozit că cineva a avut-o deja şi o va aplica înaintea ta. În al doilea rând, te sperie dacă e ceva nou şi îndrăzneţ. Paradoxal, astea sunt primele confirmări că e o idee bună. Dacă nu simţi nicio teamă, caută alta. Înseamnă că e banală. Cu idei banale nu se fac bani.

Când ai o idee nouă, încalci nişte reguli. Aşa e dintotdeauna. Oamenii respectă regulile de frică. Şi numesc acest fapt conştiinţă, bun simţ, responsabilitate pentru ca să fie mândri şi mulţumiţi de ei înşişi, să nu vadă ce căcăcioşi sunt de fapt. Învaţă să trăieşti cu frica şi să o domini. Dacă simţi frică, e perfect. Nu te lăsa bruiat de semnalele pe care le primeşti din capul tău. Întotdeauna când faci ceva nou eşti într-o zonă dubioasă, iar prima tentaţie şi datorie a psihicului tău e să-ţi atragă atenţia asupra acestui fapt. Ignoră-l. Dă-i timp. Lasă-ţi psihicul să lucreze. Are la dispoziţie câteva sute de mecanisme de apărare din care va alege câteva ca să se liniştească singur. Psihicul uman e cea mai scârboasă şi minunată maşinărie din lume. Tot ce trebuie el să facă e să îţi rezolve problemele ca tu să dormi bine

noaptea, cu metodele lui proprii şi personale despre care tu nu ştii nimic. El ştie întotdeauna să-l convingă pe un nesimţit că ceilalţi sunt nesimţiţi. Pe un prost că ceilalţi sunt proşti. Şi tot aşa.

(Divaghez, deschid o paranteză. Gândeşte-te la toţi dictatorii planetei. Te întrebi cum dorm noaptea după ce milioane de oameni au de suferit din cauza lor? Dorm bine mersi până mor. Crezi că Iliescu are insomnii? Aiurea, el e convins că nu a făcut nici un rău în toată viaţa lui, dimpotrivă. Asta e latura scârboasă a psihicul omului. Că-i rezolvă pe toţi, fără excepţie, fie că au genociduri la activ, violuri în serie, fie acte de pedofilie, maşinăria de neuroni îi rezolvă pe toţi, conştiincioasă. Gândeşte-te la toţi afaceriştii care fac miliarde din otrava pe care o pun pe rafturile supermarketurilor şi pe care tu şi copiii tăi o mâncaţi înainte să faceţi cancer. Crezi că nu dorm bine noaptea? Sunt o mulţime de oameni care fac lucruri infinit mai rele şi dorm noaptea perfect în timp ce conturile li se umplu de bani. Închid paranteza.)

Oricum, orice face omul cu intenţii bune se transformă în cele din urmă şi în ceva care provoacă mult rău. Istoria a demonstrat deja asta şi nu te pui tu cu istoria. Einstein scrie teoria relativităţii şi revoluţionează ştiinţa, îi inspiră pe cei care pun bazele fizicii atomice, semnează o scrisoare către preşedintele american, unii fac bomba atomică, sute de mii de japonezi mor. Cineva inventează margarina sau cerealele modificate genetic pentru a hrăni miliarde de oameni, iar acestea se dovedesc a fi cancerigene. Asta-i viaţa. Totul e o negociere între bine şi rău. Să crezi că eşti de partea binelui te ajută mult să mergi mai departe. Mereu există ceva bun în orice acţiune a unui om, iar psihicul nostru minunat e maestru în a-l găsi şi marşa mai apoi doar pe acest nucleu de bine, reducând la tăcere partea răului. Trebuie doar să-i dai timp, să nu i te opui, lasă-l să lucreze ca pe un angajat conştiincios, nu-l bruia. Fii un manager bun al psihicului tău.

Dintre zecile de clienţi de *advertising* care apar în CV-ul meu, aşa cum era el prezentat exhaustiv în contul meu de LinkedIn, preferatul rămâne

Lactone. Asta în timp ce majoritatea publicitarilor care lucrează pe Lactone sfârşesc prin a-l blestema până în ultima zi a vieţii lor. Le dau dreptate, e traumatizant. E plin departamentul de marketing de acolo de târfe corporatiste spălate pe creier cu iaurt. Orice prezentare la care am participat a fost un vis urât în care reprezentantele Sectei Mondiale a Bifidusului voiau să mă ucidă într-un sacrificiu ritualic şi să-mi înlocuiască sângele din vene cu iaurt, picătură cu picătură.

Cu toate astea, pot zice că datorez mult celor şase luni petrecute la strategie pe cont. Cei de la Lactone sunt înaintaşii mei, aşa cum, habar n-am ce exemplu să dau, Bruce Lee e pentru Chuck Norris, să zic. Sau *Black Sabbath* pentru *Metallica*, ca să folosesc o învăţătură de la Nae.

Era o expresie pe care angajaţii din departamentul de marketing de la Lactone o foloseau în legătură cu toate brandurile lor. *Fear factor*. Factorul frică, cât de bine sună! Când puneau la cale reclamele lor cretine, dar eficiente, ei vorbeau mereu de *fear factor.* Lactone ştia cum să folosească frica pentru ca să vândă tone din căcaturile lor de iaurturi. Unde foştii mei colegi din publicitate văd doar nişte corporatişti spălaţi pe creier, eu văd executanţi statornici ai acestei idei măreţe. Fiecare produs era creat şi prezentat ca fiind rezolvarea unei frici.

Lactivia. Pentru femeile cărora le e frică de constipaţie. Orice proastă ştie că dacă mănâncă mai multe legume şi fructe, fibre în general, se va căca liniştită, şi totuşi există femei care balotează Lactivia 14 zile la rând!

Lactimel. Pentru mamele care sunt terorizate că copilul lor poate răci odată cu trecerea de la un sezon la altul sau când un coleg răcit de la grădiniţă tuşeşte către el. Asta se va întâmpla oricum, chiar dacă îşi îndoapă odrasla cu slobozul acela cu gust de fructe!

Lactonino. Pentru mamele cărora le e frică de perspectiva că oasele copiilor lor vor fi moi ca nişte lumânări pentru că aceştia nu asimilează destul calciu. Două minute pe zi de expunere la soare a copilului rezolvă problema, tâmpitelor!

Numai aberaţii. Produsele astea nu fac nimic din ce promit. Dar sunt percepute ca soluţii la o frică. Asta îmi place mie la *Lactone*. Nu-mi plac produsele lor, iar reclamele lor cretine cu atât mai puţin. Dar ideea de a folosi frica îmi place la nebunie. Din acest motiv spun că îi percep ca pe nişte predecesori, din păcate fricoşi, care nu folosesc o idee uriaşă la capacitatea ei maximă.

Asta fac şi eu ca să câştig bani. Folosesc frica în forma ei cea mai pură: frica de moarte. Nimic nu se compară cu ea. E cea mai puternică, cea mai eficientă. Doar că trebuie să fii un artist ca să o foloseşti bine dozat.

Jurnaliştii o mai folosesc constant şi cu efecte vizibile. Moartea e cel mai bine vândut subiect din presă sau televiziune. Ştirile de la ora cinci. Tabloidele se vând în draci din cauza ultimelor crime şi accidente. Jurnaliştii sunt adevărate hiene, însetate de sânge şi când simt mirosul morţii, nu se dau în lături şi nu au nicio problemă de conştiinţă în a folosi varietatea aproape infinită a morţii, pentru audienţă maximă, adică pentru profit. Respect, băieţi! Comparativ cu voi, publicitarii şi oamenii din marketing sunt nişte laşi penibili. Dacă un om de marketing vede vreo referinţă la moarte în reclama propusă de agenţie, face un atac de panică sau o criză de nervi şi concediază agenţia.

De aici până la a-l băga în schemă pe Dorian Stan, reporteraş la unul dintre tabloidele cu tiraj mare a fost doar un pas. Un ziar pe care nu cred că-l răsfoieşti de vreme ce eşti printre cei care încă mai pun mâna pe câte o carte, mai precis pe asta pe care tocmai o ţii în mână. Dorian e un fost coleg din liceu, prieten de-al lui Radu care l-a şi băgat în schemă. Aveam nevoie de cineva care să mă ajute să popularizăm la scară mai largă poveştile în care am de gând să îmbrac moartea unor nefericiţi. Are un salariu de căcat la fiţuica aceea nenorocită pentru ce muncă de necrofag face zi de zi, aşa că l-am cooptat în proiect fără probleme.

Moartea vinde. Asta e ideea mare pe care mă bazez.

Nu e nouă. Nu e nemaiauzită. Dar eu o aplic, în diverse moduri, constant. E veche de când lumea. Când moare un pictor, tablourile lui devin mai scumpe. Când moare un cântăreţ, albumele lui se vând ca pâinea caldă. Când va muri Michael Jackson, ce crezi că se va întâmpla, deşi azi e la pământ? Când eşti la pământ, cea mai profitabilă soluţie e să ajungi sub pământ.

În publicitate, eşti învăţat că sexul vinde. *Sex sells*, zic americanii. Că frica vinde. Că noul vinde. Copiii şi căţeii drăguţi vând. Promoţiile şi reducerile vând. Şi câte şi mai câte. De moarte nu prea se ocupă nimeni, deşi e cel mai banal şi important lucru care i se întâmplă consumatorului în viaţa lui. E ca un *dirty job*. Cineva trebuia să-l facă şi pe ăsta. Eu.

Death sells.

Moartea şi frica de moarte vând. Sunt profitabile. Sunt o sursă inepuizabilă de bani. Biserica ştie bine asta. Aşa îşi scot preoţii miliardele de la proşti, de mii de ani încoace. Iau bani când un om moare, iau bani în fiecare zi în care un om trăieşte cu frica de moarte. Iadul e cea mai profitabilă invenţie a omenirii de până acum. Şi cine induce frica de moarte mai mult decât preoţii? Ce nu-mi place la ei e că fac bani doar trecând din casă în casă. Nu-şi bat capul cu nimic. Nu aduc nimic nou, doar folosesc păcăleala veche de două mii de ani numită iertarea păcatelor. Fericiţi cei care profită de săracii cu duhul. În fine, n-am eu treabă, nu vreau şi nu pot să schimb nimic. Doar urăsc preoţii şi biserica.

Morţii vând. Iar atunci când nu vând, sigur pot aduce notorietate unui brand.

Odată, pe la început, ajung într-un apartament în care găsim un tip cu venele tăiate. E dezbrăcat, în cadă, într-o poziţie dezagreabilă. Iar când ai penisul atât de mic, poate nu-i cea mai bună idee să faci gestul ăsta dezbrăcat, nu de alta, dar râde posteritatea imediată de tine. Nu-mi vine nicio idee, nu se potriveşte nimic pentru clienţii mei. Aşa că improvizez, doar de distracţie. Înmoi o cârpă în sângele din cadă şi scriu pe perete, cu

mâna tremurândă, ca şi cum ar fi ultimele cuvinte ale mortului: *Prietenii ştiu de ce.* Ne distrăm copios, eu, Radu Sava, Dorian, chiar şi Gina, asistenta medicală cea mereu serioasă. Dorian face poza, o pune pe site-ul ziarului, e super hit. Nici măcar n-am idee dacă aşa ceva face bine brandului de bere sau nu. Tind să cred că da. Demonstrează forţa sloganului, îl folosesc până şi sinucigaşii. Dar n-am cum să cer bani pentru aşa ceva. Ulterior, după investigaţiile ziariştilor şi ale poliţiei, aflăm motivul sinuciderii: cel mai bun prieten al mortului şi-o trăgea cu iubita lui şi dintr-o dată sloganul scris pe faianţa din baie capătă sens.

Asta e nişa mea.

Eu mă întâlnesc direct şi exclusiv cu patronii. Nu cu departamente de marketing. Oamenii de marketing vin şi pleacă. Ei vor în primul rând să-şi ia salariile, abia apoi să îşi vândă marfa. În general, dacă nu vând, sunt daţi afară şi merg la altă companie pe un post similar. Nu sunt de încredere.

Antreprenorii, patronii, proprietarii sunt cei care chiar vor să li se mişte marfa de pe raft. Cu ei vorbesc. Le propun lucruri neobişnuite, cam neortodoxe, dar ei, pentru că tot ce vor e să vândă, sunt dispuşi să mă asculte. Cei de la marketing sunt alunecoşi, pot oricând să plece altundeva şi să dezvăluie secretul, aşa că îi folosesc doar ca să ajung la omul cu banii şi decizia. Antreprenorii sunt legaţi pe viaţă de afacerea lor şi, odată ce apelează la serviciile mele, suntem cumva prinşi împreună într-un legământ al tăcerii, prin secretul murdar pe care-l împărţim.

Eu unul mă bucur de criza asta financiară care îi aduce la disperare pe antreprenori. Oamenii nu le mai cumpără produsele la fel ca înainte. Guvernele din perioada asta îi seacă cu taxele şi impozitele ca să poată plăti pensiile cu care să-şi asigure voturile la următoarele alegeri. La vremuri disperate, măsuri disperate. Aici apar eu în peisaj.

La finalul primului an de când sunt pe cont propriu, un an de căutări, succese şi eşecuri, mă simt satisfăcut. Reţeaua construită încet cu ajutorul lui Radu Sava funcţionează. Banii au început să vină într-un ritm relativ

mulţumitor. În acest an închiriez un apartament cu trei camere într-un bloc nou, tot în centru. Plătesc nouă sute de euro pe lună şi nici nu-i simt. Tot în acest an mi-am luat în sfârşit un motor, un Kawasaki Ninja la care visez din adolescenţă.

Am o listă de idei care abia aşteaptă să fie puse în aplicare şi o reţea de clienţi care aşteaptă un telefon de la mine ca să-şi dea acordul.

Radu e instruit bine şi îşi cunoaşte rolul la perfecţie. I-am dat mână liberă. Când i-am povestit ce am de gând, a zis că se bagă şi de atunci l-am lăsat să facă aşa cum ştie el. A zis că rezolvă el tot, se ocupă el de fiecare dintre cei implicaţi, îmi zice cui cât trebuie dat, în funcţie de proiect. Omul e de o sociabilitate patologică. El lucrează pe o ambulanţă de tip B, el e ambulanţierul, adică şoferul, şi mai are în maşină un asistent medical. Cu acesta a rezolvat rapid. Omul are un salariu amărât de vreo zece milioane de lei vechi, trage ca un dement ziua întreagă, face zece gărzi pe lună, orice ca să ia un bănuţ în plus. Când a auzit de sutele de euro pe care le va primi de la mine, şi-a dat acceptul pe loc.

Nu trebuie să ştiu eu toate detaliile, nu mă bag în treburile lui din spital. Nu-i cunosc pe medicii rezidenţi cărora trebuie să le băgăm un ban în buzunar ca să-şi ţină gura închisă. Nu le ştiu pe asistentele cărora Radu le bagă în buzunar câte cincizeci de euro ca să închidă ochii la detaliile unui deces. Nu vorbesc eu cu poliţiştii, cu băieţii de la parchet sau cu medicii legişti care se prezintă la un caz. Rezolvă el cu fiecare, ştie cu cine se poate vorbi şi cu cine nu.

Asta zic eu că înseamnă să fii un manager bun. Să-ţi laşi oamenii să se desfăşoare sub conducerea ta.

Radu ştie să nu mă sune pentru toate prostiile. Are trei opţiuni de bază, o listă simplă şi clară de morţi interesanţi: sinucigaşi sau morţi de supradoze de familie bună, nu toţi junkerii, şi celebrităţi. Sinuciderea sau moartea cauzată de o supradoză de droguri sunt, din fericire, un motiv de mare ruşine pentru membrii familiei mortului, iar aceştia sunt dispuşi la multe

pentru a ascunde adevărul. Iar când primesc şi bani, pentru ei e situaţia ideală, ce-şi pot dori mai mult?

Celebrităţile sunt şi ele interesante, dar sunt cazuri rare şi greu de manageriat. Ele îţi dau şansa unui proiect de un succes fenomenal, datorită notorietăţii mortului faimos, dar şi multe riscuri de a fi prins cu manevra. Aceasta e a treia categorie de morţi sau muribunzi pentru care Radu trebuie să mă sune instant.

Cu tot succesul din primul an, aştept să dau o lovitură mare, spectaculoasă, care să creeze *buzz* pentru mine în mediile restrânse ale antreprenorilor. Vestea circulă repede, e în natura omului ca atunci când are succes să se laude. Un client căruia i-am crescut exponenţial vânzările mă va recomanda cu o voce conspirativă unui partener de-al lui de afaceri sau unui prieten care are o afacere. Îi va împărtăşi secretul pentru că acest lucru îi dă senzaţia că e superior pentru că are acces la ceva la care celălalt nu are. Reţeaua construită de mine e ca un club select în care un membru poate să-l introducă pe unul nou, care, din acel moment, îi va fi dator primului pentru asta.

Te întrebi ce oameni de afaceri se pot preta la aşa ceva? Oho, o mulţime. Doar că ai mei sunt aleşi pe sprânceană. Am deplină încredere în ei şi ei în mine. E criză, oamenii de afaceri sunt primii loviţi, mai ales care au propria afacere şi simt că multinaţionalele îi vor rade de pe piaţă cu ocazia asta. De aceea, sunt dispuşi la orice. De fapt, ei sunt mereu dispuşi la orice. În plus, eu sunt şarmant şi le explic cum facem mereu şi mult bine oamenilor datorită proiectele noastre. Pentru că sunt mulţi oameni care primesc bani. De la rudele morţilor la personalul plătit atât de prost şi de nedrept din spitale. Un fel de *corporate social responsability* sau CSR cum i se spune în *advertising* acestei ipocrizii penibile. În cazul nostru, schimbăm aparenţele unei morţi ruşinoase, facem un bine familiei respective, dăm bani acesteia şi celorlalţi oameni implicaţi, doar fapte bune în jurul cadavrului, la sfârşit toată lumea câştigă şi zâmbeşte fericită.

Într-o seară mergem în Club 99, la propunerea lui Radu, unde cică se produc pe scenă cei mai buni *stand-up comedians* de la noi. Eu am auzit doar de Teo, care are şi el vreo şase luni de *advertising* la activ, după care şi-a băgat pula şi de atunci o arde exclusiv pe *stand-up* şi are succes.

Nici o şansă să-l vedem acum. E seara amatorilor, urcă pe scenă oricine e în sală şi vrea să încerce să stârnească nişte râsete. Puţini reuşesc. Mie oricum îmi dau lacrimile din cauza fumului dens din local. Nu mai sunt obişnuit cu aşa ceva.

— Şi Teo când e? îl întreabă Radu pe chelner când vine să ne ia comanda.

— Miercuri.

— Înseamnă că eu m-am uitat în căcatul ăla de *Şapte Seri* la miercuri, zice Radu. Am citit la miercuri, înseamnă. Băi, îmi pare rău că te-am adus aici. Voiam să vedem ceva fin, de calitate, nu pe papagalii ăştia.

— Nu-i nimic.

Seara marchează însă o nouă coincidenţă extraordinară care are un rol incredibil în povestea mea. Acum îşi face apariţia, pentru prima oară în viaţa mea, Toma Drăgan. Radu, cu mintea lui varză de la nopţile nedormite de pe salvare, e principalul autor al acestui eveniment atât de important pentru mine. Confuzia lui, faptul că a crezut că e miercuri, se va dovedi momentul-cheie al acestei poveşti.

O vreme mai dăm şi noi atenţie comedianţilor dornici de glorie, apoi ne vedem de ale noastre. Adică eu de sticla mea de Sauvignon Blanc de la Domeniile Coroanei, 80 de lei, iar Radu de berile lui Peroni la sticlă mică, de 8 lei bucata. Nu e cel mai ieftin bar.

Pe la zece jumătate, pe scenă urcă un tip mult mai bătrân decât studenţii în călduri de dinainte, veniţi acolo doar ca să-şi impresioneze femelele cu care stau la masă şi să aibă parte de ceva acţiune mai târziu. Tipul ăsta e trecut de şaizeci de ani, sigur. I-l arăt cu capul şi lui Radu care stă cu spatele la scenă.

— Hai c-o s-avem şi momente de revelion cu Stela şi Arşinel în seara asta. Zi, tataie!

— Nu ştii cine e? mă întreabă Radu cu un ton de parcă nu l-aş fi recunoscut pe Hagi, idolul lui.

— Nu.

— E Toma Drăgan.

— Aşa, şi? Cine e?

— Un actor. Nu-i foarte cunoscut. Am fost o dată la o piesă cu el, nu mai ţin minte la ce teatru.

— Aha. Şi totuşi ţi se pare incredibil că nu-l ştiu.

— Lucrezi în publicitate. Credeam că ştii toţi actorii.

— Nu-i ştiu.

— Eu îl ştiu din spital.

Nu merg la teatru. Majoritatea celor din Bucureşti sunt în clădiri sau la subsolul unor clădiri cu bulină roşie, adică cele care cad la primul cutremur peste şase grade pe scara Richter. Nu vreau să risc să mă prindă un cutremur mare fix acolo, la cine ştie ce piesă obscură. Mi s-ar părea cea mai ridicolă moarte din câte-mi pot imagina pentru mine, să mor astfel pe altarul culturii de care mă doare-n paişpe.

— Chiar vreau să ascult ce glume zice. Am auzit că e diagnosticat cu cancer, ceva tumoare, nu poate fi operată. Nu mai are zile multe, amărâtul. Vai mama lui. Cred că are nevoie de bani de se apucă de comedie din asta în picioare.

— Serios? Ce naşpa. De unde ştii?

— Îmi zise mie un doctor, că a făcut nişte analize. Cică i-a apărut o tumoare pe creier, din senin. Cancer. Da' vezi că-i confidenţial, se oftică pe mine Hipocrate dacă află că ţi-am zis. Gata, hai că începe.

Se vede că tipul e obişnuit să fie pe scenă. Nu are trac deloc, ca predecesorii lui. E destul de bine dispus pentru un bolnav de cancer, simt o

vagă admiraţie pentru el. Îmi propun să râd şi să-l aplaud la prima glumă cât de cât reuşită. Tipul suflă în microfon, apoi începe.

— Bună seara! Am ceva emoţii, aşa că sper din tot sufletul că toti sunteţi fumați. Ca să râdeţi la orice zic. Ăsta e publicul meu ideal, oamenii care fumează iarbă. Îmi dau senzaţia că sunt foarte bun. Vă imaginaţi ce uşor e să fii *stand-up comedian* într-un *coffee shop* din Amsterdam? Nu trebuie să zici mai nimic şi lumea râde. „Aţi observat că…”, hahahaha, râsete, isterie în public. „V-aţi gândit vreodată că”… râsete din nou, mulţumesc, la revedere, a fost un show bun. De asta vreau eu să se legalizeze iarba. Ca să am un public cât mai fumat, cât mai des. Să par şi eu comic.

Nu mi se pare prea amuzant. Dar e mai decent decât cei de dinaintea lui. Zâmbesc, în timp ce văd prin fumul des din bar că majoritatea celor din jur fac acelaşi lucru.

— Sper că lacrimile din ochii voştri sunt de la fum, nu de la prestaţia mea, continuă tipul şi stârneşte într-o parte a sălii un val de râsete politicoase. Se aud şi două studente râzând în hohote. Actorul se uită cu speranţă înspre ele, dar se dezumflă imediat. Tipele râd uitându-se la ecranul unui telefon pe care văd o poză de pe facebook.

Toma zice încă vreo două glume, apoi coboară de pe scenă în aplauzele politicoase ale celor din sală.

Mai stăm şi noi o oră în bar, se face miezul nopţii, apoi plecăm acasă.

Fac un duş, mă bag în pat şi adorm instant. Uite alt efect pozitiv al noii mele condiţii umane de om care face bani pe cont propriu, fără un patron psihopat şi superiori ierarhici sadici: nu mai am insomnii. Nici de la stres, nici de la nimic. În sfârşit, nu mai trebuie să ţin pe noptieră nicio carte de-a lui Liiceanu din care să mă apuc să citesc ceva înainte de culcare. Pentru cei care încă mai au insomnii, un sfat gratuit de la mine: lăsaţi diazepamul că vă nenorociţi sănătatea, treceţi pe cărţile lui şi, în general, ale oricărui intelectual român. Vă garantez că adormiţi ca pruncii după maximum două pagini. Şi nu au niciun efect secundar aşa cum au somniferele din farmacii.

6

Viaţa, ca şi filmul, pare a fi o îmbinare de diverse fire narative. Ceea ce e diferit de film e că nu există niciun regizor care să-ţi arate firele importante de care trebuie să te ţii şi pe cele cele lipsite de importanţă pe care poţi să le ignori. Asta e treaba ta, să le descoperi pe alea bune şi să le manevrezi. Profundă observaţie, nu? Tocmai ai citit doza maximă de filosofie de care-s capabil. Sper că ai o iluminare. Serios acum, chiar aşa e. Aici se ascunde cea mai mare sursă a ratării oamenilor. O grămadă de fraieri aleg firele narative lipsite de importanţă, dar care lor li se par fenomenale, şi se ţin de ele până când e prea târziu şi, cum nu mai au ce să dreagă, mor plini de regrete. Acum, în timp ce scriu şi încerc să-mi dau seama cum am ajuns azi ceea ce sunt, mi-e clar că eu sunt un caz fericit.

În cazul meu, îmi dau seama, sunt câteva fire importante. Unul e moartea lui Nae. Altul începe în ziua în care mă hotărăsc să-mi dau demisia şi să o iau pe cont propriu. Altul porneşte când mă întâlnesc din nou cu Radu Sava şi punem la cale un plan. Altul când îl vedem pe Toma Drăgan acolo, pe scena acelui club de *stand-up comedy*. Altul, partida de tenis cu Răzvan Moga şi limonada de după. Altul, când mă uit cu Diana la porcăria aia de film, *Brokeback Mountain.* Toate contează, povestea mea nu ar fi ce e dacă unul din fire nu ar exista. Dar abia acum când scriu îmi dau seama că pun o structură în viaţa mea de care nu eram conştient până acum. De-a lungul anilor ţi se întâmplă mii de lucruri, mai importante sau mai nesemnificative, dar abia când le povesteşti, le alegi pe cele care contează, retrospectiv, faci un *reverse engineering* şi asta înseamnă să dai vieţii tale o structură pe care ea nu a avut-o de fapt.

Dacă tot am pomenit de Răzvan Moga, ajung şi la momentul meciului de tenis când am aflat o informaţie valoroasă. Omul e şocat. Mă priveşte ca o fată excitată de douăzeci de ani. Ştiu, el e *gay* şi eu arăt acum a’ dracului de bine. Lucru de înţeles când sunt echipat pentru tenis şi e prima oară când mă vede în ultimele patru luni. Toţi oamenii cu care mă întâlnesc recent sunt uluiţi. Unii îmi mărturisesc că primul lor gând când mă văd cu douăzeci de kilograme în minus e că-s bolnav de cancer, dar apoi faţa mea luminoasă şi zâmbetul sănătos îi face să-şi dea seama că sunt mai în formă ca oricând.

— Băi, sunt şocat.

Ce ziceam? Îl citesc din prima pe Răzvan. Nici nu e greu.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Cum ai reuşit? E incredibil.

— Fratele meu, îţi spun, dar vreau să renunţi chiar acum la privirea asta. Şi potoleşte-ţi erecţia aia evidentă. M-am schimbat doar fizic, OK? În continuare sunt acelaşi băiat hetero pe care-l ştii.

— Păcat.

Răzvan e genul de tip pe invers autoironic şi care-şi tratează într-un mod detaşat anomalia. Normal, e mai simplu să facă asta pentru că e milionar. Şi da, eu zic că asta e anomalie. Şi el ştie că eu cred asta. I-am spus clar. Mie mi se pare anomalie să laşi un alt bărbat să ţi-o dea la chec. Tocmai de aceea putem fi amici şi jucăm un tenis din când în când. E posibil să-i placă de mine ca bărbat şi să pândească momentul când o să vreau să sar pârleazul în curtea lor. Acum, că arăt atât de bine şi că sunt singur, treaba asta i se pare chiar foarte dezirabilă, dar nu e cazul. N-are decât să spere, nu mă deranjează această tensiune dintre noi, mă simt de parcă îl domin, ceea ce e ok, mai ales că e unul dintre puţinii milionari pe care-i cunosc.

El e patronul uneia din cele mai mari case de producţie film din România. Produce filme, spoturi şi videoclipuri pentru piaţa de la noi, dar şi pentru cei de dincolo. Vin pe aici o mulţime de trupe străine să-şi filmeze mai ieftin videoclipurile, americanii cu bugetele reduse de criză vin să-şi

filmeze filmele pe la noi şi aşa mai departe. Criza mondială e o mină de aur şi pentru Răzvan.

Ne ştim de la filmarea unui spot. Tenisul ne-a sedimentat amiciţia. Jucăm câte un meci de două ori pe lună, mai puţin în ultimele patru, din cauza plecării lui în State pentru a pune la punct detaliile unui proiect. Azi e miercuri, o zi calduţă de mai, ora unsprezece, şi eu joc tenis. Încă, după mai mult de un an, mi-e greu să mă obişnuiesc cu gândul că sunt printre acei puţini fericiţi care-şi permit să joace tenis la această oră. Mai ales când ştiu că foştii mei colegi, la ora unsprezece, abia ies în prima pauză de cafea şi mai au încă trei sferturi de zi de muncă în faţă. Îmi dau lacrimile când mă gândesc la ei. Lacrimi de bucurie şi recunoştinţă pentru că sunt cine sunt şi nu mai trăiesc ca ei.

— Stai să vezi ce şoc o să ai când plecăm, îi zic lui Răzvan când iese de la vestiare. Mi-am luat motor.

— Ceee?

Adevărul e că arăt ca un zeu pe motor. Mai ales acum, că nu mai am burtă deloc. Un gras e ridicol pe un motor de viteză. Am un Kawasaki Ninja nou-nouţ. Visez la el din adolescenţă şi acum, în sfârşit, îl am. Aşa merg şi la întâlnirile de business cu noii mei clienţi, dar şi la întâlnirile cu morţii lui Radu Sava. Pe motor, înalt, suplu, într-un costum elegant. Îţi imaginezi ce impresie fac?

6-2.

6-3.

La asta se reduce meciul de tenis. La capitolul ăsta, schimbările nu sunt foarte spectaculoase. Cam aşa mă bate Răzvan de fiecare dată. E un jucător foarte bun. Dacă n-ai şti, n-ai zice că e *gay*. Când joacă tenis sau când merge în întâlnirile lui de afaceri, n-ai cum să ghiceşti că e pe invers. De fapt, doar cu mine se prosteşte ca un *gay* din acela tipic cu gesturi efeminate şi vocea afectată. I-a plăcut că am fost foarte direct cu el şi i-am spus de la

bun început ce cred eu despre cei ca el şi de atunci s-a relaxat şi, cumva, asta e gluma noastră perpetuă, acest flirt fără nici o speranţă.

Ne oprim la o limonadă pe terasa doamnei Nina, ca de obicei.

— Eşti foarte vesel azi, zic.

— Băi, da, sunt. Am semnat un mega contract. O să filmăm o super producţie americană aici. La anul, prin primăvară. Am dat cel mai bun preţ din regiune şi am câştigat.

— Bravo, foarte tare. Un fel de *Cold Mountain*?

— Încă nu pot să-ţi spun nimic, totul e confidenţial. Şi nu am încredere într-un om de publicitate. Dacă aş şti un secret pe care aş vrea să-l afle toată lumea, ar fi greu să aleg cui ar fi cel mai eficient să i-l spun prima oară: unui publicitar sau lui Dan Diaconescu.

— Să mi-o sugi, zic şi-mi dau seama pe loc că asta nu e înjurătură pentru el, e mai degrabă invitaţie. Şi de asta zic eu că e anomalie treaba asta cu băieţii pe invers, cele mai fireşti expresii din lumea băieţilor hetero capătă cele mai neaşteptate sensuri în lumea lor.

Râde. Apoi rosteşte un previzibil:

— Hai!

Răzvan e un tip ca lumea. Sincer, deschis şi direct. Mult mai bogat ca mine, dar de treabă. Ca mulţi oameni de succes din publicitate şi din zona producţiilor de filme şi spoturi, e *cool* şi oarecum boem, cu pletele lui scurte şi îngrijite. Toţi sunt oameni peste patruzeci de ani care îşi redescoperă tinereţea, pentru că ei îşi permit acum să facă asta, spre deosebire de angajaţii lor sau colegii lor de liceu care sunt în continuare nişte rataţi. Toţi au afaceri de pe la începutul anilor ’90 şi, fiind atunci bine orientaţi către domenii noi şi de viitor, azi au milioane în conturi. Cel puţin, nu sunt foşti securişti şi îmbuibaţi, cu cefe groase şi guşă de porc, cum e portretul-robot al omului de afaceri tipic de după comunism. Normal că toţi tinerii milionari din publicitate mai fac uneori şi mizerii pentru nişte bugete, dar în principiu, sunt mult mai curaţi decât ceilalţi. Sunt adevăraţii antreprenori,

adevăraţii oameni de afaceri cu spirit occidental. Nu scârboşii graşi care fac milioane doar din afaceri cu statul.

Acum antreprenorii din domeniul publicităţii fac sport, nu mai fumează – fiecare patron de agenţie, care a ajuns în Top 500 fumând două pachete pe zi, se lasă brusc pentru că acum are de ce să trăiască mai mult – mănâncă bio şi eco şi nemodificat genetic, adică foarte scump. Toţi arată mult mai bine decât în urmă cu zece ani, poartă converşi şi tricouri ca şi creativii de 25 de ani pe care-i văd prin propriile lor firme, şi îşi iau motocicletele şi maşinile la care visează din adolescenţă. Răzvan, de exemplu, are un Mustang. Eu îi tot zic să mi-l dea mie, că aia nu e maşină de *gay* şi îi pângăreşte reputaţia, dar el nu şi nu.

— Şi aduceţi pe aici vreun actor cunoscut de la Hollywood? Unul de calibrul lui Woody Harrelson, Wesley Snipes, Nicole Kidman, ceva?

— N-ar trebui să-ţi spun încă, dar ar putea fi Tim Roth. Îţi obţin un autograf, spune Răzvan şi zâmbeşte galeş.

— Cât de generos. Cu favoruri din astea îţi bagi cuceririle în pat?

— Ah! Ce m-ai lovit! *Bad, bad boy*!

— Şi cum e filmul? Mişto?

— Băi, ha ha, nu chiar. Am văzut scenariul, e o porcărie, o aberaţie îngrozitoare, o combinaţie de *gothic*, *fantasy* şi *science fiction.*

— Oau.

— Producătorii sunt conşienţi de acest lucru, de-aia au venit să filmeze la noi. Au semnat înainte de criză proiectul, au băgat milioane, acum reduc cât pot din cheltuieli. De asta fac producţia la noi, că ştiu că nu-şi mai scot pârleala. Înainte, cu buget mare de promovare, orice porcărie de film îşi scotea cât de cât banii investiţi. Acum, nu mai e chiar aşa. Nu au bani, nici buget de promovare. Ţie cum îţi mai merge?

— Bine, nu mă plâng. Chiar foarte bine. Nu se vede?

— Da’ ce ai mai făcut, concret? Ce campanie, ce client? Dacă mă gândesc, eu habar n-am ce faci tu. Eşti *freelancer*, corect? Nu despre asta e

publicitatea? Adică, nu e niciun secret, ar trebui să fie pe toate gardurile ce faci, şi de un an să mor dacă ştiu ceva campanie de-a ta. Sau faci broşuri, chestii din astea, despre care nu se vorbeşte?

— Nu e ceva foarte vizibil. Sunt chestii mai neconvenţionale. Dar să nu-ţi imaginezi că eu fac o căruţă de bani ca tine.

— Spoturi nu ţi se arată de filmat?

— Ştii că dacă aş avea, cu tine le-aş filma.

— Sper. Păi propune şi tu nişte spoturi clienţilor.

— Nu prea au buget de aşa ceva, mai ales pe vremurile astea. Şi nici nu e stilul meu să le propun spoturi. Eu le vând idei.

— Idei zici.

— Da, mă, şi lucrez cu antreprenori mai mici, nu cu multinaţionale.

Suntem în plin an de criză mondială. Sunt de atâţia ani în publicitate şi încă tot mai am un mic şoc atunci când aud discuţii despre bugetul de filmare al unui spot de treizeci de secunde. Unul decent costa de la cincizeci de mii de euro în sus. Cât un apartament în care locuieşte bucureşteanul mediu şi pe care el va plăti treizeci de ani pentru că şi l-a permis doar cu credit. Multinaţionalele scot aceşti bani pentru un filmuleţ care durează treizeci de secunde, pe care-l vor da la televizor câteva luni, după care acel spot va rămâne într-o arhivă şi nu va mai fi folosit niciodată. Oricum ai privi situaţia, e aici un mare, mare dezechilibru.

Răzvan soarbe ultima gură de limonadă, apoi îi face semn doamnei Nina pentru notă. Lumea asta a noastră, a publicitarilor şi a producătorilor video, e atât de mică încât e sigur că nu filmez spoturi cu altcineva. Dacă l-aş minţi, ar afla imediat.

După ce Răzvan dispare în norul de praf ridicat de Mustangul lui, fac un duş şi iau pe mine nişte pantaloni scurţi de blugi şi un tricou polo albastru deschis. Peste acesta îmi pun protecţia de spate, apoi casca pe cap. Mă pregătesc să plec spre casă când îmi sună telefonul. E Radu, tovarăşul meu. Înseamnă că e posibil să am ceva de lucru. Îmi spune despre un student

mort de o supradoză, undeva într-un apartamentul închiriat în Berceni. Sunt interesat. Îi spun că ajung în douăzeci de minute. Mă urc pe motor şi ajung în cincisprezece. Acesta e un alt motiv pentru care am motorul. Ca să fiu foarte mobil şi rapid. Să fiu primul care ajunge după ambulanţa lui Radu. Adeseori ajung înaintea lor.

Radu mă aşteaptă pe casa scărilor la etajul trei, în faţa uşii apartamentului. Pare un caz într-adevăr promiţător. Jos la parter sunt deja o grămadă de reporteraşi ahtiaţi după detalii morbide. Seamănă cu nişte hiene, nu cred că-s primul care constată asta. Printre ei, Dorian, singurul care are exclusivitate asupra poveştii şi va avea privilegiul de a intra în apartament şi să facă poze.

— Avem aşa: tânăr, aprox douăzeci şi opt de ani, supradoză, spune Radu. A murit azi-noapte. Mama lu' băiatu' vine acu' de la Ploieşti, i-am găsit numărul în agenda din mobil. Student. Nişte colege de-a lui n-a reuşit să dea de el, nici pe telefon, nu i-a deschis uşa când a venit aici, aşa că a sunat la 112.

— Bine. Şi despre mama lui ce aţi aflat?

Conform descrierii lui Radu, mama mortului are cam 55 de ani, sex feminin, venit mic – e pensionată pe caz de boală. Văduvă, are doi băieţi, unul e amărâtul din apartamentul ăsta. Premisele sunt bune. Nu merg niciodată mai departe dacă premisele sunt proaste.

Mă strecor în pantalonii mei scurţi impecabili şi tricoul care-mi stă perfect, prin dezastrul de dinăuntru. Tipul e clar un ratat. Peste tot sunt aruncate sticle de vodcă, cutii de pizza, conserve goale. Pe o masă câteva linguri murdare şi un cuţit pe lama căruia văd pateu întărit de zile bune. Îmi amintesc vag de studenţia mea din cămin când stăteam cu alţi cinci băieţi scăpaţi de-acasă în aceeaşi cameră. Definiţia haosului: şase studenţi din primul an în aceeaşi cameră.

Radu îi roagă pe poliţişti şi pe băieţii de la medicina legală să aştepte puţin pe hol, că trebuie să mă concentrez. Toţi ştiu cine sunt şi speră să le

iasă ceva din cazul de azi. Nu e primul, deja lucrăm de ceva timp împreună. Ei ştiu că eu apar doar la cazurile bune, nu fac nimic ilegal, vin, analizez situaţia şi, în cel mai bun caz, fac şi ei nişte bani din senin. Dintr-o situaţie de căcat în care de obicei nu li se întâmplă nimic bun, apar eu şi le înseninez ziua şi merg acasă la copii cu câteva zeci de euro în plus. Poliţiştii sunt şi ei bugetari, ca Radu, legiştii la fel. Salariilor lor de mizerie le ţin mintea deschisă către ideile mele inovatoare. Creierele lor sunt radare de bani. Detectează instant orice posibilitate de a face mai mulţi.

Rămân în sufragerie doar eu şi Radu.

Tipul mort e în dormitor. E întins pe jos, contorsionat în poziţia fetusului, cu o seringă în apropiere.

— Când ziceai că ajunge aici mă-sa?

Radu se uită la ceas.

— Dacă a sunat-o acum vreo oră, zic să poată apărea în orice moment. O aduce nişte poliţişti din Ploieşti. Ce crezi, e un caz bun?

— Nu ştiu, să mă gândesc.

Mă învârt prin cameră de câteva ori, păşind cu grijă să nu calc pe vreun membru de-al mortului sau să alunec pe vreo sticlă de vodcă.

— OK, hai să încerc, zic.

Îmi scot telefonul din buzunar şi formez numărul lui Alin Sorescu. Radu se retrage discret în sufragerie, deşi ştiu că aude toată conversaţia.

— Alo, Aline? Am un caz pentru tine. Dar e, ca de obicei, pe genul urgent. Adică trebuie să-mi spui dacă te interesează acum, pe loc… un drogat, supradoză… student. Mă gândesc la scrisoarea aia de la fata din Canada, iubirea tragică, despărţirea, o mai ţii minte? Ţi-am povestit-o ultima dată când ne-am văzut. Aha, da, aia. OK? Mergem pe varianta asta? Perfect! Vorbim. Să citeşti ziarele de mâine.

Am mereu câteva opţiuni pregătite din timp pentru fiecare categorie de morţi. Fată sau băiat. Supradoză sau sinucidere. Pe fiecare categorie de clienţi, am câteva versiuni de poveşti prin care morţii nu mai par nişte

cretini, ci îndrăgostiţi fără speranţă, romantici, artişti neînţeleşi, săraci lipiţi pământului care să te înduioşeze sau oameni care au ales să se sacrifice, să facă gestul final, pentru a ajuta pe cei dragi şi a nu le fi o povară din cauza bolii necruţătoare de care doar ei ştiu. Şi întotdeauna, strecor în mesajul lor de despărţire o referinţă la un produs de-al unui client de-al meu. Am zeci de astfel de poveşti. Zilnic inventez una, despre un drogat sau un sinucigaş. Le au şi clienţii mei, le prezint când îi mai scot la o cafea. Când apare o situaţia bună, analizez rapid toate datele problemei şi decid ce poveste se potriveşte perfect cazului, după care îi pun şi pe ei în temă şi le cer acordul. În general, mi-l dau pe loc. După care ei îmi trimit banii în cont sau mi-i dau la negru, cel mai adesea.

Alin Sorescu are o afacere, face cursuri de iniţiere în limba franceză. Nu-i merge strălucit, dar se chinuie şi el să facă un ban cinstit în ţara asta. Plăteşte impozite, plăteşte salarii, ca orice antreprenor. Are banii investiţi în centrele lui din Bucureşti, Cluj-Napoca şi Iaşi. Plăteşte acolo chirii pentru sedii şi salarii decente unor absolvenţi ai facultăţilor de limbi străine care refuză să ajungă profesori de limba franceză într-un liceu, pe un salariu de căcat. Oameni cărora, în caz de succes, eu le fac bine. Îi ajut să-şi păstreze locurile de muncă. Iar lui Alin îi doresc sincer să-i meargă bine afacerea.

Radu zâmbeşte când vin în sufragerie. Vede încă două sute de euro la orizont. Îi fac instructajul.

— Avem un caz. Uite cum facem. Maică-sa o să fie distrusă când o să ajungă aici, dar sigur nu vrea să se afle că fiul ei era un drogat. E vorba de imaginea ei în lumea ei mică, a vecinilor ei din bloc. Când apare, o laşi să plângă şi să se potolească, îi spui cauza decesului, apoi apar eu şi îi explic că se lasă cu complicaţii faptul că a murit de pe urma drogurilor, dar că se poate face ceva, să fie bine pentru toată lumea.

— Păi şi cauza morţii? Le zic la băieţi să scrie în raport că e o supradoză de somnifere în loc la heroină? E cam riscant. O să se vadă urmele, zice Radu şi arată către înţepăturile de pe braţul mortului.

— Nu, mă, nu falsificăm nimic, relaxează-te. A luat o supradoză, dar nu a dat colţul întâmplător aşa cum chiar a dat idiotul, ci din dragoste, după cum se va putea înţelege şi din scrisoare. Era oricum un drogat, doar că era şi îndrăgostit. Asta e tot ceea ce schimbăm în povestea asta.

— Am înţeles. Şi cu banii…

— Cu banii ne reglăm când îi primesc şi eu de la client.

Scot din geantă scrisoarea. O citesc. Sună bine. Scrisul e clar şi citeţ, rotund, ca de fată. Pe la mijlocul paginii, câteva lacrimi uscate alterează lizibilitatea textului.

„Dragul meu,

Îţi scriu ca să-ţi dau o veste proastă. O să fiu scurtă, pentru că în timp ce scriu nu pot să-mi stăpânesc lacrimile. Ştii că eşti iubirea vieţii mele, ai fost mereu, dar distanţa asta dintre noi, atât de mare şi de insuportabilă, îşi pune amprenta asupra mea tot mai mult. Şi cred că şi asupra ta. Mi-am dat seama de asta atunci când, fără să vreau, am început să simt ceva pentru alt băiat, coleg de facultate cu mine, aici, în Montréal. Nu e la fel de intens ca ceea ce era între noi, dar măcar e aici, lângă mine. Te voi iubi toată viaţa, dar cred că acum e timpul să o luăm fiecare pe drumul său. E vina mea, sunt atât de slabă, dar vreau să fiu ţinută în braţe, vreau să râd, iar Quentin mă face să râd şi să simt că viaţa merită din nou trăită.

Te iubesc şi te voi iubi întotdeauna.

Adina

P.S. Poate totuşi te motivezi şi faci şi tu cursurile alea de franceză şi-ţi depui actele şi vii aici. Am putea să pornim totul de la început, aici. Eu am tot tras de tine şi nu înţeleg de ce nu vrei. Nu am înţeles niciodată ce te

leagă atât de mult de ţara aia. De ce nu mergi şi tu la cursurile de la *FRANÇAIS INSTANT* pe care le-am făcut şi eu? În doar două luni, ei îţi garantează că poţi trece testul de la ambasadă. Şi nici nu costă cine ştie ce, au preţuri decente. Caută pe google, FRANÇAIS INSTANT Bucureşti. Gândeşte-te la asta, te rog. Te iubesc."

Radu citeşte şi el şi dă din cap indignat.

— Ce curve-i femeile, băi! Uite-o şi pe asta. Cum îl face varză cu creierii pe băiat. Şi-a găsit pe altul, da-l aşteaptă totuşi acolo. Curva dracului!

— Ce-ai, mă? Eu am scris scrisoarea asta.

— Da, mă, ştiu. Da' mă gândesc că te inspiri şi tu din realitate. Că chiar aşa e. Aşa fac pijdile când vrea să te-ntoarcă pe dos.

— Ai ceva să-mi zici? Probleme pe-acasă?

Cu mama drogatului e mai uşor decât mă aşteptam. Femeia ştie de dependenţa fiului ei, probabil că acesta o chinuie şi o stoarce de bani de mult timp. E demnă, nu varsă nici o lacrimă, simt că e cumva uşurată că totul se termină acum. Totuşi, când îl vede chircit pe jos, izbucneşte în plâns, se apleacă şi hohoteşte deasupra trupului înţepenit, cu umerii zgâlţâindu-se timp de zece minute. Apoi se ridică în picioare, inspiră adânc şi îşi recompune aerul demn.

— Ştiaţi, nu-i aşa? o întreb.

— Da.

— A fost greu?

— Da, a fost.

— Soţul dumneavoastră nu v-a ajutat?

— A murit, acum cinci ani.

— Îmi pare rău. Vă descurcaţi, cu ce vă ocupaţi, dacă nu vă deranjează întrebarea?

— Da, trebuie să ne descurcăm cumva, nu? Sunt pensionară.

Folosesc un ton reţinut, grav, şi sunt mereu în gardă în cazul în care femeia va reacţiona ciudat la ceea ce-i spun.

— Doamnă, aş vrea să vă propun ceva. Noi, aici, am putea schimba una alta, dacă vă doriţi şi dumneavoastră, desigur. Am putea face să pară că fiul dumneavoastră a murit nu neapărat din cauza unei supradoze de droguri, ci din altă cauză. De exemplu, s-a sinucis din dragoste. E o diferenţă, nu credeţi? El doar a folosit droguri, dar motivul morţii va fi o dramă amoroasă. Aşa, n-o să mai zică lumea despre el că a fost un drogat. Şi povestea asta va apărea în ziarele naţionale. Ce ziceţi?

— Da, dar asta nu e …

— Ilegal? Nu. Pentru că autopsia va stabili tot că drogurile l-au ucis, dar din cauza unei suferinţe teribile, o iubire tragică aşa cum n-a mai fost vreodată. Jos e plin de ziarişti, ar trebui să le deviem atenţia de la supradoză către o poveste de dragoste ca-n filme. Altfel toţi vor scrie despre un banal drogat mort de supradoză. Aveţi şi dumneavoastră vecini, rude, de ce să vă auziţi tot felul de vorbe?

— Şi ce mă costă pe mine asta? Că orice serviciu are un preţ, nu-i aşa?

— Nu, doamnă, dimpotrivă. O să primiţi, dacă vă daţi acordul, şi o mie de euro.

— Nu înţeleg.

— Da, o mie de euro.

— Dar de ce… ce se întâmplă?

Se uită pierdută în jur, parcă ar vrea ca cineva să o ajute cu o părere, dar vede doar feţele zâmbitoare şi aprobatoare ale lui Radu şi ale celorlalţi băieţi.

— Noi o să adăugăm o scrisoare pe care fiul dumneavoastră ar fi primit-o ieri de la o fată. O aşezăm lângă el

— Ce scrisoare?

— Una în care arătăm această iubire tragică.

— Pot să o citesc?

— Desigur.

Îi arăt foaia de hârtie scrisă de mână.

— Dar el nu cunoaşte nici o Adina din Canada.

— De unde ştiţi? E o fată cu care corespondează. Cine ştie când a cunoscut-o?

Femeii îi ia ceva timp să înţeleagă şi să accepte ce se întâmplă. Îi reamintesc de mia de euro pe care urmează să o primească în timp ce spală întrucâtva şi imaginea fiului ei şi femeia mă priveşte în ochi câteva secunde, apoi ochii i se umezesc şi înclină din cap că e de acord cu tot ce îi propun.

De restul detaliilor se ocupă echipa. Mă retrag de pe scenă, îl văd pe Dorian, partenerul nostru de la cel mai vândut tabloid din ţară, căruia poliţiştii îi fac loc să intre în apartament, în timp ce ceilalţi ziarişti urlă după detalii. Dorian dă lovitură după lovitură în cariera lui, aduce în redacţie poveste senzaţională după poveste senzaţională. Dacă continuă aşa, în curând ar putea să primească o ofertă de la vreo televiziune, de reporter pentru ştirile de la ora cinci, caz în care ne extindem audienţa de la un tabloid citit de câteva mii de oameni la o reţea de televiziune urmărită de sute de mii.

Ştirea e preluată de alte ziare şi chiar şi de televiziuni, textul scrisorii e publicat peste tot şi preluat pe internet, pe bloguri şi site-uri de ştiri. A doua zi, lumea uită de mortul nostru din cauza puhoiului de morţi noi, dar rămâne în cap cu cursurile intensive de limbă franceză. Aşa se face că, un an mai târziu, Alin Sorescu îşi deschide centre noi în Timişoara, Constanţa şi Braşov, iar la cele deja existente îşi angajează şi mai mulţi oameni. Acum plăteşte salarii pentru de două ori mai mulţi oameni. Iar el a ajuns pe profit. O nouă faptă bună, marca mea personală.

Asta fac eu, bine. Pentru alţii şi pentru mine. În lumea de azi când a da bani cuiva e binele suprem. Datorită mie, în această zi, câştigă mulţi bani, din senin, un şofer de pe ambulanţă, un asistent medical de pe salvare, o

asistentă medicală din spital, doi poliţişti, un medic legist, un ziarist de tabloid şi o mamă nefericită. Mi se pare că-s un tip chiar OK.

Să nu aud nimic despre morală sau alţi termeni similari. Sunt alergic la ei. Oricum, un om care ţine azi lecţii de morală e ca un nutriţionist într-o societate de canibali care-ţi spune cu ce salată trebuie să combini carnea de om ca să fii sănătos.

7

E ciudat cum îi leagă viaţa pe unii oameni, cum îi face să se întâlnească exact la momentul potrivit şi să devină esenţiali unul pentru celălalt, chiar şi fără voia lor. Caz concret, eu şi Toma.

Lumea publicităţii din Bucureşti e foarte mică, câteva mii de oameni. Porneşti de la unul care are vreo o sută de prieteni pe facebook din publicitate, foşti şi actuali colegi. Fiecare are în lista lui alţi o sută de oameni din publicitate şi tot aşa. Ei bine, în încrengătura asta de relaţii false găseşti pe absolut oricine lucrează în domeniu sau are legătură cu el.

În afară de publicitari, ca un fel de sateliţi ai domeniului, există cei din studiourile de producţie de print, video sau audio, regizorii, actorii, fotografii şi tipografii. Regizorii vin să-ţi filmeze spotul. Actorii vin la casting cu speranţa că vor fi aleşi să joace în spot sau la studioul de înregistrat voci pentru spoturile radio. Fotografii vin la şedinţa foto. Patronii caselor de producţie vin la filmări, să se dea bine cu agenţiile şi clienţii, că doar de aici vin banii. Mai sunt cei care întreţin site-urile de specialitate pe unde îşi fac PR personal unii publicitari, în special impostorii.

Dar Toma nu joacă în spoturi publicitare. Nu, domnule, are el ceva băşini în cap legate de principii, că nu se prostituează în reclame, el face doar teatru. El nu merge la niciun casting, nu domnule, el e Toma Drăgan. Erou necunoscut, actor necunoscut. Şansele să ne întâlnim au fost mult mai mici decât în cazul oricărui alt actor. Din acest motiv zic că mi se pare atât de ciudat cum potriveşte viaţa lucrurile. Şi viaţa, dar şi tu însuţi. Mereu trebuie să fii cu ochii în patru, să nu ratezi oportunităţi. Să te uiţi la orice om nou pe care-l întâlneşti şi să te întrebi ce rol poate avea el în viaţa ta. Eu aşa fac mereu. Nu poate fi totul întâmplare, doar pare la prima vedere.

Ai un pix la îndemână? Urmează un sfat NOU: succesul nu depinde doar de voinţa şi determinarea ta. Depinde foarte mult de noroc, de coincidenţe, şi nu, nu vorbesc despre a găsi pe stradă o valiză cu bani sau de a câştiga la loto. Fii mereu pregătit să vezi norocul care s-a incarnat în viaţa ta într-un om pe care-l întâlneşti. Nu lua de-a gata oamenii care apar în viaţa ta, vezi la ce poţi să-i foloseşti.

Multă lume din publicitate ştie povestea cu actorul care a leşinat la studio. S-o detaliez.

La un moment dat, Toma se hotărăşte totuşi să meargă la un studio de producţie audio şi să intre în baza de voci. Se gândeşte că ar putea pune voce pe dublarea desenelor animate, fără să se compromită artistic prea tare. Iar dacă e vorba de spoturi radio, Toma le spune clar, de la început, lui Sorin şi Lucian, băieţii de la studioul respectiv, că îşi arogă dreptul de a le alege pe cele în care vrea să pună voce şi să le refuze pe celelalte. Băieţii se hlizesc, ce să facă altceva, pentru ei e doar un alt actor ciudat şi cu prea multă personalitate. Lucrurile nu se întâmplă deloc aşa cum crede Toma, actorii nu aleg nimic. Se amuză şi îl pun să intre în cămăruţa cu pereţi antifonaţi unde e microfonul.

(Paranteză: ştiu povestea chiar de la el însuşi. Cunosc toată viaţa lui în detaliu după orele petrecute în preajma nenumăratelor sticle de vin pe care o să le împărţim în perioada următoare. Nu sunt genul de romancier atotştiutor, un demiurg peste personajele sale. Nu, doar transcriu la persoana a treia ceea ce ştiu chiar de la Toma. Închid paranteza)

În cabină, Toma fixează înălţimea microfonului. Se simţe deja ameţit, genunchii îi sunt moi şi începe să transpire rece. Cabina izolată fonic are maximum doi metri pătraţi suprafaţă. E ca un sicriu pe verticală. E mai strâmtă decât un lift. Iar Toma evită liftul de la paisprezece ani când a avut primul atac de claustrofobie. Iar sicriul îl evită de şi mai mult timp.

Pentru ca să câştige un ban în plus, Toma e pe cale să intre în baza de voci de la Zaka Audio Studio. L-a ales cu grijă. E cel mai obscur studio

audio din oraş, într-o clădire veche din zona halei Matache. În interior miroase a fum, e mereu un aer închis, zugrăveala e veche şi maronie, mocheta verde de pe jos e roasă, pătată de cola şi arsă de mucuri de ţigară scăpate din greşeală pe jos. Aici Toma ştie că nu riscă deloc să se întâlnească cu vreunul din mai tinerii lui colegi de la teatru şi să se facă de râs. În teatru, e cunoscut drept cel care tună şi fulgeră împotriva acestor moduri de a face bani, împotriva acestei prostituţii la care se dedau mulţi dintre tinerii actori. Merg pe la castinguri pentru reclame tv sau îşi folosesc vocea pentru reclame de la televizor sau de la radio. Din cauza asta, adeseori întârzie la repetiţii, nu citesc textele cu grijă înainte, nu exersează deloc fineţurile unui rol din Cehov sau Ibsen. Sunt actori de teatru şi ce-l revoltă e că vor să facă orice altceva în afară de teatru. E drept că dintr-un spot, adică într-o zi de filmare, câştigi cât salariul de la teatru pe jumătate de an, dar lui tot nu i se pare normal. Colegii lui mai tineri sunt foarte superficiali, ca toţi tinerii de azi, de altfel. Nu mai au pasiune pentru teatru. Şi uite aşa, teatrele se duc de râpă. Dacă actorii nu mai au pasiune, cum să mai aibă publicul?

Dincolo de peretele de sticlă, Sorin, tipul de la butoane, îşi mişcă buzele, iar Toma îl aude în căşti.

— Deci mai întâi îţi zici numele, faci o mică pauză, apoi dai înainte cu textul, OK? Poţi să începi când eşti gata.

Are cam douăzeci şi cinci de ani puţoiul ăsta de Sorin şi îl tutuieşte fără probleme. Se pare că în mediul ăsta al publicităţii aşa e normal, să se tragă de brăcinari toţi cu toţi. Ce contează că i-ar putea fi tată sau că abia s-au cunoscut?

Toma încuviinţează cu capul, apoi priveşte spre foaia A4 cu textul standard pe care îl trag toţi actorii, pe baza căruia sunt aleşi de copywriterii din agenţiile de publicitate. E un text simplu cu ajutorul căruia va trebui să demonstreze virtuozitatea vocii sale. Trebuie să treacă prin toate tonurile descrise de cuvinte, nimic mai simplu, temă de anul întâi la actorie.

Citeşte în gând: (optimist) Vocea mea sună mai optimist ca niciodată. Mai ales acum, după ce am primit vestea cea mare. (trist) Dacă veţi asculta cu atenţie, veţi sesiza tonul trist al vocii mele. Aşa cum era de aşteptat. (agresiv) Folosesc un ton agresiv pentru intimidarea celor care mă ascultă. (prietenos) De fiecare dată când mă întâlnesc cu un prieten adevărat adopt o atitudine prietenoasă. (ştiri) La ştiri întotdeauna se cere o prezentare dinamică şi luminoasă. Altfel nu poţi reuşi într-o meserie ca aceasta. (tandru) Şoptesc tandru orice cuvânt care vă e adresat, ştiind cât de importantă este pentru voi această interpretare. (rapid) Vorbesc foarte repede deoarece am numai câteva secunde la dispoziţie pentru a vă comunica ceea ce am de comunicat. Acele ceasului fug mai repede decât mă aşteptam şi nu accept să nu respect ceea ce mi s-a cerut.

Când mi-a povestit el, încă ştia textul pe de rost.

Acum, în cabina antifonată, simte deja cum transpiră rece pe şira spinării. Ce naiba l-a apucat? Cu cât încearcă să se nu se mai gândească la cât de tare simte că-i bate inima, cu atât ea bate şi mai tare. În mod normal, ar putea să tragă textul acela într-un minut. Acum însă e ameţit, simte că se sufocă şi textul parcă se lichefiază pe pagină. Începe.

— Toma Drăgan, actor, 51 de ani… Vocea mea sună mai optimist ca niciodată. Mai ales acum…

— Hei, hei, Drăgane, stop.

— Ce e?

— Ce-i cu vocea asta? Chiar trebuie să sune optimist când zici asta, nu să mă facă să-mi vină să-mi trag un glonţ în cap. Optimist, da? Începi când vrei.

— Bine. Toma Drăgan, actor, 51 de ani. Vocea mea sună mai optimist ca niciodată. Mai ales acum…

— Că tocmai mi-am tăiat venele. Toma, serios acum. Tu te uiţi la reclame? Ştii cum sună vocile alea pe final, când anunţă că acum nu o să mai ai probleme cu prostata? Sau când te anunţă că acum poţi deveni sclav

pe viaţă la o bancă şi să cotizezi acolo de trei ori cât ai luat împrumut? Optimist, aşa sună. Aşa trebuie să suni şi tu.

— Nu prea mă uit la televizor.

— Ar trebui. Optimist. Şi-ţi zic din experienţă, partea asta e cea mai importantă. În general, după asta te aleg ăia din agenţii. Rar au nevoie de ton agresiv, grav sau trist. Că reclamele nu prea sunt agresive, grave sau triste. Ei vor optimism, deci ascultă doar partea asta cu optimismul. Dacă nu e OK, trec mai departe, la alt actor cu voce mai optimistă. Când vrei, începi. Nu-ţi mai zice numele, că l-am tras deja.

Toma cere o pauză pentru un pahar cu apă. Se duce chiar el pe hol, până la dozator şi-şi umple un pahar de plastic cu apă rece. Revine în cabină, e parcă mai bine. Îşi pune căştile pe urechi, îşi apropie gura de microfon. Îl întreabă pe Florin, printr-o ridicare din sprâncene, dacă poate să înceapă. Poate.

— Vocea mea sună mai optimist ca…

— Ca un cur. Drăgane, serios, chiar nu poţi să suni un pic mai optimist?

— Băi, ce naiba, mie mi se pare că sună optimist.

— Uite, te pun în căşti. Să te asculţi. Îmi zici după aia cum ţi se pare.

Mda. E optimismul unui om gata să leşine. Care transpiră rece pe frunte şi tâmple. E optimismul din ultimul act al lui Josef K., din adaptarea după *Procesul* de Kafka în care joacă stagiunea asta.

— Hai, mai încercăm. Trebuie să sune aşa cum anunţă Esca un viol, trei crime şi un atentat cu zeci de victime. Optimist. Înţelegi?

Zece secunde mai târziu, Toma leşină şi se prăbuşeşte într-o parte, ţeapăn ca un buştean. Noroc că pereţii sunt acoperiţi cu cofrajele de burete care antifonează camera şi dă cu capul de moale. Îşi revine după câteva minute. E scos deja pe hol şi Sorin tocmai îl stropeşte cu apă pe faţă.

— Frate, ce ai? Mamă, ce m-ai speriat. Să chem Salvarea? Eşti bine?

Îl vede şi pe Lucian, patronul studioului, care-l priveşte de deasupra cu o faţă speriată. Probabil nu are niciun act cu protecţia muncii. Nu se gândeşte

nimeni că ar fi nevoie de aşa ceva într-un studio audio, nu e cel mai riscant loc de muncă. Roxana, fata de la recepţie, vine şi ea acolo, panicată. Se apleacă deasupra lui, privindu-l curioasă şi-l stropeşte cu apă rece pe frunte. Toma admite că spaţiul strâmt dintre sânii ei mari e singurul în care nu i s-ar declanşa claustrofobia. Sau dacă da, ar suporta orice ca să stea cinci minute cu nasul acolo. Gândul ăsta îl face să zâmbească tâmp.

E aşezat pe fotoliul de piele de la recepţie. Pielea e rece ca o vacă moartă şi atingerea ei îi face bine. Lucian îi mai dă un pahar de apă.

— Drăgane, eşti bine?

— Da. Îmi revin. Hai că plec. Nu trebuia să vin, oricum.

— Vrei să mai tragem vocea? Mai poţi?

— Nu e cazul.

— Roxana, nu sta… sună după o Salvare!

— Am sunat deja, Lucian.

— Bună fată, Drăgane.

După ce oamenii de pe Salvare, printre care şi Radu, tovarăşul meu, îl iau în primire şi-l duc spre spital, Sorin şi Lucian se privesc năuci.

— Ce luzăr, frate, zice Dorin. Zici că era rolul vieţii, aşa de stresat era. Îi tremura vocea, transpira. Asta după vreo 30 de ani de actorie, dă-o-n mă-sa de treabă! Cine ni l-a recomandat?

— Nimeni. M-a sunat el şi i-am zis să vină. E un actor OK, mă, acum nu se simţea prea bine, cred.

— Eu zic că era stresat. Cică e prima oară într-un studio.

Discuţia asta o aflu mult mai târziu de la Roxana, secretara, nu de la Toma. Într-o seară m-am nimerit cu ea la aceeaşi masă într-un bar, datorită unor amici comuni. Nu mai lucra la studioul respectiv, acum era angajată la recepţie la BBDO. Subiectul zilei era Toma, actorul român care are rolul principal într-o super producţie americană. Fata îmi spune că şi ea îl cunoaşte şi îmi povesteşte la rândul ei aceeaşi situaţie de la studio pe care o

ştiam deja chiar de la el şi de la alţi o sută de foşti colegi, dar acum aflu şi partea asta finală cu replicile celor de la studio.

Prima care ajunge la spital e fiica lui. Unica lui fiică, Vera. E speriată şi acum, că-l vede atât de palid şi cu perfuzia atârnând într-o parte a patului, izbucneşte în plâns.

— Hei, hei, nu am nimic. Sunt bine. Am făcut-o intenţionat, ştiam că aşa o să te mai văd şi eu la faţă.

— Nu vorbi aşa. Am fost doar mai ocupată în ultima vreme. Ce s-a întâmplat?

— Am fost la un studio, să-mi tragă vocea, poate mă cheamă şi pe mine la ceva reclame, să mai fac un ban.

— Ai probleme cu banii, tati?

— Nu. Dar nu strică niciodată mai mulţi. Pentru tine, iubirea mea. Cine-i prinţesa mea?

Şi imită gesturile unui manelist care aruncă cu banii în femeia lui.

— Ştii bine că nu e cazul, tati.

— Am avut un atac de panică. Era extrem de mică camera aceea cu microfonul. Am leşinat. Tensiune mare, cădere de calciu… din astea…

— Nu pot să cred.

— În fine, în ambulanţă am avut o revelaţie. Vreau să fiu incinerat când o fi vremea, da? În niciun caz îngropat în sicriu. Sunt claustrofob.

— Haide, ce discuţii sunt astea?

Dar el zâmbeşte cu toţi dinţii lui îngălbeniţi de la ţigări şi cafele, aşa că ea intră totuşi în jocul lui. De fiecare dată o face. Mamei sale nu i-a plăcut niciodată să facă asta, e prea serioasă. Probabil e unul din motivele pentru care părinţii ei sunt divorţaţi de atâţia ani. Cu toate astea, nici azi Vera nu înţelege motivul despărţirii lor pe deplin. Ştie doar versiunea mamei sale, lângă care a crescut: că tatăl ei e un laş, un om slab care fuge din faţa greutăţilor, pe care nicio familie nu se poate baza. O ştie, dar nu o simte. O

dragoste inevitabilă o leagă de bărbatul care zace acum palid pe patul de spital din faţa ei.

— Serios, zice el hlizindu-se. Urăsc aşa mult senzaţia aceea de închis, de sfârşeală, că sunt sigur că dacă aş fi într-un sicriu, m-aş trezi din morţi panicat şi aş face orice să ies de acolo.

— Mă îndoiesc că o să-ţi dai seama atunci unde eşti.

— Nu ştii niciodată. Iar dacă mă trezesc şi sunt deja îngropat, o să fie îngrozitor. Nu vreau să risc. Prefer să evit situaţia asta. Deci vezi, vreau să fiu incinerat şi tu eşti responsabilă de asta.

— Bine.

— Jură că o sa fiu incinerat. Că nu o să laşi pe nimeni să mă bage într-un sicriu şi să mă îngroape.

— Putem trece acum mai departe? zice Vera, privind pe furiş la paturile alăturate. O distrează gândul că alţii aud discuţiile astea aberante. Iar tatăl ei vorbeşte foarte pasional, cu voce puternică şi gesturi, cum altfel, teatrale. Sunt totuşi într-un salon de spital, lumea nu e prea glumeaţă.

— Încă ceva. Trebuie să fiu incinerat, dar nu vreau să fiu cenuşă închisă într-o vază. Că e acelaşi lucru atunci.

Ea râde şi Toma îşi simte sufletul plin de aceeaşi bucurie exact ca şi atunci când o făcea pe micuţa Vera în vârstă de doar câteva luni să descopere râsul, provocat de strâmbăturile şi mişcările lui dezarticulate.

— Bine, tati.

— Jură solemn că o să-mi duci cenuşa şi o să mi-o arunci în mare, la Vamă. Mergi cu ea în larg şi o arunci în mare.

— Aşa o să fac.

— Promiţi?

— Promit. Deşi poate mor eu înaintea ta, tati.

Faţa lui Toma se întunecă brusc.

— Să nu mai spui niciodată aşa ceva! Niciodată!

Vocea lui a sunat ca un tunet în salon, a speriat-o şi pe Vera. Un bătrânel sedat a deschis ochii şi acum priveşte neajutorat înspre tavan, întins pe spate în patul lui de lângă intrarea în salon. Clipeşte des şi nu trece mult până când ochii i se umezesc de lacrimi. Toma îl observă, ridică din umeri încurcat şi-i zâmbeşte timid fiicei sale.

— Da' să ştiţi că n-o să vă vină niciun preot la incinerare, auziră vocea tremurândă a unei bătrâne de la două paturi distanţă. Nu e voie, e un păcat să arzi trupul.

— Da' cine-a zis ceva de vreun preot, tanti? întreabă Vera.

— Da' ce? Nu sunteţi ortodocşi?

— Nu prea.

— Sunteţi catolici?

— Nu.

— Mamaie, lasă-ne în treaba noastră, intervine şi Toma. Să n-aud de preoţi că-mi explodează branula.

Băbătia nu mai zice nimic, şi-a dat seama că a nimerit peste nişte păcătoşi care or să ardă în focurile iadului. Toma şi Vera mai aud doar mormăiturile ei nedefinite, în barbă. Ochii le râd.

– Altfel? Ce mai faci tu, ce mai zice maică-ta? întreabă Toma şi prinde mâna delicată a fiicei sale între palmele lui aspre.

— Mama e la fel, doar că mai nou a început să…

— Aha, destul despre ea, e totul clar. Zi mai bine despre tine. Mai eşti cu ciudatul ăla?

Ea râde din nou. Da, mai e. Şi nu e un ciudat, e doar un tip care cântă într-o trupă de rock alternativ, *indie*. E coleg cu ea la facultate.

— Se îmbracă ciudat. Şi are o freză ciudată.

— Se îmbracă aşa cum se îmbracă băieţii azi.

— Cu hanoracele alea cu mov? Cu gentuţele alea minuscule pe umăr? Ce ţine în ele, ruj, farduri şi creme? Nu e homo?

— Nu e. Aşa sunt genţile azi. Mai mici.

Lui Toma îi pare foarte înţeleaptă fata lui, la cei nici douăzeci de ani pe care-i are. Nimic nu-i face mai mare plăcere decât să vorbească cu ea în stilul ăsta. Tachinări, ironii, pretinsele lui aere de superioritate, falsele lecţii de viaţă pe care i le dă, deşi ştie că ea e mult mai cu picioarele pe pământ decât a fost el vreodată. Face şi facultatea asta serioasă de ştiinţe economice, ceva cu management şi finanţe. Asta e influenţa maică-sii, dar e mai bine aşa. În liceu, când Vera s-a hotărât unde să dea, el oricum nu era prin apropiere. În cazul acesta, îi dă dreptate fostei lui soţii. Vera e o studentă foarte bună, ia bursă în fiecare semestru, citeşte multe cărţi de specialitate, e sigur că chiar şi acum are una în geantă. Îi vede viitorul clar: termină facultatea şi se angajează la o multinaţională, pe un salariu bun, şi face într-o lună bani cât el într-un an. Are o viaţă mai bună decât părinţii ei, călătoreşte des, vede lumea mai uşor, iese mai des din ţara asta de căcat şi întâlneşte oameni mai evoluaţi decât maimuţele din blocul lui. Are vacanţe mai frumoase. O vede cu ochii minţii cum întâlneşte un băiat bun, la fel de plin de succes, care se îndrăgosteşte nebuneşte de ea, se căsătoresc şi în curând ajung să aibă o casă frumoasă cu curte, nu un apartament vechi într-un bloc comunist. Nu în ultimul rând, ajuns la vârsta pensionării, profită şi el de viaţa plină de succes a fiicei sale, pentru că ea vrea să aibă grijă de el, să nu-i lipsească nici medicamentele, nici berile, vodca şi ţigările. Apoi moare liniştit şi fericit şi mândru de fiica lui cea grozavă.

— Tu ce mai zici? Cum mai eşti cu şcoala?

– Ei, nu mare lucru. Hai să nu vorbim acum despre asta.

Toma simte că a dat peste un subiect sensibil.

— Ce e, iubirea mea? Haide, spune-i tatălui tău ce te frământă.

— Îţi spun data viitoare, nu aici.

— De ce? Aici e perfect. Am perfuzii, doctori pe aproape, rezist la orice şoc.

— A, nu e chiar aşa un şoc.

— Atunci spune-mi.

— Cred că am făcut o greşeală. Nu pot să termin facultatea asta. Nu-i de mine. Nu-mi place deloc, e o mega prostie care nu mă reprezintă deloc. Nu mă văd lucrând patruzeci de ani într-o firmă, la un birou. Nu suport niciun curs, e un chin. Am fost o idioată că am dat aici. Ştiam că nu e de mine. Dar şi mama a insistat mult şi, da, pe vremea aia vroiam să dau la filosofie, ar fi fost o prostie şi asta. Dar acum vreau să fac altceva.

O lasă să continue, e un actor suficient de bun ca expresiile faciale şi privirea să-i ţină loc de întrebări. Ascultă şi se gândeşte cum e posibil să se simtă atât de apropiat de fata aceea frumoasă din faţa lui, fata lui, iubirea vieţii lui, şi să fie totuşi atât de străin de ea. Atât de habarnist. E complet surprins că fiica lui urăşte facultatea aceea de ştiinţe economice. Dar el e mereu de acord cu orice îi trece ei prin cap, cu orice propune ea, fără nicio rezervă şi ştie că face asta din cauza acelui motiv teribil, acel subiect tabu despre care nu vrea să vorbească niciodată cu ea şi pe care speră să nici nu fie nevoit să îl abordeze vreodată. O altă diferenţă faţă de Anda, soţia lui, care face abstracţie de acel motiv şi a vrut să o crească pe Vera ca pe un copil normal, cu reguli, pedepse şi recompense. Pe el, Anda mereu l-a acuzat că o răsfaţă prea mult, mai ales în primii ei ani de viaţă, dar cum putea să facă el altfel?

Doi ani mai târziu, când îmi spune el însuşi povestea asta, la o sticlă de vin, în bucătăria apartamentului său, şi sunt expus la dragostea uriaşă pe care Toma o are pentru fiica lui, am o revelaţie. Îi spun şi lui că am impresia că tocmai îmi dau seama, ascultându-l, care e esenţa dragostei.

— Aşa, care? zice el şi ridică o sprânceană, ironic.

— Vrei să ştii de ce, spre deosebire de ce simţi faţă de fosta ta soţie, sau eu faţă de Diana, sau orice bărbat despre femeia cu care trăieşte mai mult de trei ani, de ce tu îţi iubeşti fiica fără nicio rezervă şi la fel de intens ca în prima zi?

— De ce?

— Pentru că nu ajungi niciodată să o cunoşti cu adevărat. Ea se schimbă tot timpul, va fi mereu o surpriză, zi de zi, de acum până în ultima zi a vieţii tale. Oricât de apropiaţi aţi fi. Şi nu e vorba doar de tine, ci de iubirea oricărui părinte pentru copilul lui.

— Băi, da' de unde ştii tu atâtea? Câţi ani ai, isteţule?

— Nu contează câţi ani am, ci cât vin am băut deja. Revin: un copil se schimbă mereu. Trece dintr-o fază în alta şi nu apuci niciodată, ca părinte, să te plictiseşti de el aşa cum te plictiseşti de femeia ta. Copilul tău e la început bebeluş, apoi învaţă să vorbească, apoi merge la grădiniţă, la şcoală, apoi devine un adolescent rebel care te urăşte, apoi tânăr ambiţios, îşi caută an de an împlinirea, în dragoste, în profesie, îşi schimbă freza, partenerii de viaţă, vopseaua de păr, hainele, locurile în care trăieşte. Şi nu poţi ţine pasul cu el, se schimbă mereu. Cum crezi că ştii cine e, cum trece în altă fază. Iubirea e dependentă de schimbare ca tine de alcool.

— Asta, ca descriere obiectivă a cursului vieţii, e corectă. Dar atât.

— Iar în final, când copilul tău se maturizează şi devine plictisitor, autosuficient şi împăcat cu cine e el, cu ce a ajuns la patruzeci de ani, tu eşti deja prea bătrân ca să mai ai timp să ţi se schimbe sentimentele faţă de copilul tău.

— Se vede că n-ai copil. De căcat explicaţia ta. Înseamnă că tu nu crezi în dragoste pur şi simplu.

— Ba da, eu nu am zis că părinţii nu-şi iubesc copilul. Eu doar am explicat de ce şi-i iubesc. Asta e marea diferenţă dintre iubirea pentru copilul tău şi cea pentru femeia ta, de exemplu. Pe femeie o ştii de când te cuplezi, o iei direct matură, şi ea nu se mai prea schimbă. Şi după ce o cunoşti bine şi ea pe tine, nu o mai suporţi şi ea nu te mai suportă. De-aia se zice că dragostea durează trei ani.

— Eu să ştii că o mai iubesc foarte mult pe Anda.

— Pentru că n-ai mai trăit cu ea în ultimii… câţi ani?

— Optsprezece.

— Vezi? De-aia.

— Eşti prea cinic pentru vârsta ta. Mori dacă nu explici totul atât de nasol?

Înapoi în salonul de la spital, Toma zâmbeşte, fără legătură cu ce spune Vera în acel moment.

— Altceva, poate actorie, poate psihologie, asistenţă socială, istoria artei, nu ştiu exact. Sau poate nu o să mai fac nicio facultate. Ţi-am spus că am compus o piesă pentru trupa lui Claudiu şi că tuturor le place? Cânt bine la chitară şi voce, băieţii chiar mi-au propus să intru în trupa lor. Dar nu cred că vreau asta, să fiu în aceeaşi trupă cu Claudiu. De ce zâmbeşti? Am vrut să vorbesc mai întâi cu tine toate astea. Mamei nu i-am zis încă nimic. Cred că o să facă o criză de nervi.

Toma are un zâmbet larg pe faţă. Cu cât pare fetiţa lui mai confuză şi nehotărâtă, cu atât o iubeşte mai mult. Iar faptul că el află primul de schimbările din viaţa ei, înaintea Andei, e cel mai bun tratament pe care-l poate primi acum, în spitalul ăsta jalnic şi deprimant.

8

Pentru un *advertiser* de azi, e esenţial să fie prezent în mediul *online*.

Lenea îmi deschide acest nou drum într-o sâmbătă dimineaţa când mă sună Radu Sava. Nu am niciun chef să sar pe motocicletă şi să mă-nfiinţez acolo unde e el. Deşi nu mai am programul clar de muncă de luni până vineri, tot simt plăcerea unei dimineţi de weekend, leneveala, cafeaua băută pe îndelete şi sentimentul că nu trebuie să fac nimic în acea zi. E începutul verii, e una din acele dimineţi în care mă simt solar şi, pur şi simplu, nu am chef de noua întâlnire cu moartea pusă la cale de Radu.

Lenea e mama creativităţii. Tatăl e necunoscut.

Radu îmi spune că e vorba de o tânără, de vreo treizeci de ani, găsită moartă în apartamentul ei. Deces survenit cu o oră în urmă. Sinucidere cu Furadan, un insecticid foarte toxic pe bază de Carbofuran. Un mililitru e suficient ca să dai colţul pentru că blochează o enzimă vitală, colinestaraza, din câte aflăm mai târziu, după autopsie, de la medicul legist.

Radu, prezent la faţa locului, îmi dă raportul:

— Ne-a alertat o prietenă de-a ei. Cică trebuia să se vadă fetele aseară. Să iasă la *shopping*, floci, mloci, de-ale lor. N-a răspuns la telefon toată seara şi nici acum dimineaţă şi tovarăşa ei s-a speriat. Ştia că are nişte probleme cu iubitul ei, s-a despărţit de el, cică i-a dat cu flit ăla acum o lună pentru alta şi era deprimată. Amica a trecut pe aici şi aseară şi fata n-a răspuns la uşă. S-a întors acasă şi a tot sunat-o şi moarta n-a răspuns la telefon. Acu' dimineaţă s-a hotărât să sune la 112. Suspectez o dramă amoroasă.

— Bravo, Watson.

— Ce? Ce Watson?

— Nimic, ziceam şi eu aşa.

— Păi ce faci, vii?

Pentru că n-am chef să merg acolo, ci să lenevesc mai departe în pat şi să mă uit la meciurile de K1, în reluare, de pe Sport.ro, îi spun:

— Stai aşa, că mă fute o lene…

— Io zic să vii, că e promiţător.

E promiţător pentru el, pentru comisionul pe care-l miroase azi.

— Stai că poate o rezolvăm mai rapid, acum, prin telefon. Auzi, mă. Are calculator?

— Da.

— Dă-i drumul.

— Ce?

— Porneşte calculatorul.

— Aşa. Care-i faza?

Pun telefonul pe *speaker*, îl aşez pe pat şi mă întind cât sunt de lung. Aştept.

— Ce are, PC? întreb eu după o jumătate de minut în care Radu nu zice nimic.

— Da.

— Ce toantă. Băi, nu înţeleg de ce nu-şi iau oamenii Mac, porneşte instant şi ăsta e doar unul dintre avantajele cele mai nesemnificative ale unui Mac faţă de PC.

— Ce vorbeşti, mă? Ce-are PC-urile? Şi eu am PC. Merge foarte bine.

— *OK. I rest my case.*

— Adică?

— E un căcat de calculator, băi.

— Nu e. Mac-urile e naşpa. Nici nu poţi pune jocuri ca lumea pe ele. Eu am unul cu ecran mare, se vede mai bine filmele pe el ca pe televizor.

— A pornit?

— Stai aşa… se încarcă.

— Exact ce vorbeam.

În cele din urmă, după câteva minute, PC-ul e pregătit pentru interacţiunea cu utilizatorul.

— Dă drumul la Facebook.

Majoritatea oamenilor normali la cap îşi pun calculatorul de acasă să le reţină parola şi astfel poţi intra în contul lor de Facebook fără să mai ai nevoie de ea. Intuiţie corectă. Mi-am făcut şi eu în urmă cu un an cont pe Facebook. Am cedat presiunii sociale de la job. Să n-ai cont pe Facebook când lucrezi într-o agenţie de publicitate te ostracizează mai rău decât dacă ai fi un ţigan homosexual cu sindrom Down.

— Gata, mă, am intrat. Sunt pe contul ei. Mamă, ce poză de profil are. Complet diferită. Arată mult mai bine în poză decât în realitate. Deci, zi, ce facem?

— Bun. Stai să mă gândesc. Câţi prieteni are?

— Trei mii şapte sute douăzeci şi nouă.

— Perfect.

Pentru mine e ceva nou. Trebuie să găsesc o soluţie. La o adică, nici nu mai sun clientul potrivit şi îi dau drumul aşa. Dar încă nu ştiu ce. Scanez prin baza mea de clienţi în căutarea unui caz potrivit.

— O să scrii un *status*, ultimul ei *status*, ultimele ei cuvinte, apoi ieşi imediat. Asta e ideea de azi. Ai înţeles?

— Da.

— Doar că nu ştiu încă ce. Auzi, la ce a dat *like*? Vezi la profil.

Durează un minut până când Radu zice:

— Doar muzică şi seriale.

— Uită-te la pozele ei şi spune-mi ce-i place, pe unde merge, cu ce se ocupă, ce *status*-uri pune, la ce dă *like*.

— Acuşi! Iubitul, iubitul… mare, munte, *snowboarding*, karaoke, petreceri. Veneţia.

— Auzi, zi-mi şi mie numele ei, ca să mă uit şi eu pe profilul ei.

Mi-l zice, intru pe facebook şi o găsesc rapid. E genul acela care are mii de prieteni pe listă. Cred că invită orice persoană îi apare la sugestii de prieteni. Nebună. Când văd o idioată din asta cu mii de prieteni, mi-e clar că-i dusă cu capul, că are o viziune total greşită asupra vieţii. N-ai cum să ai mai mult de doi, trei prieteni foarte buni în viaţă. Restul nu contează, sunt balast sau ţin doar de un context cum ar fi un job sau o căsnicie. Oamenii normali se limitează totuşi la câteva sute de *friends.* Dar, în cazul de faţă, am noroc că are atâtea mii de oameni pe listă. E bine pentru că ultimele ei cuvinte vor ajunge la mulţi oameni. Numai să găsesc un mesaj bun pe care să li-l transmit şi căruia ei să-i dea *share*, nu doar să îl citească. Sunt ultimele ei cuvinte, trebuie să fie un amestec de *advertising* şi tragism. Să plângă lumea în sală şi să nu mai uite niciodată brandul respectiv. Din poze, pare pasionată de *snowboard.* Nu am timp să caut *status*-ul ideal, lucrez sub presiune aici, asta e, dacă acum nu vine ideea perfectă, o să vină data viitoare. Oricum sunt mulţumit că tocmai descopăr un nou mod de a executa în mediul *online* ideea mea, aşa că mă hotărăsc să nu mai caut perfecţiunea, din cauza perfecţionismului de multe ori nu faci nicio brânză, aşa că-i spun lui Radu:

— Gata, mă, că nu mai avem timp. Scrie aşa: *Tot ce sper e că ninge în rai şi că o să găsesc acolo o pârtie şi un mic magazin BoardMax ca să-mi iau o placă. Asta e ce-am iubit mai mult. Adio, lume. Aş zice că mi-a părut bine, dar nu e aşa.* Ai scris?

— Cum se scrie *BoardMax*?

Îi dictez, literă cu literă. Ultimele ei cuvinte. Poate cele mai memorabile din viaţa ei. Oamenii se dau în vânt după ultimele cuvinte ale cuiva, chiar dacă nu e o celebritate. Ultimele cuvinte au mereu un efect magic.

— Gata, am ieşit. Şterg amprentele de pe taste şi o şterg de-aici.

— Aşa să faci.

BoardMax e reţeaua de magazine a vechiului meu tovarăş Dan Comşea în care găseşti orice-ţi poţi imagina că ai nevoie pentru *snowboard*, de la

cele obişnuite cum sunt plăci, ţoale, căşti, ochelari până la cele mai absurde cum sunt batiste, brichete, dopuri de urechi sau prezervative. Îl sun să-i spun trăznaia, o acceptă fără probleme, n-are cum să dăuneze brandului, dimpotrivă. E chiar entuziasmat de noutatea mediului, e bucuros că e prezent în *social media*. Îl sun şi pe Dorian să investigheze, printre altele, şi profilul de Facebook al tipei şi să dea ştirea mai departe în *online*, pe site-ul foarte accesat al tabloidului unde lucrează. O captură de ecran cu pagina ei de Facebook, cu ultimul ei *status*. Oricum, toţi prietenii din lista ei urmează să afle că ea nu mai e printre noi şi să vadă ultimele ei cuvinte de pe Facebook, postate cu puţin timp înainte să ia decizia fatală. Pentru că de ora oficială a decesului se ocupă legistul. Nu contează ce zice amica ei, autoarea apelului la 112.

Pare un nou caz reuşit. Merit mai departe o sâmbătă relaxantă. Mă întorc la meciurile din K1 în timp ce socotesc în minte câţi bani încasez şi câţi trebuie să dau echipei.

Pe la prânz mă extrag cu regret din pat şi mă duc în mall-ul de la Băneasa să mănânc ceva, să îmi cumpăr nişte ţoale şi eventual să intru la un film. Beau o cafea la Starbucks, mă plimb prin magazine, îmi caut sandale, nădragi de baie noi şi ceva cămăşi de vară. Când ies din magazinul H&M, o văd coborând pe scările rulante. Diana, la rândul ei, mă vede stând la baza lor. E singură şi rapid devine evident că e şocată de felul în care arăt acum. Adică, fără falsă modestie, ca un zeu din Grecia Antică, Apollo, de exemplu. Se fac şapte luni de când suntem despărţiţi, de când Diana nu m-a mai văzut. Nici ea nu arată rău, clar merge la sală. Aşa fac toate femeile când ies din nou pe piaţă. E mai suplă, dar are chipul obosit, mai ridat, şi cearcăne adânci. Nici părul nu-i e în cele mai bune zile ale lui. Se vede că se dă în ea o luptă zilnică între a se chinui să ajungă din nou la standardele necesare capturării unui mascul nou şi a renunţa complet, a se lăsa pradă indiferenţei faţă de propria imagine şi unei depresii galopante care o pot transforma rapid într-o vrăjitoare grasă.

Schimbăm câteva cuvinte. Ea e stingheră şi vizibil emoţionată. Eu nu simt nimic. Parcă ne-am fi despărţit la intrarea în mall în urmă cu şapte luni ca fiecare să meargă prin magazinele lui de ţoale şi acum ne-am reîntâlnit.

Mă vede îmbrăcat ca un robocop, cu genunchiere, cotiere, protecţia de spate, şi mă întreabă dacă mi-am luat motor. Îi confirm. Ştiu cât de mult urăşte ea ideea asta mai veche a mea.

Vorbim despre vremea de afară şi, la sfârşit, mă întreabă dacă nu cumva am chef să văd un film diseară, la ea acasă. Pare că vrea să ne împăcăm, ceea ce e exclus în ceea ce mă priveşte, dar am chef de sex şi e aproape cinci după-amiaza. Să obţin o partidă de sex cu altcineva la ora asta ar presupune un efort prea mare pentru mine acum, având în vedere că mi-e o lene teribilă şi nu am chef de alergătură prin cluburi diseară şi de toate cele cincisprezece minute de sporovăială necesare, din punctul de vedere al femelei, înainte de a se acupla cu mine. Aşa că accept calea uşoară şi îi spun că trec diseară pe la ea.

Trebuie să ajung pe-acasă ca să îmi las motorul şi să mă schimb. Aşa că pe la cinci părăsesc Mall-ul după ce mă ghiftuiesc cu un meniu libanez de la Colţul Verde constând în humus, falafel şi tabule.

Pe drumul spre casă, la semaforul de la Casa Presei Libere, un alt motociclist opreşte în dreptul meu. Mă priveşte, dă din cap admirativ şi mă salută scurt, cu gestul clasic pe care-l împărtăşesc motocicliştii de pe meleagurile noastre româneşti. Îi răspund la salut doar cu o mişcare scurtă a capului, dar port casca şi nu are cum să vadă rânjetul dispreţuitor de pe faţa mea.

Prietene, dacă chiar crezi că ne leagă ceva doar din cauză că ne deplasăm prin oraş cu vehiculele astea asemănătoare, pe două roţi, numite motoare, te înşeli amarnic. Nu am nimic în comun cu tine. Absolut nimic. Nu fac parte din grupul tău. Nu mă interesează cine eşti şi ce faci. Nu o să vin cu băieţii din clubul motocicliştilor la înmormântarea ta, atunci când un idiot de la volan o să schimbe banda fără să te observe. Eventual vin cu tovarăşii mei

de pe ambulanţă dacă e un caz promiţător. În rest nu-mi pasă de viaţa ta patetică, de eroismul tău banal din trafic. Te salut doar aşa, ca să te simţi tu bine, fraiere.

Ajung la Diana pe la şapte seara cu un taxi. E în continuare şocată de faptul că arăt atât de bine, se vede pe faţa ei. Probabil îi e şi frică când se gândeşte cât de uşor îmi e să-mi găsesc alte femei. Mai ştie şi că e plin oraşul de tinere focoase, obsedate de sex, care sunt înnebunite după motociclişti. Motiv pentru care acum e docilă, aproape supusă. E de nerecunoscut faţă de Diana din ultimele luni de dinainte de despărţirea noastră. Şi e îmbrăcată chiar sexy.

Acum locuieşte singură într-un apartament cu două camere de lângă Piaţa Alba Iulia. E mobilat aproape exclusiv de la Ikea. În continuare, Diana mă şochează cu obsesia ei pentru ordine şi curăţenie. Nicio urmă de praf, nicio pată nicăieri, prin bucătărie, pe vreun geam, niciun fir de păr pe gresie. Totul e aşezat acolo unde îi e locul. Pare mai degrabă că am intrat în *Muzeul Zilei de Azi* decât într-o casă locuită de un om viu.

Se apropie de raftul cu DVD-uri şi alege, ca din întâmplare, un film. *Brokeback Mountain.* Îmi dau seama că totuşi nu e chiar atât de schimbată precum pare acum, în spatele docilităţii ei e tot Diana cea pe care o cunosc atât de bine şi de care sunt atât de sătul.

Nu mai am nicio scăpare. Trebuie să văd filmul, un compromis mic pentru o partidă de sex facil şi familiar.

Diana stinge lumina şi lasă doar o veioză aprinsă. Când apasă butonul de *play*, porneşte de fapt un test pentru mine. Vrea să vadă câte sunt dispus să îndur ca să fiu din nou cu ea. I-aş zice de pe acuma, nu multe, femeie! Dar pentru că chiar vreau să am parte de nişte sex în seara asta, mă hotărăsc să rezist, dar o avertizez că am nişte informaţii despre film şi că e posibil să am comentarii ironice pe parcursul lui, dat fiind subiectul şi personajele masculine care şi-o dau la chec.

Nu ştiu cum vin ideile. Nimeni nu ştie exact. Ai tot felul de chestii adunate în cap şi, la un moment dat, ele se combină în ceva nou. Cam aşa cred că e, în mare.

Din momentul în care apare Heath Ledger pe ecran, o idee nouă începe să mă bântuie şi nici nu mai pot să urmăresc filmul. Tot felul de gânduri încep să se combine, să se curteze, să se împerecheze în capul meu.

Heath Ledger.

Răzvan.

Filmul american.

Toma Drăgan.

Heath Ledger mort.

Glorie.

Toma.

Americanii.

Porcărie de film.

Brandon Lee.

Corbul.

Heath Ledger.

Cozi la bilete.

Profit.

Milioane.

The Dark Knight.

Doctor Parnassus.

Toma?

Răzvan.

Eu.

Nu văd nimic din *Brokeback Mountain*. O oră jumătate m-am holbat uluit doar la viitorul meu. Când Diana aprinde lumina după film, mă găseşte cu un zâmbet larg pe faţă.

— Vezi? Ştiam eu că o să-ţi placă.

— Da, mulţumesc pentru filmul ăsta, îi spun şi chiar sunt sincer, doar motivul pentru care îi mulţumesc e diferit de ce crede ea.

Ea e încântată. Destup o sticlă de vin, mai vorbim una alta, sunt chiar foarte bine dispus pentru că văd la orizont următorul meu proiect. După două pahare de vin, Diana mă ia de mână şi mă duce în dormitor. Facem sex ca-n vremurile bune din prima lună a relaţiei noastre, din urmă cu nouă ani. O simt că are chef, e în vervă, schimbăm chiar trei poziţii până la final, nu ne mulţumim doar cu poziţia misionarului ca de obicei, trece şi ea deasupra, din proprie iniţiativă, şi încheiem apoteotic cu un *doggy style*. Spre final, când derulez un prezervativ până la inel, o simt că are un regret, ar fi vrut să o facem fără, în speranţă că un spermatozoid de-al meu îi va fecunda ovulul. Din păcate pentru ea, eu nu sunt dispus la o asemenea perversiune teribilă cum e ejacularea fără prezervativ. Când îmi amintesc de ejaculările mele fără prezervativ, pline de avânt tineresc şi inconştient, mă cutremur. Doar norocul sau infertilitatea ei din acele momente au făcut să evităm dezastrul de a fi fost azi părinţii unui copil. Noi, eu şi Diana, acum, când nu mai simţim nimic unul pentru celălalt. Ar fi fost cam ca în nouăzeci la sută din cuplurile cu copii pe care le ştiu. Adică îngrozitor. Pe la treizeci de ani, o mulţime de oameni se despart de partenerii lor după ani buni de relaţie. Iau o pauză de câteva luni în care nu-şi găsesc pe altcineva sau nu se mai pot adapta la o nouă persoană, aşa că se împacă la loc, fac un copil şi îşi urăsc viaţa pentru tot restul zilelor. Simt că Diana visează să ne încadrăm şi noi în acest curs firesc al vieţii şi maturizării adulţilor, dar nu şi-a găsit omul cu mine.

Ne întoarcem în living. E abia ora zece, de obicei amândoi tragem pe dreapta pe la unu noaptea. În consecinţă, mai deschid o sticlă de vin.

— Vrei să mai vedem un film? mă întreabă ea.

— Ai cumva şi *Milk*?

— Nu cred. Cu ce e?

— Lasă, nu contează. Nu mai am chef de film.

— Atunci doar vorbim, e OK.

Hmm, poate mai bine optam totuşi pentru un film. Orice film.

— Deci ţi-ai luat motocicletă.

— *Yep*.

— Îţi merge bine? Ţi-ai găsit un job bun?

— Nu, nu mi-am mai găsit un job. Lucrez pe cont propriu, cum am zis că vreau.

— Ah, deci merge şi aşa.

— Da.

— Mă bucur, zice ea şi pare sinceră.

Dar destul despre mine, să vorbim despre ea. Diana începe să sporovăiască despre jobul ei, cât de naşpa e, îmi povesteşte în detaliu ce mai fac colegii ei pe care-i ştiu doar după nume, din poveştile ei din ultimii ani, apoi o simt că-şi pregăteşte terenul pentru a-mi descrie minut cu minut cine ştie ce întâlnire internă din firma ei, pe tema organizării departamentelor. E din nou aceeaşi Diana pe care o ştiu cu aceleaşi teme nesfârşite de discuţie, despre locul ei de muncă, despre ce îndură ea acolo, câte ore munceşte fără să-i fie recunoscută valoarea, despre şeful ei nerecunoscător şi nesimţit, despre colegii impostori pe care-i are şi tot aşa.

— De ce nu pleci pur şi simplu? De ce nu-ţi cauţi loc în altă parte?

— E la fel peste tot.

— Ţie îţi place ce faci? Asta ai visat când erai tânără?

— Ştii bine că nu.

— Atunci de ce nu te apuci de altceva?

— Ce altceva?

— Nu ştiu. Tu ar trebui să ştii.

— Nu ştiu, e prea târziu. Poate se va rezolva oricum, din cauza nesimţitei aleia de Andrada, dacă mă vor da pe mine afară, nu pe ea.

Diana e ofiţer de credite la o filială Volksbank. Acum, cu criza, jobul ei e şi mai stresant şi o înţeleg. Cei din bănci îşi dau seama că au dat credite ca

nişte idioţi altor idioţi care acum nu mai pot să le plătească. Şi le ţâţâie curul din cauza asta. Toţi ştiu că vin reduceri de personal şi atunci fiecare arată către celălalt, el, el, daţi-l pe el afară, nu pe mine. Nu îi pot spune Dianei nici azi, ca nici în alte dăţi când am vrut, dar nu sunt convins că ea chiar e atât de valoroasă pentru banca aceea pe cât crede ea. Nici nu prea înţeleg bine despre ce *skill*-uri e vorba pentru a fi foarte bun în meseria ei. Îmi spune despre colega ei Andrada care e varză, dar e mai simpatizată de directorul sucursalei. Se simte ameninţată de această absolventă de zootehnie care totuşi e colegă cu ea. Se întreabă singură cum poate fi posibil ca o specialistă în nutreţ pe cap de vită furajată să fie angajată în sucursala unei bănci din centrul Bucureştiului şi tot ea îşi răspunde: pentru că atunci, în anii buni de dinaintea crizei, ca să fii angajat într-o bancă trebuia doar să fii în stare să le indici fraierilor locul unde trebuie să semneze pe contractul de creditare. Mie îmi vine să fac o glumă şi să compar oamenii care şi-au luat credit cu o turmă de vite, dar renunţ în ultima clipă pentru că doar i-ar demonstra că zootehnista e mai pricepută la chestiunile bancare decât ea, în ciuda faptului că ar fi doar o glumă. Diana e absolventă de ASE, deci cumva mai îndreptăţită să-i fie apreciată valoarea într-o sucursala de bancă, dar cumva eu niciodată n-am simţit că asta e vocaţia ei.

Eu sunt deja satisfăcut sexual şi rezist tot mai greu la conversaţie. Ideea din timpul filmului e atât de mare că mă atacă fără întrerupere, îmi cere să mă concentrez şi la ea acum, dar Diana vorbeşte fără încetare. Nici nu-şi dă seama când se face ora unsprezece. Eu mi-am dat, oho, şi încă cum, am fost conştient de fiecare din cele şaizeci de secunde ale fiecărui minut petrecut ascultând-o.

— Tu mă asculţi? mă întreabă ea la un moment dat.

Probabil pleoapele m-au trădat. Pleoapele mele grele.

— Da, normal, ce altceva să fac?

— Ce am spus ultima dată?

Sunt prins. Joacă dur.

— Cu… Andrada, colega ta, zic sigur pe mine.

— Asta era acum zece minute. Acum vorbeam de Corina Oprescu.

Aşa. Da. Exact.

— Nu te-ai schimbat deloc, zice ea cu reproş.

— Nici tu.

În momentul ăsta îmi dau seama că o nouă ceartă e pe cale să izbucnească. Nu am deloc chef de aşa ceva. Mă ridic brusc.

— Cred că mai bine plec, zic.

— Cum poţi fi aşa? Ai făcut sex cu mine şi gata, pleci, nu mai ai chef de mine?

— Nu e asta. Serios, mi-a venit o idee şi aş prefera să mă gândesc la ea. Şi nici nu vreau să mă cert cu tine.

Mă îndrept spre ieşire. Ura din privirea ei îmi arde ceafa cât timp mă încalţ pe hol cu converşii şi o mai simt apoi şi prin uşa metalică trântită în urma mea.

Ajung acasă, trag linie şi constat că ies pe plus. Sex şi o idee grozavă. O seară bună.

Sunt mai excitat de idee decât de sex, dacă e să fiu sincer cu mine. Mi se pare incredibil de bună. Dar poate fi şi efectul litrului de vin băut, nu e prima oară când păţesc asta. Sunt tentat să deschid calculatorul şi să caut pe google informaţii despre actorul Toma Drăgan. Să văd la ce teatru lucrează şi dacă are vreo dată de contact pusă pe vreun site. Sau să-l sun pe Răzvan prima dată? Nu-mi dau seama care ar fi strategia corectă de abordare a cazului. Mă decid să las pe moment ideea acolo unde e, neatinsă. Sunt curios dacă rezistă până a doua zi dimineaţă. Dacă da, înseamnă că e chiar bună. Mă mai uit cinci minute la televizor, pe Pro TV e un film cu Steven Seagal dat în reluare a douăzecea oară, şi adorm pe canapea.

9

Când Toma Drăgan ajunge la teatru, toţi ceilalţi actori sunt deja pe scenă.

Filip Dobrinoiu e un băiat talentat. Cam necopt, dar talentat. Toma înţelege de ce Tiberiu, regizorul, îi dă lui foarte des roluri principale. Acum, tânărul stă în mijlocul scenei, povesteşte ceva şi toţi ceilalţi se prăpădesc de râs. Toma se apropie de ei, îi salută şi îşi caută prin geantă foile pe care e printată piesa.

— Deci, mă, atât trebuia să zic: „Ştiţi cum e vremea în perioada asta, schimbătoare". Frate, m-a omorât cretina aia. Să fiu mai pasionat, să zic textul mai cu patos şi cu un zâmbet larg pe faţă. Băi, femeie, îmi venea să-i zic, asta e text de meteo, e o replică de Romica Jurcă, ce pizda mă-tii de pasiune vrei să pun aici? Vremea e schimbătoare, asta am de zis, nu-i ca şi cum ar fi un text de Shakespeare. E un căcat de iaurt, nici iaurt nu e, e o zeamă de care ziceţi voi că nu te lasă să răceşti când se schimbă vremea. Un căcat numit Lactimel. Ghici câte duble am tras.

— Zece?

— Douăzeci şi cinci.

Toţi râd.

— Muntean era fiert. Cred că dacă mai comenta ceva pizda aia de *brand manager* şi la ultima dublă, pleca din platou. Îşi băga picioarele în filmarea lor de căcat şi pleca. Îl ştiţi pe Muntean cum e. Mamă, şi trebuia s-o vedeţi cum arăta. O piţipoancă de douăzeci şi cinci de ani care-i zicea lui Radu cum să filmeze. Cum să regizeze. Cum să facă un cadru. Să iubească produsul cu camera.

Adevărul e că *brand manager*-ii sunt o specie aparte de spălaţi pe creier. Într-un timp relativ scurt după angajare, ajung să creadă că toată lumea

trebuie *să iubească* produsul lor. Oamenii ar trebui să aştepte nerăbdatori următoarea reclamă în care acesta joacă rolul principal şi să-l iubească fără rezerve. Când vezi cum un *brand manager* devine în scurt timp deposedat de orice personalitate de către produsul lui, îţi dai seama cât de ridicol e omul ca specie. De ce o face? Pentru că acel produs îi plăteşte un salariu.

— Păi şi ăia de la agenţie?

— Ăia de la agenţie se hlizeau lângă monitorul de control, mâncau chipsuri şi ciocolăţele Snickers de pe masa pusă special pentru ei. Cred că se distrau şi ei de cât de tâmpită era femeia aia de la Lactone, dar tăceau mâlc. Pe platou, regizorul e şeful, a zis clar Muntean asta încă de la început. Vezi să nu.

— De ce te mai duci? îl întreabă Toma.

— Pentru firfirei, cântă Filip, imitând un manelist care flutură bancnote prin aer, pentru ce altceva?

— Gata, suntem toţi, hai să începem, spune Tiberiu.

E o piesă modernă, scrisă recent. Toma nu prea înţelege piesele de teatru scrise azi, toate sunt cu tineri care se droghează, înjură foarte mult, vor doar să emigreze şi sunt foarte furioşi. Noroc că nu are un mare rol, el e un politician infect care apare doar de două ori în timpul piesei. Filip joacă rolul principal, al unui fotograf ratat, la vreo treizeci de ani, care face o şedinţă foto cu un politician pentru afişele lui electorale. Iulia o joacă pe fosta iubită a acestuia care acum stă din nou cu el, după ce a petrecut mai mulţi ani la Londra. Ea e infectată HIV în prima fază. Fotograful pune la cale să îl omoare pe fiul politicianului care s-a îndrăgostit de fată la o şedinţa foto. Cum? O pune pe fată, de care el încă e îndrăgostit, să facă sex cu tinerelul acela, sperând că-l va infecta cu HIV. O încâlceală fără logică, cu un fel de triunghi amoros al tinerilor, o disperare a acestora care lui Toma îi e străină. Simte cumva ce vrea să transmită autorul, o ură faţă de politicieni, o încrâncenare care-i duce la un fel de crimă, în lipsa altor opţiuni de a face ceva. Dar piesa e slabă, nu respectă regulile unui conflict

dramatic, personajele nu sunt bine conturate şi vorbesc prea mult. Din fericire, rolul lui e simplu. Trebuie să fie arogant, antipatic şi rău. Banal, la experienţa lui.

Toma are încredere în Tiberiu. E trecut puţin de patruzeci de ani, are experienţă, e un regizor foarte bun. Citesc cu toţii piesa, fiecare replicile lui. Apoi discută liber, ce înţelege fiecare, care sunt primele impresii despre cum ar trebui construit personajul fiecăruia. Dramaturgul nu e la repetiţii.

Cele patru ore ale primei repetiţii trec uşor.

La sfârşit, când toţi îşi strâng lucrurile, Paul Damian apare din culise. E un actor din generaţia lui Toma, dar care, spre deosebire de el, e angajat permanent al teatrului şi are mult mai mult succes. Apare şi într-o emisiune săptămânală de pe TVR2. Se apropie vesel de Toma şi-l ia în braţe.

— Ce faci, Drăgane? Ţi-au spus ăştia?

— Aaa, futu-i, am uitat, zice Filip care e în apropiere.

— Te-a căutat un tip, continuă Paul. Voia să vorbească cu tine. Ceva despre un rol într-un film american, nu mi-a zis mai multe. Uite, mi-a dat o carte de vizită, a zis să-l suni.

— Ce tip?

— Nu ştiu. Un tânăr înalt, frumuşel, dar cu o atitudine ciudată. Cam înfumurat. Avea o cască de motociclist sub braţ. Nu cred că era de la casa de producţie, o fi vreun agent. Era îmbrăcat într-un costum impecabil, tineresc, cu tricou pe sub sacou.

Pe google nu apar multe rezultate despre Toma. Doar la ce teatru e angajat. În general, rezultatele de pe google sunt recenzii la piesele în care jucase şi care îl descriu ca pe un actor mediocru. Cum nu-l ştiu nici din filme, nici din reclame, nici din emisiuni de la televizor, e cel mai probabil că aprecierile din articolele respective sunt corecte. Am de-a face cu un ratat, mai precis, ceea ce îmi convine de minune. Pentru ce am eu de gând, nu am nevoie de un artist neînţeles cu personalitate flamboaiantă.

Toma ia cartea de vizită pe care nu vede scris decât un număr de telefon. Nimic altceva. Ciudat. Dar se simte flatat şi i se pare că ceilalţi îl privesc cu admiraţie, unii chiar cu invidie.

— Drăgane, cum ar fi? Film american. Poate o să bagi umăr la umăr cu Pacino sau de Niro. Ca Iureş.

— Băi, Filip, cred că ar fi mai mişto decât cu femeia aia cu reclama la iaurt de care ziceai, zice Toma.

— Clar.

— Nu mai filma reclame. Eu îţi tot zic că îţi iroseşti talentul aiurea.

— Ei, na! Şi eu din ce mai dau un cico la gagici?

După ce pleacă de la teatru, Toma mă sună pe mobil. Stabilim să ne vedem a doua zi, la Caru' cu Bere.

Toma e un fost bărbat slab şi fibros care acum, din cauza vârstei şi a hectolitrilor de bere pe care-i consumă lunar, începe să facă burtă şi pierde treptat războiul cu greutatea, deşi am vaga impresie că el nu simte că ar fi în vreun război. N-are mai mult de un metru şaptezeci înălţime. Are un chip ridat şi uscat. Alcool şi ţigări la greu, mi-e clar. Ochii vii şi strălucitori de om cam sărit de pe fix i se mişcă fără încetare în cap până când se opresc brusc şi te fixează câteva secunde fără să mai clipească. Apoi pornesc din nou în explorarea fiecărui centimetru pătrat de piele de pe faţa ta. Seamănă cu un şef de trib al pieilor-roşii, mai ales datorită nasului acvilin şi strâmb. Părul îi e cărunt, dar mai degrabă zbârlit ca la Einstein, decât lung şi drept ca al mohicanului interpretat de Daniel Day Lewis.

Îmi strânge mâna cu putere când ne întâlnim în faţa restaurantului Caru'cu Bere.

— Toma.

Intrăm în uriaşul restaurant şi eu aleg cea mai retrasă masă. Pentru un om căruia îi creşte în creier o tumoare, pare destul de stăpân pe sine. E jovial. Normal, joacă un rol, cel al bărbatului sănătos, doar e vorba despre

posibilitatea de a juca într-un film american pe o groază de bani. El nu ştie că eu ştiu că e grav bolnav.

Eu comand o carafă din vinul casei, ca să nu epatez şi să-l intimidez, el cere o bere.

Când femeia ne aduce băuturile, ciocnim şi Toma se pune pe vorbit. Îl etichetez pe loc ca pe un om care vorbeşte mult. Îmi ţine o apologie a berii, o odă a lichidului auriu, timp în care termină prima halbă din doar trei înghiţituri. E genul pişcotar, probabil se gândeşte că fac cinste dacă eu l-am chemat la restaurant şi balotează cât de multe poate.

— Eu nu beau decât bere. Nimic altceva. Şi când sunt invitat la petreceri simandicoase şi e whisky şi alte băuturi fine gratis, eu tot bere beau. Se vede pe mine, nu zic nu, încep să am burtă, dar nu am ce face. Am încercat de toate. Dar nu prea mi-a ieşit. Dacă aş putea, aş trăi doar cu bere. Aş renunţa la mâncare, la pâine, la orice, doar ca să pot bea bere. Chiar am nişte probleme medicale şi doctorii mi-au zis că ar trebui să renunţ. Dar nu pot. Am redus, ce-i drept, cantitatea, dar nu mult. Adică nu mai depăşesc zece beri pe zi nici mort. Halbe. Plus că aleg barurile în care sigur îndoaie berea cu apă. Oai, ce sete mi-era.

În acea zi nu mă prind ce face el de fapt, e abia prima oară când ne întâlnim. Se va dovedi că bea vin cu aceeaşi uşurinţă, în cantităţi industriale. În realitate, Toma îşi testează pe mine mici texte de *stand-up comedy*. Îmi urmăreşte atent reacţiile, se bucură dacă reuşeşte să obţină un zâmbet. Nu o dată îmi va spune acelaşi text de mai multe ori, cu mici modificări, în interval de o lună. Uită că mi le zice şi le reia câteva săptămâni mai târziu, îmbunătăţite ca să îmi smulgă un zâmbet sau chiar hohotul de râs mult dorit. De data asta, cu apologia berii, nu reuşeşte prea mult.

— Păi şi zi, care-i treaba? Eşti impresar?

— Un fel de.

— Mi-au zis colegii ceva de un film american.

— Da.

Sunt în preajma unui om în craniul căruia creşte o tumoare malignă care urmează să-l omoare în maximum doi ani, conform pronosticului dat de medici şi transmis mie de Radu. Din acest motiv, chiar dacă el e foarte jovial, eu îmi menţin un discurs sobru, în genul lui Don Draper. Tocmai mă aflu sub influenţa primei serii din *Mad Men* văzute recent şi personajul principal îmi place foarte mult. Ce vremuri bune pentru bărbaţi. Pentru prestanţa mea, dar şi pentru că am colegi de vârsta lui cu care mă tutuiesc fără probleme, hotărăsc pe loc să-l tutuiesc şi eu pe el.

— Acum am vrut să ne cunoaştem şi să vorbim în principiu despre ceva. În primul rând, să-ţi spun cine sunt şi cu ce mă ocup. Am propriul meu proiect, un fel de publicitate, de PR. Dar nu e chiar o agenţie, nici nu sunt chiar *freelancer* clasic. Dacă o să avansăm, probabil o să-ţi spun mai multe.

— Aha, n-am înţeles nimic.

— Acum e vorba despre promovarea unui film. Un film american ce se va filma aici, în România.

— Asta înţeleg.

— Ce îţi voi spune acum poate te va şoca, poate te va enerva. Eu vreau doar să te gândeşti bine şi să-mi spui, nu neapărat acum, ci în două zile, dacă vrei să faci parte din acest proiect sau nu. Am nevoie de acordul tău ca să pot merge şi eu mai departe. Altfel, o să caut pe altcineva. Să încep cu veştile bune.

— Perfect, îmi plac veştile bune, bagă! Domniţă! Încă o halbă aici, fii amabilă!

Femeia dă din cap şi se îndreaptă către bar.

— O să primeşti rolul principal şi un onorariu de un milion de dolari. O să încerc să negociez o sumă mai mare. Dar eu văd ca sumă minimă asta. În situaţia de faţă, gândeşte-te la mine ca la un fel de agent al tău, fac tot ce pot ca să câştigăm, şi tu, şi eu, cât mai mult.

Toma face ochii mari. Strigă prima parte a propoziţiei, apoi îşi dă seama că suntem într-un spaţiu public şi-şi coboară vocea la timp ca să nu fie auzit chiar de toţi cei din restaurantul enorm care e Caru’ cu Bere.

— Un milion de dolari? Păi, batem palma chiar acum. Mă crezi bolnav la cap să refuz o aşa ofertă?

Îi admir în tăcere autoironia pe care crede că doar el o înţelege, referitoare la tumoarea lui de pe creier.

— Nu e doar atât, îi zic. Acum începe vestea proastă, dacă vrei să o iei aşa.

— Păi, zi atunci, că m-ai băgat rău în priză. Cu cine se filmează? Mediapro-ul? Castelul?

— Cu una din casele mari de producţie de la noi, încă nu pot să-ţi spun mai multe.

— Aşa. Zi ce poţi să-mi zici atunci.

— Eşti un om admirabil, îi spun. În situaţia ta, nu mulţi au capacitatea să rămână la fel de joviali şi cu poftă de viaţă.

Se încruntă brusc:

— Adică?

— Da, ştiu că ţi se pare ciudat, dar am aflat despre situaţia ta. Ştiu că ai acea tumoare pe creier şi ştiu că nu mai ai mult de trăit. În primul rând, vreau să-ţi zic că îmi pare rău că ţi se întâmplă asta.

Niciun muşchi nu se clinteşte de pe faţa de indian bătrân a lui Toma. Mă priveşte fix în ochi şi nu clipeşte deloc.

— De unde ai aflat tu asta, dacă nu te superi?

— Am aflat. Asta e tot. Dar e esenţial, fără această informaţie nu aş fi venit la tine. Boala ta de care eu am aflat întâmplător e motivul pentru care acum putem vorbi şi tu poţi câştiga milionul de care-ţi vorbesc.

— De fapt nu mă mai miră nimic în ţara asta. Ce deontologie să aştepţi de la doctori? Îi turnau preoţii la Securitate pe cei care se spovedeau, nu e mare lucru că medicii nu ştiu să-şi ţină gura.

— Am aflat oarecum întâmplător. Şi îţi promit că eu nu o să zic nimănui altcuiva, în afara celor implicaţi în acest proiect, evident. Acum te întreb ceva. Poţi să-mi răspunzi sau nu, dar de asta va depinde dacă voi vorbi mai departe. Ţi s-a spus cât mai ai de trăit?

Toma tace zece secunde, mă priveşte ca la poker cu ochii lui vii, de inchizitor.

— Mai am ceva zile, vine în cele din urmă răspunsul lui. Nu mă plâng.

— Te întreb de fapt dacă vei fi în stare să joci în film în primăvara anului viitor.

Din nou aceeaşi privire. Şi o pauză la fel de lungă.

— Da. O să fiu în stare.

— Bine, şi acum ascultă-mă. O să ţi se pară ciudat ce o să auzi.

— Spune.

— Suntem oameni maturi şi putem vorbi deschis. Vei avea rolul principal. Filmările sunt programate cândva prin martie, cred. În septembrie, e lansarea în State.

— Ce film e? Adică, ce gen?

— Nu contează asta acum. Ascultă-mă până la capăt.

— Aşa, zi.

— Vei merge la filmări, iar în august, vei merge la lansare. În America.

— Bun aşa.

— Acolo, cu două, trei săptămâni înainte ca filmul să intre în cinema-uri, vei muri. Probabil un flacon de somnifere, poate o supradoză de droguri, încă nu e stabilit.

— Personajul adică? Sau cum, că nu prea înţeleg.

— Nu personajul. Tu. Tu vei muri.

— Nu înţeleg.

— Te vei sinucide. Sau vom face să pară o moarte accidentală, poate un infarct, poate o supradoză de droguri, încă nu ştiu exact. O să ai şi tu un cuvânt de spus în legătură cu asta.

— De ce să fac asta?

— Pentru că oricum vei muri în curând. Şi pentru că ăsta e proiectul care-ţi va aduce milionul. Moartea ta va fi promovarea filmului. Ea va face vâlvă în jurul filmului şi va aduce oamenii în sală. O să fiu sincer cu tine. Filmul nu e strălucit, nu-şi scoate banii. E o porcărie pentru piaţa americană în primul rând, pentru proştii de acolo. Aici cred că nici n-au să aducă filmul. Important e să meargă *redneck*-ul prost, să îşi ia un bilet o dată, nu contează că nu mai vor să-l vadă după aceea vreodată, şi-au luat un bilet şi aşa îşi scot producătorii banii investiţi şi profitul. Acum rolul principal e luat de Tim Roth. Eu o să le propun să îl înlocuiască pe Tim Roth cu tine şi din onorariul lui să te plătească pe tine, pe mine şi pe producătorul local, partenerul meu. Dar pentru asta trebuie să ştiu dacă mă bazez pe tine.

— Tu îţi dai seama că aş putea să chem poliţia acum şi să le spun ce tocmai mi-ai spus?

— Da, dar nu te va crede nimeni.

Toma rămâne cu halba de bere suspendată în aer. Apoi simte că i se uscă gâtul şi goleşte toată halba dintr-o înghiţitură. Se ridică brusc în picioare şi-mi spune:

— Mulţumesc, la revedere.

— Ai numărul meu de telefon pe cartea de vizită, gândeşte-te.

— Domnul meu, tinere, eu consider că ţi-ai bătut joc de mine destul, dar măcar am băut două beri gratis. Sper că dacă tu m-ai invitat, îmi faci tu cinste, că tot a trebuit să ascult aberaţiile astea.

— Nu e nicio bătaie de joc. M-am gândit la tine, pentru că, scuză-mi exprimarea directă, oricum o să mori. Dacă nu o să fii tu, o să fie altul. Se mai găsesc actori pe moarte.

— Şi tu o să mori, tinere, cândva.

Pleacă. Pe moment, am îndoieli că e el omul meu, că am ales bine. Dar cumva, simt că povestea nu se poate termina aici. Sunt prea mulţi bani la mijloc. Propunerea e şocantă, sunt conştient de asta. Trebuie să las timp să

dospească în el totul. Când termin şi eu vinul din carafă, mă relaxez şi îmi propun să aştept relaxat telefonul de la Toma.

Acesta vine o zi mai târziu. Stabilim să ne vedem din nou. De data asta, îl chem la mine acasă ca să putem vorbi liniştiţi. Pun la rece un rosé şi un alb demisec, plus apă minerală. Aceasta se dovedeşte a fi prima greşeală pe care o fac în relaţia noastră, deoarece în următoarele luni Toma se va aştepta să găsească tot timpul vinuri reci, rosé sau albe, în frigiderul meu din care el să se servească fără restricţii ca şi Kramer din *Seinfeld*.

Sunt convins că se îndreaptă spre casa mea ca fluturele spre bec şi nu mă înşel deloc.

— Băi, deci cât de sigură e treaba asta de care mi-ai zis?

Astea sunt primele lui cuvinte după ce îi deschid uşa, rostite în timp ce e aplecat deasupra şireturilor şi îşi scoate converşii, tenişii pe care-i poartă toţi băieţii tineri şi *cool*.

— Nu e sigură deloc, îi răspund şi-l îndrept către living.

Mă opresc lângă frigider şi-l întreb:

— Roz sau alb?

— Roz. Cum adică nu e sigură deloc?

— Ce n-ai înţeles de data trecută?

— Data trecută? După ce-mi zici ceva despre un milion de dolari, tu te aşteptai ca creierul meu să mai funcţioneze? Crezi că am mai auzit alt cuvânt din ce ai spus?

— Cred că ai auzit vreo câteva, zic eu şi-i zâmbesc ca să înmoi superioritatea din replică.

— Măi, nu-ţi bate joc de un bătrân bolnav. Zi acum despre ce e vorba. Cum adică nu e sigur?

— În momentul ăsta nu e. E doar o idee, va fi doar o propunere. Dar am nevoie de un caz, de un om care se comite la aşa ceva, ca să pot merge mai departe la sigur.

— E incorect să spui *se comite*.

— Ştiu, nu mă interesează.

— Bine.

— Partea bună e că atunci când îmi propun ca ceva să devină sigur, asta se întâmplă sigur. Mai ales că-ţi spun de pe acum, şi eu sunt motivat tot de un milion. Am vorbit cu tine din motivele pe care ţi le-am zis deja şi dacă tu zici că accepţi, trecem la faza următoare.

— Păi, accept. Nu am nimic de pierdut, nu?

— Nu.

— Şi când vom şti ceva sigur?

— Cât mai curând, sper. Trebuie să obţin o întâlnire cu producătorii. Filmările oricum sunt programate pentru martie, aprilie, deci trebuie să ne mişcăm repede.

— Înţeleg. Să bem atunci!

Şi din acest moment începe un şir nesfârşit de sticle de vin destupate pe parcursul următoarelor luni în care ficatul meu va fi pus la grea încercare. Eu habar n-am în acel moment că Toma e un băutor de rezistenţă, un maratonist al alcoolului şi mă arunc în această cursă a alcoolizării din care tot ce pot spera e să rămân măcar eu în viaţă până când milionul acela îmi va intra în cont.

— Pot fuma?

— Doar pe balcon.

— Hmm. Bine. Tu nu fumezi?

— M-am lăsat. Tu n-ar trebui?

— Nu, n-are nicio treabă, pot fuma. Mi-a zis doctorul. Ce muzică ai pe aici?

Se apropie de rafturile cu CD-urile pe care le am de la Nae şi le studiază cu atenţie.

— Nu e rău, văd că ai şi ceva rock clasic pe aici. Nu mă aşteptam. Nu arăţi deloc ca un roacker.

— Nici nu sunt. Alea-s de decor acolo, le tot primeam de la un amic.

— Pot să pun nişte muzică?

— Normal.

— Oho, ai toată discografia Pink Floyd. Buuun. Oare ce să ascultăm azi?

Omul deja pare a se simţi ca acasă la mine. Şi nu e doar o impresie, următoarele luni o confirmă. Aşa e Toma, foarte adaptabil în casele altora, nu trebuie să-l inviţi de două ori să se simtă ca acasă.

Are în mână un CD piratat, cu o vacă pe coperta tipărită pe hârtie obişnuită la imprimanta color a lui Nae. Îmi amintesc pe loc chiar de Nae care zicea că uneori credea că în viaţa anterioară a fost vaca de pe coperta albumului *Atom Heart Mother*.

— Da, astă-seară o să ascultăm *Atom Heart Mother*, confirmă Toma. E aşa, mai amplu, mai psihedelic şi simfonic, foarte potrivit cu ocazia. Pe ăsta nu l-au cântat niciodată în concert, pentru că e imposibil. Lor nici nu le place albumul, la Waters şi Gilmour mă refer, dar fanilor adevăraţi le place. Mie, la maxim.

De acum încolo, acele piese lungi şi lălăite, compuse de nişte drogaţi pentru alţi drogaţi, urmează să fie fundalul sonor al serilor petrecute împreună, la mine sau la el acasă. Nu mi-a plăcut niciodată Pink Floyd.

— Dacă o să ajung în situaţia de a o face, tu crezi că doar pentru că-s oricum pe moarte aş face-o? Dacă te refuzam?

— Ţi-am zis, găseam la alt actor. Actorii nu-s cei mai sănătoşi oameni din lume.

— Ciudat cum vezi tu oamenii. Cum vorbeşti despre ei. Parcă ai fi dintr-o rasă superioară, parcă n-ai fi unul dintre noi. Nu pentru că am nenorocita asta de tumoare am acceptat să mă mai întâlnesc cu tine. Adică nu doar din cauza asta. O fac pentru fetiţa mea. Ştii că am o fată?

— Nu. Cum o cheamă?

— Vera. De la Vera Lynn. E şi o piesă de pe *The Wall*. Pentru ea o fac. Un milion e o sumă cu care îşi va putea trăi viaţa cum va vrea. Mai e ceva. Eu n-am fost chiar tatăl ideal, am părăsit-o pe soţia mea când Vera avea

doar cinci ani. Vreau să-i las totuşi o amintire plăcută despre mine. Una chiar spectaculoasă, aş zice.

— Nu sunteţi prea apropiaţi?

— Ba da, ne vedem… din când în când. Dar o iubesc ca pe ochii din cap şi ea mă iubeşte. Dar simt că soţia mea i-a prezentat o versiune mai proastă a mea. Care poate avea un sâmbure de adevăr, dar e mai proastă decât versiunea pe care i-o prezint eu. Ştii ce zic?

Mă bucur să aflu toate astea. Nu e doar bolnav, dar în sufletul lui creşte şi o tumoare de vinovăţie faţă de fiica lui. Perfect, astrele se aliniază. Nu e suficient doar să ai o idee bună, e important să ai şi un pic de noroc. Doar să ai ochii deschişi să-l vezi când apare şi să-l valorizezi cum se cuvine.

— Şi cu banii cum o să fie?

— Eu m-am gândit aşa: jumătate de sumă în dimineaţa zilei respective, într-un cont pe numele tău sau al fetei tale. Poţi verifica. După, cealaltă jumătate.

— Păi şi eu ce garanţii am? Că nu m-aş baza numai pe cuvântul tău.

— O să fie un contract. Chiar o să joci în filmul acela, banii vor intra.

— Aha. Da' auzi, mai am o întrebare.

— Zi.

— Totuşi, de la cine ai aflat de mine?

— Nu pot să zic.

— Te rog. Jur că nu mă reped în el, nu trebuie să-mi spui nume.

— De la un şofer de ambulanţă. Te-a văzut prin spital, te-a recunoscut şi a auzit că ai problema asta.

— M-a recunoscut?

— Da, mi-a zis de tine, că ai problema asta şi că eşti actorul Toma Drăgan.

— Merge pe la teatru omul?

— Nu prea. Te-o fi ştiind de pe la televizor. Şi o dată te-am văzut amândoi când erai într-un club de *stand-up*.

— Aha. La televizor n-am apărut niciodată. Dar mă ştia deja când eraţi la clubul acela, nu?

— Da.

— Înseamnă că de la teatru mă ştie.

— Posibil.

Toma zâmbeşte încântat. Nu mai contează ce nemernic e şoferul de ambulanţă guraliv care mi-a dezvăluit secretul lui, ci doar că l-a recunoscut în spital. Cât de patetic.

10

Cu Răzvan totul merge strună. Om de afaceri cu capul pe umeri, care simte banul, nu artist cu figuri în cap. Dacă te grăbeşti, poţi trece la următorul capitol pentru că deja ţi-e clar despre ce va fi vorba. Pe scurt, Răzvan se bagă.

Îl sun sâmbăta următoare şi-i spun că am o idee pentru un proiect. Mă invit la el acasă şi el, surprins, îmi dictează adresa vilei lui din Pipera. După vocea de la telefon, suspectez şi că ia în calcul chiar şi un început de idilă cu mine. Complet greşit. Ajung pe la prânz, Mustang-ul lui cărămiziu e parcat în faţa garajului. Gândurile mi se confirmă atunci când îmi deschide uşa de la vilă şi îi văd din nou zâmbetul de cuceritor.

— Mamă, fratele meu hetero, arăţi din ce în ce mai bine.

— Sper că n-ai de gând să mă sechestrezi în casa ta şi să mă violezi, că-ţi sparg nasul.

— Vai, dar de ce atâta violenţă? Dragul meu, eu ştiu că *you play hard to get*, dar eu am răbdare. Va veni o zi în care femeile te vor dezamăgi şi vei veni în braţele mele.

— Nici în o mie de ani. Câtă vreme femeile vor avea o pizdă, n-au cum să mă dezamăgească.

Nici eu nu ştiu ce mă apucă. Cred că vorbesc intenţionat cu el cât mai vulgar ca să-i arăt că eu sunt băiat de băiat, rău, nu poponar, şi să-l ţin astfel la distanţă, deşi nu am nicio teamă. N-aş putea schimba tabăra niciodată. E doar un fel de marcaj teritorial, ca şi cum m-aş pişa cu vorbe vulgare ca să-i indic clar în ce zonă suntem acum, adică cea heterosexuală.

— Ah, ce urât, ce urât, ce limbaj grobian. Soţia ta ce părere are despre asta?

— Care soţie?

— Hopa!

— Stai liniştit, n-ai nici o şansă. Cum ziceam, tot femei caut.

Mă invită în living-ul enorm de la parter şi-mi oferă un vin. Refuz, sunt cu motorul. Accept o limonadă. Răzvan o strigă pe menajera lui, o filipineză micuţă şi futabilă.

— Eka, îi faci te rog acestui domn o limonadă bună, bună, cu miere şi apă plată?

Femeia aprobă din cap fără să spună nimic şi se retrage în bucătărie. Dau din cap admirativ.

— Nu e rea deloc. Crezi că prestează?

— Nici să nu te gândeşti. E comoara casei mele. N-am avut niciodată menajeră mai bună.

— E internă?

— Da, i-am dat o cameră şi mă ajută.

— Ai vreun copil şi eu nu ştiu? Că astea parcă veneau pe-aici ca bone.

— A fost bonă la un cocalar bogat, din ce mi-a povestit. De atunci, a zis că nu mai vrea. N-a mai văzut aşa copii nesimţiţi nicăieri în lume.

Râd şi trec rapid la subiect.

— Şi zi aşa, cine joacă rolul principal în filmul de care-mi ziceai? S-a decis?

— Tim Roth sută la sută.

— Trebuie renunţat la el, zic sec şi destul de imperativ.

Răzvan izbucneşte în râs. Are un râs cristalin, de femeie pe la patruzeci de ani, care uneori deviază înspre tonuri isterice de psihopat violator de femei de patruzeci de ani.

— Ha?

— Ai auzit de Toma Drăgan? El trebuie să fie actorul principal.

După cinci minute în care sughiţă, lăcrimează şi se îneacă de la atâta râs, Răzvan reuşeşte cu greu să-şi recapete poziţia verticală pe canapea. Îmi

place că ştiu cum să sparg gheaţa, cum să fac o introducere bună.

— Au, am crampe la burtă. Eşti nebun? Vrei să pătez cu minunăţia asta de vin roşu minunăţia asta de canapea?

— Deci îl ştii pe Toma Drăgan.

— Normal că-l ştiu. E un mediocru. Un ratat.

— Exact. Mai putem renunţa la Tim Roth?

— Tim Roth e singura şansă a producătorilor de a mai scoate bani din film. Numele lui o să aducă oameni în sală. Revenind, ce dracu' ai? Ai luat-o razna?

— Nu cred că Roth mai aduce aşa mulţi. Nu e Pacino sau de Niro. Toma ar aduce mai mulţi.

Răzvan nu mai râde. Simte că e ceva serios, dar nu are nici cea mai vagă idee şi mai păstrează un zâmbet în colţul gurii, pentru orice eventualitate. De genul că ar fi victima unei filmări cu camera ascunsă.

— Băi, gata, zi-mi despre ce vorbeşti aici.

Aştept până când Eka îmi pune limonada în faţă, pe măsuţă, după care se retrage în bucătărie.

— Chiar nu te-ai dat niciodată la ea?

— Nu. Haide, zi.

Îi spun tot planul. În şoaptă, deşi nu e nimeni aproape.

— Fii atent aici. Tim Roth costă mult, câteva milioane, bănuiesc. Toma e aproape gratis, ca actor. Deja o primă economie pentru producători. Filmul e o porcărie, aşa mi-ai zis. Îi facem şi lui Tim Roth un serviciu, de ce să se prostitueze în aşa ceva?

— Ce drăguţ din partea ta că te-ai gândit să-i faci un bine lui Tim.

— Păi e Tim, mi-a plăcut în *Reservoir Dogs*.

— Aşa, zi mai departe.

Încep să turui, aşa cum fac de fiecare dată când sunt entuziasmat de un lucru.

— Au buget de promovare mondială de câteva milioane, bănuiesc. Noi nu avem nevoie de el, le poate rămâne lor. Altă economie pentru producători. Iar oamenii vor umple sala. Pentru că, exact cu câteva zile înainte de premieră, actorul principal din film va muri. Un mare actor necunoscut, la primul rol mare al carierei, într-o super producţie, a murit tocmai când probabil urma să ajungă în culmea gloriei. Oamenii, mai ales americanii, că aia e piaţa cea mai importantă pentru producători, or să pună botul la treaba asta. Or să umple sălile. O fi Toma actor mediocru, dar numai noi, ăştia din Bucureşti, ştim asta, ei nu. Gândeşte-te la Heath Ledger. La Brandon Lee. Mai ales la ăsta din urmă, că e din categoria lui Toma. Adică actor mediocru, prostie de film, dar toată lumea a vrut să vadă *Corbul*. Din cauză că omul a dat colţul în timpul filmărilor. Sigur producătorii aia şi-au scos bani de pe urma morţii lui. Oamenii sunt super impresionaţi de chestii din astea. Şi merg la film, ca un fel de tribut pentru acel mort. Şi aici începe partea tare. Cu Drăgan am vorbit eu deja, în principiu. Am aflat din surse sigure că are cancer. O tumoare cerebrală. Oricum moare. Onorariu lui va fi de un milion. E divorţat, dar are o fiică pentru care ar face orice, o iubeşte ca un… tată vinovat care a părăsit-o când era mică. Vrea să lase ceva în urma lui. El probabil câştigă trei lei acum. Acum o să ia un milion, pentru el e singura şansă, *once in a lifetime opportunity.* Eu iau un milion pentru idee. Tu iei un milion pentru intermediere. Din banii lui Tim Roth. Atât. Ce zici?

Răzvan e mut pe tot parcursul monologului meu. Trage aer adânc în piept şi pare că-şi revine după şoc. Nimic din gesturile şi tonul vocii sale nu mai arată că e *gay*. De cele mai multe ori, în prezenţa mea, Răzvan se prosteşte şi ironizează cu talent actoricesc indiscutabil maniera de a vorbi şi de a gesticula a băieţilor din tabăra lui. În mod normal însă şi în prezenţa unor necunoscuţi, Răzvan se comportă ca un bărbat de-al nostru.

— Eşti nebun. Dar lasă-mă să mă gândesc. Pentru că partea aia cu un milion nu sună rău deloc.

— Producătorii sunt evrei?

— Da, normal.

— Atunci e la marele fix pentru ei, pe vreme de criză. Crede-mă. Înlocuim bugetul pentru Tim şi bugetul de promovare, adică multe milioane, cu trei milioane. Eu, tu şi Toma.

— Dar chiar crezi că Toma va merge până la capăt?

— Da. Sunt sigur.

— Cum naiba poţi fi sigur că n-o să dea înapoi?

— Ţi-am zis că e bolnav, e pe moarte.

— Nu mă convinge. Poate fix atunci o să se hotărască să mai trăiască o lună, două, câte vor mai fi. Oamenii nu acceptă aşa uşor să moară.

— Faza finală la un cancer e nasoală. Cred că nu o să se prea distreze, deci nu are de ce să amâne. Şi în plus, are o fiică, se simte vinovat că nu a fost tatăl ideal, că le-a părăsit pe ea şi pe mă-sa când fata avea cinci ani.

— Ţi-a zis el asta?

— Da.

— Bagi mâna în foc pentru el?

— Încă nu sută la sută. Dar eu zic că o va face. O să stau oricum cu ochii pe el în toată perioada următoare. Mă mut cu el dacă trebuie.

— Oamenii ţin mult la vieţilor lor, chiar şi mediocre.

— Da, aşa e. Dar simt eu în coaie că ăsta o să meargă până la capăt.

— Pot să simt şi eu?

— Nu.

Atmosfera se destinde. Continuăm să bem, eu limonada, el vinul. Proiectul prinde contur. Îi vin şi lui idei şi începe să mi le împărtăşească.

— Dacă e, zice el, omul ar trebui să moară în America, nu?

— Normal.

— Într-un hotel.

— Motel mai bine.

— A mers acolo chiar pentru premieră, cu o lună înainte. Şi moare. Corect? O dramă, un talent care n-a avut timp destul să se manifeste. Parcă văd ştirile.

— Cam aşa ceva.

Eu sunt mulţumit. Aşa merge un *brainstorming* bun.

— Deci crezi că poţi stabili o întâlnire cu producătorii?

— Da. Rezolv eu asta. Mâine îi sun. Cu o condiţie.

— Care?

— Să mă laşi o dată.

Ştiu că glumeşte.

— Nici să nu te gândeşti.

— Am încercat şi eu un mic şantaj. Băi, eu încă compilez ce mi-ai zis.

— *Take your time.*

— Vrei să faci o baie în piscină?

— Nu.

— Nu, mă, serios, dacă vrei şi tot ai venit, aruncă-te în apă. Eu doar o să privesc, promit, nu mă dau la tine, ha ha ha!

Mă gândesc că oricum mai stăm să punem la cale detaliile planului, deci îi cer un slip, şort sau bermude. Găseşte cu greu altceva decât tanga şi boxeri foarte mulaţi, dar până la urmă apare cu un şort pe care suspectez că-l are de pe vremea când încă nu era conştient că e *gay*, de prin anii ’90.

Eka îmi aduce încă o limonadă şi, după privirea ei, îmi dau seama că are impresia că sunt un partener sexual de-al lui Răzvan. Îmi notez în cap să-i schimb percepţia asta, cât de curând.

Femeia pleacă şi Răzvan îşi aprinde o ţigaretă lungă şi subţire. Fumează şi întoarce ideea pe toate părţile, în timp ce eu fac câteva ture de bazin. Când ies din apă, Răzvan are două lucruri de zis:

— Băi, ce abdomen poţi să ai. E perfect.

Şi:

— Eşti genial. Nu am găsit niciun cusur ideii tale. Cred că o să meargă. E super riscant, dar merită încercat.

— Aşa-s toate ideile mari la început.

Americanii şi occidentalii vin des să filmeze în România. Filme, videoclipuri şi spoturi publicitare. Pentru că e mai ieftin. Mereu apar ştiri cu ce actor străin ne mai calcă pământul, pentru filmări. Nicole Kidman, Steven Seagal, Jean Claude Van Damme, Andy Garcia, Woody Harrelson, Nicolas Cage. Producătorii filmului ăsta de căcat n-au cum să nu pună botul la o economie de câteva milioane de dolari. Din nou, mulţumesc sorţii că sunt născut în ţara asta, ţara mai multor posibilităţi decât există în ţara tuturor posibilităţilor.

În următoarele ore, analizăm posibile reacţii, legate de problemele morale pe care producătorii le-ar putea băga la înaintare. Trebuie să luăm în considerare că trăiesc în America unde la fiecare doi paşi dai peste unul care merge la biserică şi îl slăveşte pe Jesus. Totuşi, ne gândim că sunt evrei şi oameni de afaceri versaţi, au un obiectiv, profitul, şi ar trebuie să rezoneze la propunerea noastră. Răzvan analizează riscurile care i-ar putea afecta afacerea deja încheiată. Dar chiar el, fără niciun ajutor din partea mea, trage concluzia că merită riscul. Face mai mulţi bani el, personal, ca patron, dacă ne iese proiectul şi face oricum şi ia bani şi prin casa lui de producţie care se va ocupa de filmările din România. *Win-win situation.*

Partea oarecum dubioasă e că, după ideea asta a mea, lui Răzvan îi place şi mai mult de mine. Văd asta în ochii lui. Ce pot să-i fac? Îl şi înţeleg, omul vede dincolo de un trup perfect o minte sclipitoare şi e topit după mine. Nimic rău în asta. Am mai multă putere asupra lui şi o să mă folosesc de ea până la sfârşitul proiectului şi mă văd cu banii în cont. Şi nu, nu mă refer deloc că o să-i cedez vreodată. Nici să iau, nici să dau. Niciodată. Cred că cei care încep prin a da la buci sunt cei mai fraieri. Ei zic frate, aşa rămân hetero, că doar am găurit şi sfincter de fată, nu-i mare diferenţă. Se înşeală. Totul se schimbă după aceea. Au depăşit de fapt pragul acela peste care eu

n-o să pot trece vreodată, s-au tăvălit cu un trup gol de bărbat, s-au îmbrăţişat, i-au dat-o la buci. De aici până să şi-o ia la rândul lor la buci nu mai e decât un *fuck.*

— De obicei găsesc băieţi frumoşi, de regulă străini, dar care sunt atât de superficiali, zice Răzvan. Ai noştri sunt de multe ori urâţi ca naiba, frustraţi, speriaţi de bombe, subterani, nu ştiu să-şi accepte destinul. Îi simţi că s-au ascuns toată viaţa şi nu au o … lejeritate în a se accepta. Nu au deloc încredere în ei şi asta se vede. Ştii cum e, şi la o femeie încrederea de sine e poate cea mai sexy trăsătură, nu?

— Eu cred în continuare că sânii, cracii şi curul sunt cele mai sexy trăsături ale unei femei. Nu prea înghit găluştile astea cu încrederea, cu ochii, cu frumuseţea interioară sau ce naiba ştie mai inventează toate strâmbele.

— În fine, la noi e mare criză de tipi cu încredere în ei înşişi. Asta e drama.

Încerc să fiu empatic şi să arăt un pic de compasiune, dar nu-mi iese.

— Ce pot să zic? Îmi pare rău pentru tine.

Nu-mi place că am astfel de discuţii şi gânduri pe aceasta temă, dar asta e, mă adaptez. Dacă tot o să am de-a face des cu Răzvan în următoarea perioadă, trebuie să accept, fără discriminare, ca şi poponarii să intre în aria mea de interese. Nici nu prea ştiu cum să le zic. Tot engleza mă salvează. *Gay.* Nu pot spune homosexual. E prea formal. În rest, nu am la dispoziţie alte cuvinte decât poponar, curist, chechist, pidosnic şi altele. Aşa cum eschimoşii au zeci de cuvinte pentru a defini zăpada, aşa au românii zeci de cuvinte pentru a defini peiorativ un homosexual.

Ne lungim până târziu spre seară tot discutând despre proiect, despre cum ar trebui să-i abordăm pe producătorii americani. Mă hotărăsc să rămân şi peste noapte pentru că nu ne putem opri din *brainstorming* şi sunt multe aspecte la care trebuie să ne gândim. Îi spun şi lui Răzvan şi el acceptă fără rezerve. O cheamă pe Eka şi-i spune să-mi pregătească o cameră. Femeia

nu mai are niciun dubiu în ceea ce mă priveşte. Dacă tot rămân, pot să şi beau. Cer bere ca să mai salvez ceva din masculinitatea mea şi, ce să vezi, Eka îmi aduce Corona. Singura bere existentă în casa lui Răzvan. Asta e. Îmi rămâne o singură modalitate de a-i demonstra că nu sunt *gay*.

Petrecem noaptea gândindu-ne la discursul lui Răzvan. Înaintăm pe o gheaţă subţire, deci trebuie să fim atenţi la fiecare frază şi expresie, indiferent că e la telefon sau pe mail. E ca în politică. Trebuie să avem nişte expresii cheie, care să se repete des şi care să transmită principalele atuuri ale proiectului şi uriaşa economie de bani pe care o fac ei. Răzvan e un om de afaceri obişnuit să ia contact cu diverse persoane şi ştie să prezinte bine. Aici, în România, mulţi dintre cei cu care face afaceri au auzit că e posibil să fie *gay*, alţii sunt siguri de asta, iar el trebuie mereu să facă faţă părerilor extrem de variate ale interlocutorilor lui despre orientarea sa sexuală. Poţi întâlni toţi berbecii retarzi în afacerile mioritice. Din cauza asta, e călit şi e un foarte bun prezentator. În State, ar trebui să fie floare la ureche, acolo prejudecăţile despre homosexualitate sunt depăşite de mult timp, cel puţin asta se înţelege din filmele lor.

Dimineaţa ne găseşte pe marginea piscinei din curtea lui. N-am mai făcut o noapte albă dintr-o viaţă anterioară, nu-s deloc genul. În facultate, îmi propuneam să tocesc materia în noaptea de dinaintea examenului, dar nu reuşeam niciodată să stau mai mult de unu noaptea. Îmi puneam însă ceasul să mă trezească la şase dimineaţa, ca să trag tare atunci. La şase fix, apăsam butonul şi mă culcam la loc. Decizia venea firesc, doua zi nu mă mai duceam la examen.

Acum, la ora şase e deja lumină şi mă întind într-un hamac agăţat de nucul bătrân din curte. Răzvan doarme într-un şezlong, învelit doar cu un cearşaf subţire. A fost o noapte fierbinte, la propriu, nu la figurat.

Sunt mulţumit. Cred că avem cu ce să mergem în faţa americanilor. Laptopul a intrat singur în *stand by*, părăsit pe masa de lemn din foişor. Am

salvat fişierul în care ne-am notat structura prezentării şi toate ideile venite în timpul nopţii.

Eka s-a trezit şi o văd cum strânge sticlele de Corona lăsate care pe unde, într-o linişte deplină. E ca o pisică, nu-i auzi paşii, nu ciocneşte nicio sticlă de alta. Adorm.

Un an mai târziu, cu o lună înainte de premiera filmului, eu şi Toma stăm pe marginea aceleaşi piscine din curtea lui Răzvan. Suntem printre invitaţii la petrecerea de ziua lui. O ocazie de a bea gratis pentru Toma, deci de nerefuzat, deşi la început el se codea să vină acolo. E totuşi o petrecere cu mulţi milionari, oameni de afaceri, nu e chiar genul de petrecere boemă care îi place lui Toma. Îi recunosc pe Iordache, pe Enoiu şi pe alţi şmecheri din industria publicităţii. Şi ei îmi ştiu faţa de undeva, sunt unul din foştii lor angajaţi, dar nu-şi bat capul ce caut eu acolo şi probabil că nici nu ştiu cum mă cheamă exact. Mai sunt şi câţiva regizori cunoscuţi, Radu Muntean sau Radu Jude, care-l recunosc pe actorul Toma Drăgan despre care au aflat că joacă într-un film american produs de Răzvan şi se gândesc că acesta e motivul pentru care e şi el aici. E o aniversare, până la urmă, Răzvan Moga împlineşte patruzeci şi trei de ani şi ăsta e motivul pentru care oameni foarte diferiţi s-au adunat acum în curtea vilei sale.

Nimic din comportamentul lui Toma nu trădează ce urmează să se întâmple peste o lună. E jovial, salută oamenii, râde, glumeşte şi, evident, goleşte pahar după pahar. Pe la miezul nopţii, când ne nimerim doar noi doi într-un colţ al grădinii mai liber, fără nimeni prin apropiere, nu ştiu ce-mi vine, probabil pentru că sunt beat, şi îl întreb:

— Băi, Toma, tu nu vrei să faci nimic special?

— Adică?

— Să facem o nebunie, să faci ceva ce-ţi doreşti dintotdeauna.

— Ce-ai, mă, de la ce te-ai luat?

— Nu, serios, nu vrei nimic? Să vezi… nu ştiu… Louvre-ul, piramidele, habar n-am, un show al tipului ăla de-ţi place ţie.

— Care?

— Comediantul…

— George Carlin?

— Da, ăla.

— E mort, mă, a murit săracul în 2008. Nu mai face show-uri pe lumea asta. Las' că-l văd dincolo.

— Atunci poate vrei altceva.

— Nu, mă, nu vreau.

— Să sari cu paraşuta, ceva…

— Aş vrea să sar într-o paraşută.

— Asta se poate rezolva, uite, vezi că avansăm?

— Nu se mai rezolvă, mă, nimic, că nu mi se mai scoală ca altădată. Deci, ce-ţi veni?

— M-am gândit… că aşa fac oamenii care ştiu că mai au puţin de trăit, îi apucă, să vadă locuri pe care au vrut dintotdeauna să le vadă, ştii cum se zice.

— Alea-s clişee din filme, mă. Băi, io vreau doar să beau. Mi-am trăit viaţa aşa cum am vrut, nu am regrete, nici frustrări. Da, mi-ar plăcea să văd şi să fac o grămadă de lucruri înainte să mor, dar asta mi-ar lua o viaţă întreagă, nu o lună. Deci, alcool, asta-i cel mai simplu. Asta vreau şi tocmai văd că s-a terminat.

— Îţi mai aduc un pahar.

— Mulţumesc. Eşti un băiat bun, ţi-am mai zis?

Cu exerciţiul şi rezistenţa noastră, la ora patru rămânem ultimii invitaţi care încă beau vârtos pe marginea piscinei. Chelnerii angajaţi pentru petrecere ne înjură printre dinţi pentru că nu pot pleca acasă din cauza noastră. Eu deja mă simt ca la antrenamentele pentru piloţi de vânătoare. Lumea se învârte cu mine ca o cabină centrifugă în care se testează

rezistenţa acestora la forţe de câteva ori mai mari decât acceleraţia gravitaţională. Acum cred că sunt supus unei beţii 5G, hai, poate chiar 6G.

Răzvan e deja într-unul din dormitoarele vilei sale, trăgându-i-o unui tânăr *hair stylist* de la casa lui de producţie pe care l-a aburit toată seara. Şi Toma îmi zice:

— Răzvan ăsta e cam poponar, nu ţi se pare?

După trei sticle de vin, tot ce pot să fac e să dau din cap că da.

— Tare, continuă el.

Suntem doar noi doi pe şezlongurile de lângă piscină.

Toma e într-unul din nenumăratele lui momente de meditaţie alcoolico-filosofică. Cea mai bună tactică pentru a-l opri să înceapă vreun subiect dintr-acela plictisitor e să tac. Nu merge, mă cunoaşte foarte bine. Începe să vorbească despre cuplurile de homo care adoptă copii şi îi cresc. Lui i se pare anormal aşa ceva. Cum tăcerea n-a funcţionat, trec la planul B. Mă târăsc până la piscină şi vomit timp de cinci minute, icnind la fiecare val de greaţă. După fiecare convulsie care-mi zdruncină trupul, îl aud pe Toma cum râde zgomotos în şezlong. Păcat de creveţii aceia absolut delicioşi care înoată în apa sidefie de la lumina reflectoarelor din interiorul piscinei, de parcă i-aş fi eliberat dintr-o lungă detenţie.

11

Luna septembrie trece prin viaţa mea ca un melc vâscos şi exasperant de lent. În fiecare zi nu fac decât să aştept un telefon de la Răzvan care să-mi confirme întâlnirea cu producătorii din America. Dar lucrurile se mişcă mult mai încet decât îmi doresc eu.

Nu mă pot concentra la nimic altceva. Radu Sava continuă să mă sune cu tot felul de cazuri de drogaţi şi sinucigaşi, dar preiau doar unul sau două cazuri ca să-i închid gura şi oamenii din reţea să-şi mai ia nişte bani. Comparativ cu proiectul cu nume de cod Toma, tot ce-mi propune Radu e mizilic. Doar câteva mii de euro profit şi mult risc şi alergătură în schimb.

La ultimul refuz, Radu chiar m-a ameninţat voalat că băieţii sunt dornici să preiau mai multe cazuri, altfel îşi pierd răbdarea şi s-ar putea să înceapă să vorbească prea multe în stânga şi-n dreapta. Şi eu nu vreau asta, nu-i aşa? Îi spun că nu prea mai am idei şi că trec printr-o perioadă de blocaj, des întâlnită în rândurile oamenilor care muncesc cu mintea, ca mine. Îi spun să le transmită şi băieţilor din reţea acest lucrul şi să îi roage să mă înţeleagă. Dar deja îmi notez în gând că, în momentul în care va demara proiectul cu Toma, să îi las pe toţi nerecunoscătorii ăştia cu ochii în soare.

Şi Diana mă sună de câteva ori în acest început frumos de toamnă. Vrea să mai vedem un film împreună, în traducere pentru cei care au deschis romanul mai târziu, vrea să ne mai futem o dată. Nu mai pomeneşte nimic despre finalul serii cu *Brokeback Mountain.* Mă momeşte cu DVD-ul original cu *Reservoir Dogs.* Ştie că-mi place Tarantino. Nu mai am chef de sex la pachet cu analiza vieţii ei şi a relaţiei noastre, deci o refuz de fiecare dată.

Toma mă tot sună şi el, aproape zilnic. Îl înţeleg. E un om singur, speriat de moarte şi care îşi pune acum toate speranţele, cu disperare, în acel milion. Îi spun de fiecare dată că aştept unda verde pentru a porni spre Los Angeles. Uneori mă suspectează că l-aş fi înlocuit cu altcineva şi odată îmi spune, din senin, într-una din discuţiile noastre la telefon, despre un tip pe nume Dorian Vlad că e un actor prost, nu e de film, e prea teatral, şi că oricum e prea frumuşel, motiv pentru care nu a fost distribuit în roluri de personaje negative niciodată. Pe moment nu înţeleg de ce îmi spune lucrurile astea, dar câteva zile mai târziu îl întreb pe Răzvan de respectivul actor şi aflu astfel că omul e pe moarte, are ciroză. Mă amuz copios împreună cu Răzvan de naivitatea cu care Toma se luptă pentru ca să primească el rolul cu onorariul de un milion, nu alt actor muribund. Alteori e cuprins de îndoieli, i se pare că cerem prea mulţi bani şi-mi spune că el e dispus să lase şi la jumătate suma, numai să accepte oamenii aceia din America proiectul. Din nou, mă distrează şi mă gândesc că aş putea profita de stilul lui naiv de negociere, dar las totul aşa cum am stabilit.

Într-o seară, pe la ora zece, sunt acasă cu o tipă agăţată la o terasă din Centrul vechi. În mod normal, ar mai trebui să treacă cinci minute de tatonări până când să fiu în ea. Teoretic. Practic însă totul devine brusc mai greu pentru că mă sună Toma. E deprimat şi se vaită că e pe punctul de a renunţa la proiect. I se pare că-l duc cu vorba şi că aş face mai bine să-i spun că nu mai e nimic valabil, să poată să-şi scoată din cap povestea asta şi să-şi vadă de-ale lui.

Îi şoptesc în iPhone, în vreme ce tipa e la toaletă unde probabil îşi spală puţin păsărica:

— Normal că te duc cu vorba, tocmai sunt cu o tipă şi mă pregătesc să o fut.

— Ahaaa! Şi crezi că ne-am putea vedea în seara asta? Chiar aş fi vrut să-mi mai spui despre… proiect, cum îi zici tu. A apărut şi la mine ceva şi ar trebui să iau o decizie clară.

— Despre ce e vorba?

— Nu pot să-ţi spun la telefon, e o poveste mai lungă.

— Putem vorbi peste o jumătate de oră? îmi cerşesc eu doza zilnică de sex de care am nevoie.

— Da, hai, sună-mă tu când eşti gata. Doar aşa puţin te ţine?

Haios, ce să zic.

Rezolv tipa în zece minute, chiar nu-mi mai stă mintea la ea, după care îi spun că trebuie să plec de acasă să mă întâlnesc cu cineva. Se întinde goală peste tot aşternutul din patul meu, îşi caută o poziţie de somn şi-mi zice:

— Bine. Te aştept aici.

Adoarme cinci minute mai târziu. Cam prea multe pahare de Martini în seara asta. Sunt tentat să i-o mai trag o dată, aşa, cum zace inconştientă pe pat, cu picioarele desfăcute şi sexul încă umed şi deschis.

Da, se poate zice că sunt dependent de sex. Ca orice bărbat, de altfel. Din câte înţeleg, e ceva pur fiziologic, bărbaţii secretă zilnic hormoni şi asta îi face să fie excitaţi tot timpul. Femeia face asta doar o dată pe lună, deci nu se omoară după sex. În consecinţă, căsătoria e mega ţeapă din start şi totuşi bărbaţii continuă să greşească, după mii de ani de evoluţie şi cunoaştere a acestui fapt ştiinţific. Pe finalul relaţiei noastre, eu şi Diana făceam sex o dată la trei luni. Trist, dar inevitabil.

Eu am nevoie zilnic de sex şi, din fericire, fizicul atrăgător şi absenţa Dianei din patul meu mă ajută să îmi îndeplinesc această nevoie. Pe vremea când nu îmi obţineam doza, făceam o labă, ce mare lucru? Oricum, dacă mă gândesc bine, eu văd şi sexul tot ca pe o masturbare, doar că în loc de mână folosesc o femeie. Mă implic la fel de mult.

În primul an de facultate, stăteam într-un cămin studenţesc cu încă patru băieţi în cameră, la etajul opt. Vara obişnuiam să aruncăm cu pungi de apă în fetele care treceau pe aleea de sub fereastra noastră. Odată, într-o sesiune, am aruncat o pungă plină cu spermă. O săptămână am colectat toţi lichidul în punga lăsată la baie. De la fiecare după nevoi. A fost ca o întrecere din

aceea comunistă, în care fiecare voia să-şi depăşească norma. Îmi amintesc că am prestat de minimum cinci ori pe zi. În cele din urmă s-a strâns o jumătate de pungă de un leu pe care am aruncat-o, nu eu, noi, peste două fete care treceau vesele şi inocente, în rochiţele lor vaporoase, în drum spre cantină. Nu le-am nimerit, au avut noroc. Mi-am amintit faza doar pentru că mi se pare că arată destul de precis cam de ce sunt băieţii în stare atunci când e vorba de satisfacerea nevoilor ochiosului din dotare.

Sexul meu e un vulcan perpetuu, e un reactor nuclear imposibil de stins. Iar căsnicia nu e bună pentru asta, devine un mediu toxic. Nu s-a inventat soţia care să-mi ostoiască mie pornirea de nestăpânit din vintre. Şi cred că e valabil pentru toţi bărbaţii.

În schimb, s-a inventat Toma.

Aşa se face că ajung pentru prima dată cu un taxi la apartamentul lui din Drumul Taberei. Un apartament sinistru dintr-un bloc comunist. Cum intru pe hol, îi aud vecinii cum se ceartă în apartamentul de deasupra. Mobila e veche şi urâtă, canapeaua din sufragerie e cu arcuri şi are tapiţeria roasă. Are un tapet din anii optzeci pe pereţi cu tot felul de motive florale şi un fototapet cu palmieri pe o plajă pe una din laturile sufrageriei. El stă cu chirie aici, dar îmi dă repede a înţelege că nu are de gând să investească niciun sfanţ într-o redecorare a casei.

Se bucură că am venit şi scoate din frigider o sticlă de vin alb de Jidvei ieftin şi o apă minerală. E timpul pentru şpriţ de proastă calitate, super, trebuie să am grijă să nu mă doară mâine capul. Fac o faţă ca şi cum mi-ar păsa de dramele lui şi îl întreb îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat? Nu păreai în apele tale la telefon.

— A, nu cine ştie ce, zice Toma şi râde larg. Mai mult aveam chef de un şpriţ cu cineva. Îmi pare rău că te-am răpit de lângă femeia aceea, bănuiesc foarte frumoasă, dar m-am gândit că pentru tine nu poate fi greu să găseşti mâine alta, dacă s-a supărat.

Aici are dreptate. Are Toma ceva că nu te poţi supăra pe el. E ca un copil mare după cum urmează să constat în lunile următoare. E egoist, capricios, face câte o boacănă sau un moft şi o prezintă în aşa fel încât te face să râzi şi să renunţi la planul în care îi despici capul cu un topor, cum ar merita de fapt.

— Şi ştii, eu sunt un bătrân deprimat şi bolnav şi nu voiam să-mi petrec seara asta singur.

Aha. E şi un şantajist emoţional cum rar îţi e dat să întâlneşti. O să-mi mai facă faza asta de zeci de ori în lunile care urmează. Bătrânul singur şi bolnav care are nevoie de un suflet lângă el e lecţia numărul unu din manualul şantajului emoţional.

— Bine, zi-mi ce a apărut. Ce decizie trebuie să iei? insist eu.

— Ei, e un rol într-o piesă la teatrul din Giurgiu. Şi asta ar însemnă să plec o vreme acolo. Sau să fac naveta deseori. Şi dacă ar ieşi treaba cu filmul, nu ştiu cum să fac.

— Aha, zic şi mă prefac că mă gândesc intens la cele aflate. Păi nu ştiu ce să-ţi zic. E o decizie grea, sunt de acord.

— Bine, fie, hai că m-ai convins. O să aştept în continuare răspunsul tău şi refuz oferta de la Giurgiu. E oricum prea departe. Acu' hai să bem!

Începem să bem. Şi el începe să-mi povestească viaţa lui, scenă după scenă, amintire după amintire, nu în ordine cronologică, ci după cum îi trec prin minte. Începe să povestească şi pare că doar moartea mai poate să-l oprească. Nu zic nu, e amuzant, povesteşte cu umor şi mă face adeseori să râd. Dar acasă mă aşteaptă în pat o super bucată şi eu stau aici, în apartamentul lui mizer, ascultând un actor ratat, mediocru şi pe deasupra bolnav de cancer, cum îmi detaliază viaţa lui mică şi insignifiantă.

Mă mai întreabă şi pe mine una alta şi-i spun despre *background*-ul meu din publicitate.

— A, da? Ai lucrat în publicitate. Ha, ha, să-ţi spun eu ce mi s-a întâmplat o dată la un studio.

Şi uite-aşa aflu şi din gura lui povestea cu studioul audio şi leşinul. Dar râd de parcă o aud prima oară.

Nici nu-mi dau seama cum se face ora cinci dimineaţa. E aproape lumină pe cer când ies pe scara blocului său şi mă îndrept ameţit către taxiul oprit în faţă. Urc în taxi, zic adresa, după care las automatismele să îşi facă datoria. A doua zi nu-mi mai amintesc nimic, nici cât a costat cursa, nici ce am vorbit cu taximetristul, probabil despre zecile de mii de câinii vagabonzi din oraş, nici cum am făcut duş, nici cum m-am spălat pe dinţi. Nici măcar dacă i-am mai tras-o o dată fetei care dormea dezbrăcată în patul meu exact la ora erecţiei matinale, nu mai am habar.

În cele din urmă, chiar în ultima zi a lunii, vine şi telefonul atât de aşteptat de la Răzvan. Avem o întâlnire stabilită pe cincisprezece octombrie cu producătorii, în Los Angeles. Trebuie să ne luăm bilete de avion. Bucurie, entuziasm, speranţe, după care apare instant o nouă problemă. Mie mi-e frică să zbor. Am o fobie.

— Eşti toată ziua cu curul în motocicletă de viteză, ţipă Răzvan isteric, pe străzile Bucureştiului, înconjurat de şoferi nebuni şi ţie ţi-e frică să zbori?

— Da.

— De ce nu mi-ai zis?

— Credeam că o să stabileşti întâlnirea aici. Credeam că vin ei la Bucureşti, dacă tot fac filmul aici.

— Exista şi posibilitatea asta, dar au cerut să ne vedem acolo.

— *Fuck.*

Americanii nu ştiu de ce vrem noi să ne întâlnim cu ei. Răzvan le-a spus doar că avem o idee despre cum ar putea ei economisi câteva milioane de dolari. Eu simt deja fiori reci pe şira spinării când mă gândesc la aparatul acela tubular care se zdruncină la zece mii de metri în aer. Degeaba îmi explică Răzvan ce aparat minunat e avionul, că statistic e cel mai sigur mijloc de transport, cum e el uimit încă de fiecare dată când urcă la bordul

aceastei invenţii minunate a omenirii, când le priveşte motoarele uriaşe, când le simte puterea la decolare.

Prima oară a trebuit să zbor la acel *training* din Sitges. Eram junior în BBDO atunci, aveam douăzeci şi opt de ani. Ajungem cu toţii la Otopeni, facem *check-in*-ul, lăsăm bagajele, ne pregătim de îmbarcare. În momentul în care trebuie să arăt biletul pentru îmbarcare şi văd prin peretele de sticlă Boeing-ul 737 care urmează să ne ducă acolo, îmi dau seama că nu pot urca în avion. Şi nu am urcat. Mega complicaţii, suspect de terorism, ajung la interogatoriu, de ce nu vreau să mă îmbarc. Până la urmă poliţiştii de aeroport înţeleg că am o fobie şi biletul meu e anulat, iar bagajele date jos din avion. De data aceea, merg cu trenul până la Barcelona.

Unii mi-au explicat că fobia mea e, de fapt, senzaţia lipsei de control şi din cauza asta nu suport zborul. Eu zic că şi înălţimea de la care poţi cădea are un rol mai important şi mai puţin psihologic. Şi cel mai tare urăsc în toată povestea asta acceleraţia gravitaţională.

De atunci, au mai apărut o mie de ocazii să zbor, dar nu am făcut-o niciodată. Dacă era de mers la Portoroz, la Golden Drum, luam maşina. Când am avut de ajuns la Londra la un alt *training*, am mers cu trenul. La Praga, pentru o conferinţă plătită de agenţie, cu trenul din nou. Vacanţă în Paris cu Diana? Cu maşina prima oară, anul următor cu trenul, apoi iar cu maşina, apoi iar cu trenul. Poate şi de asta a ajuns să mă urască Diana. Nu e uşor să înduri trei zile de concediu în tren. Cu toate că de atunci ştie să joace poker şi yams foarte bine.

— Păi şi ce penisul meu facem, întreabă Răzvan. Că nu-i pot aduce aici.

Îmi dau seama că tocmai sunt pe cale să inventez o nouă metodă de terapie. Ar trebui să o public într-o revistă de specialitate. Metoda e aşa: să presupunem că tu, psihoterapeutul, ai un pacient care are fobie de păianjeni. Şi nu mai ştii cum să-l scapi de ea, după aplicarea tuturor celorlalte metode. Uite-o pe a mea: îi arăţi un milion de dolari şi-i spui:

— Atinge tarantula aia şi sunt ai tăi.

Pariu că o să scape de fobie?

Aşa şi eu. Trebuie să-mi înfrunt fobia. Culmea e că exact în perioada asta începe un nou sezon *Air Crash Investigations* pe National Geographic. Şi asta nu mă ajută deloc. Nici nu pot să trec mai departe, la următorul canal, dacă cumva ajung întâmplător pe imaginile cu fuselajul zdrobit şi fumegând al unui avion de linie rămân acolo blocat. Iar pe noi ne aşteaptă un zbor al naibii de lung. E lung şi până în New York, dar noi trebuie să ajungem pe coasta de vest. Îl întreb pe Răzvan dacă nu-i putem face pe ei să-şi mişte curul până în New York măcar, dar el îmi spune că nu.

Răzvan nu are nici o emoţie, are mii de ore de zbor la activ. Ca pasager, dar şi ca pilot. Are brevet de pilot şi urmează să-şi cumpere un avion mic, al lui personal. Faptul că ştie să piloteze mă linişteşte puţin, el îmi promite că în caz că piloţii mănâncă ceva otrăvit sau fac infarct simultan, el poate să preia comanda, să pună mâna pe manşă şi să ne aducă cu bine pe pământ.

Nu trebuie să mă las dominat de frică. Aşa că decid să mă las dominat de alcool, după o metodă patentată de Toma. Înainte de îmbarcare devalizez unul din baruleţele din aeroport, îi epuizez stocul de vinuri. De aici încolo, mă las în seama lui Răzvan. Înainte să mă aşez pe scaunul de la culoar, nu-mi place deloc cel de la geam, mai apuc doar să-i zic cu o ultimă licărire de luciditate:

— O să fiu beat şi sedat de pastile. Să te pună dracu' să profiţi de mine.

— Nici n-aş avea cum. Hello, pe avion sunt şi alţi oameni. Maxim ţi-o iau la mână când dormim.

— Te sparg la buci!

Din nou, o înjurătură normală în lumea băieţilor ca mine devine o invitaţie la sex în lumea lui.

Nici nu ştiu când decolăm. De fiecare dată când dau semne de trezire, Răzvan cheamă stewardesa şi o roagă să-mi aducă un pahar de vin. Oricum, el are mereu la îndemână şi pastile pentru atacuri de panică, dar se

dovedeşte că nu am nevoie de ele. Ajung în New York aproape în comă alcoolică. Ne cazăm la Hilton şi zac mahmur o zi întreagă în cameră.

Următoarea zi mă apuc iar de băut dis-de-dimineaţă, astfel că la ora trei când avem avionul spre L.A. sunt muci, nu mai ştiu de mine.

Ajungem în oraşul îngerilor cu o zi înainte de întâlnirea stabilită cu producătorii, perfect ca să îmi revin din a doua mahmureală cruntă.

Producătorii sunt doi tipi pe la cincizeci de ani, Michael şi Jonathan. Foarte deschişi, foarte simpatici. Ne întâlnim într-o vilă care valorează cu siguranţă vreo zece milioane de dolari, acum, în timpul crizei. Cei doi îl îmbrăţişează pe Răzvan ca şi cum ar fi prieteni de când lumea. Când acesta mă prezintă ca fiind geniul din spatele ideii pentru care suntem acum aici cu toţii, feţele lor devin serioase şi îmi arată că sunt impresionaţi.

Vorbim despre moartea lui Toma ca despre un fapt divers, unul din miile de detalii care trebuie puse la punct înaintea începerii filmărilor. Au înţeles uşor ideea şi imediat au început să se preocupe doar de modalitatea perfectă în care va fi ea transpusă în practică. Americanii par a accepta fără probleme orice bazaconie, simt că orice e posibil şi permis atunci când un om vrea să facă mai mulţi bani. Cumva mi se confirmă că, în lumea lor, e o banalitate să crezi că unii oameni de afaceri sunt în stare să pornească chiar şi un război, dar întotdeauna peste hotare, ca să facă un profit mai mare. Ideea noastră e nimic faţă de grozăviile pe care ei sunt pregătiţi să le audă oricând despre cineva care a făcut enorm de mulţi bani. Mai degrabă sunt curioşi dacă Toma chiar va merge până la capăt, cum e posibil aşa ceva, care e salariul lui de acum. Le explicăm întreg contextul social şi, încet-încet, se conving că da, în România, e posibil să apară o astfel de idee şi punerea ei în practică. Pentru ei un milion nu e o sumă uriaşă, dar îşi dau seama că la noi ar trebui să lucrezi vreo patru sute de ani cu salariul mediu ca să faci banii ăştia. Sunt şocaţi de cât de mic e salariul de actor al lui Toma.

După o întâlnire care durează trei ore batem palma şi semnăm contractele de confidenţialitate. Urmează să vină şi ei cât de curând la Bucureşti ca să îl cunoască personal pe Toma atunci când acesta va semna contractul lui.

După ce ieşim din vila lor, eu şi Răzvan suntem în culmea fericirii. Ne oprim lângă maşină, ne privim, simt nevoia să mă bucur, e ca o eliberare a unei tensiuni acumulate timp de multe luni. Aşa că mă apropii de el, am o figură gen bine, fie, hai s-o fac şi pe asta, şi ne strângem puternic în braţe. Îl bat cu palmele pe spate şi simt că-mi pune mâinile pe fund, dar în secunda aceea nu-mi pasă de nimic. Ne desprindem din îmbrăţişare şi ne privim cu zâmbetele largi pe care succesul ni le pune pe moace. Încă nu ne vine să credem că chiar se întâmplă. El îşi deschide din nou braţele pentru o nouă îmbrăţişare.

— Destul, zic eu ferm, o dată e suficient. Oricum, îţi dai seama că e singura dată când am făcut asta.

Mă uit la vilele de zeci de milioane de dolari din jur, unele poate ale unor vedete pe care le ştim din filme, şi-mi dau seama că eu nu-mi doresc să ajung atât de bogat. Mă simt atât de aproape, cu acest milion, de tot ce-mi pot dori de la viaţă încât nu văd la ce mi-ar folosi douăzeci de milioane. Sau o sută. Ştiu, din toată povestea de până acum par un ambiţios care face orice pentru bani, dar nu e chiar aşa. Eu vreau doar suma minimă necesară care să-mi permită să evadez din ţara de căcat în care am avut ghinionul să mă nasc şi din civilizaţia occidentală care mă obligă să muncesc minimum opt ore pe zi. Şi după ce o să evadez, să-mi permit să trăiesc aşa, fără să fac mai nimic, până la sfârşitul zilelor mele. Scriind acum, îmi dau seama că asta e marea diferenţă dintre mine şi ceilalţi care aleargă după primul milion. Ei nu se vor opri, iar eu tocmai demonstrez, fiind aici în Thailanda, că ceea ce spun e şi ceea ce fac.

În seara aceea începe beţia de întoarcere în ţară. Bem ca să sărbătorim contractul semnat, iar de a doua zi de la prima oră eu pun un pahar de vin la

gură şi nu-l mai iau de acolo până când ieşim din aeroportul Otopeni, după un turneu ce a inclus escale în aeroporturile JFK, Heathrow şi Frankfurt.

12

Urăsc toamna pentru că încep ploile şi nu mai pot merge cu motorul pe străzi, iar altfel nu-mi place. Dar trebuie să câştig şi eu un ban, la câte sticle de vin scump poate să golească Toma. Îl tot întreb dacă doctorul îi dă voie să bea atâta şi-l atenţionez că nu vreau să îmi facă surpriza să se cureţe de vreo ciroză înainte de filmări. Mă linişteşte de fiecare dată, alcoolul nu are nicio treabă cu tumoarea lui, plus că ia o grămadă de pastile pentru ţinerea ei sub un oarecare control. Aşa o fi, dar nu sunt liniştit deloc.

Spre sfârşitul lunii octombrie preiau un caz interesant de la Radu Sava. Singurul. Accept cazul pentru că e foarte aproape de apartamentul meu şi pot să merg pe jos. La doar trei străzi depărtare de mine, o tânără e găsită moartă în apartamentul ei, după un apel la 112 făcut de o colegă de-a ei. Azi, cu atâtea mijloace de comunicare, dacă o colegă super conştiincioasă nu-ţi răspunde joi dimineaţa pe unul din cele două telefoane pe care le are, nici pe mail, nici pe facebook, nici pe messenger, atunci e clar că i s-a întâmplat ceva rău.

Ajung primul după Radu şi echipa sa de pe ambulanţă. Dorian e şi el pe drum. Intru în sufrageria apartamentului şi o văd pe Luiza Militaru întinsă pe jos, inertă, pe covorul alb cu dungi negre ondulate de la Ikea.

— I-a cedat inima, se pare. Extenuată, îmi dă raportul preliminar Radu.

Pe biroul ei, lângă lampa tot de la Ikea încă aprinsă, e un laptop Acer şi o grămadă de foi de hârtie scoase la imprimantă. O prezentare ce nu va mai avea loc niciodată.

Luiza e o fostă colegă de-a mea. Acum, că o văd aici moartă, nu mă mir deloc. Îmi amintesc de o discuţie avută acum câţiva ani cu un coleg dintr-o agenţie.

— Fata asta nu prinde treizeci şi cinci de ani, zicea el în timp ce o priveam amândoi pe Luiza cum rămâne la birou, singură, în timp ce noi ne căram acasă la ora zece seara. A doua zi urma o prezentare importantă, dar toate sunt importante. Luiza făcea mereu noapte albă înaintea unei prezentări, deci cam trei pe săptămână. O găseam dimineaţa lividă şi surescitată, un o doză de energizant Redbull în mână, plină de un entuziasm artificial creat de cofeină şi taurină şi naiba ştie ce pastile lua ea ca să reziste în acest ritm.

Pur şi simplu nu înţeleg ce-i mână pe oamenii ca ea să tragă în halul ăsta de ei, până la epuizare. Ca Luiza mai sunt mulţi, şi în agenţiile de publicitate şi în toate corporaţiile multinaţionale. Îi recunoşti din prima. Şi şefii lor îi recunosc din prima. Sunt cei mai de bază oameni din firmă pentru că duc oricât stres şi nu costă prea mult. Ceilalţi angajaţi, cărora le-a mai rămas un dram de demnitate, pot oricând să-şi bage picioarele şi să plece, nu stau peste program şi nu sunt de nicio încredere. Dar sufleţelul acestor furnici harnice poate căra un stres de zece ori mai mare decât el. Evident, un angajat ca Luiza îi urăşte pe ceilalţi care pleacă atunci când se termină programul. Şi se urăşte pe sine pentru că nu e capabil să facă acelaşi lucru şi că acceptă fără să crâcnească toate sarcinile de care ceilalţi scapă. În general, cei ca Luiza sunt lipsiţi de orice tupeu şi niciodată nu îndrăznesc să ceară o mărire de salariu, ceea ce îi face şi mai apreciaţi de către şefii lor care, în schimb, le pun o presiune şi mai mare pe umeri. Prost nu e cel care nu dă, prost e cel care nu cere. Oamenii ca Luiza poartă mereu în geantă o impresionantă colecţie de calmante, pastile pentru dureri de cap, algocalmin, ketonal şi, mai nou, Xanax. Ei au nevoie dimineaţa de pastile ca să se poată ridica din pat pentru a porni către job, iar seara de alte pastile ca să poată adormi, pentru că insomniile cauzate de stres sunt frecvente în rândurile lor. Cu toate astea, ei merg mai departe. Şi au o carieră lipsită de strălucire, avansează încet, dar părinţii lor sunt fericiţi că au o progenitură atât de plină de succes, în viziunea lor, pentru că lucrează într-o

multinaţioanlă şi ocazional pleacă în delegaţie la Viena sau Londra. Cu toate astea, cei ca Luiza nu ajung niciodată în vârf şi cel mai adesea sunt mai prost plătiţi decât cei de pe acelaşi nivel ierarhic.

Caut repede pe iphone, pe google, care e ultimul ei loc de muncă. Pe contul ei de pe LinkedIn scrie că e *Account Manager* la agenţia Pandora de doi ani. Să-mi trag una! Nu-mi vine să cred că iarăşi dau de Irina Mocanu. Pentru că ea e actuala şefă a Luizei. Brusc, cazul capăta alte valenţe. De fericire, îmi vine să-l strâng în braţe pe Radu Popa, care e lângă mine şi aşteaptă un verdict.

— Ce ai, omule? mă întreabă el când îmi surprinde rânjetul dement de pe faţă.

— Luăm cazul. *Status*, cer eu.

— Necăsătorită, n-are niciun iubit, părinţii sunt din Braşov, pe drum încoace.

Dacă dă o ploaie, ceea ce e foarte posibil, dacă mă iau după norii groşi pe care-i văd pe geam, vor face trei ore până în Bucureşti, după blocajele din Sinaia şi Comarnic, iar apoi încă o oră de la Băneasa până aici. Bucureştiul se blochează la cea mai mică ploaie. Perfect, avem timp de pus la punct un plan coerent.

O asemenea ocazie nu poate fi ratată. Nu e vorba de răzbunare pe Pandora, Dragoş Groza sau Irina Mocanu, nu am de ce, ei mi-au făcut un bine când m-au dat afară, iar Irina sigur îşi aminteşte şi astăzi ziua acelei prezentări eşuate din cauza sângelui scurs din vaginul ei. Nu mă gândesc nici la săraca Luiza, mi-e milă de ea, dar e moartă acum doar din cauza prostiei ei. Aş face-o în numele unui principiu, pentru toţi cei care tac şi suferă ca idioţii într-o corporaţie, dar din fericire nu am un asemenea principiu.

Am două opţiuni. Una în care fac bani, mulţi bani, şi asta de unde? Chiar de la Pandora. Nu cred că Dragoş Groza vrea să fie amendaţi, cercetaţi pentru modul în care sunt trataţi angajaţii agenţiei, poate chiar judecaţi

penal. Oricum, în cazul ăsta, are de dat o grămadă de şpăgi ca să scape cu faţa şi PR-ul curate şi să-şi salveze agenţia de la închidere şi faliment. A doua opţiune e să nu fac nimic, să nu schimbăm nimic aici, iar ei să plătească în faţa legii. Dar eu ies fără niciun ban din varianta asta. Dilema e rezolvată.

— Ce se poate face ca să nu pară că a murit de epuizare? îl întreb pe paramedic.

— Putem spune că s-a înecat în timp ce bea apă, s-a sufocat şi a leşinat.

— Serios? Se poate muri din aşa ceva?

— Lejer. Dacă eşti singur când te îneci, dai colţul liniştit în cinci minute.

— Mamă, ce de căcat. Nu ştiam.

— Ar arăta tot ca acum, căzută pe jos, ar trebui doar să aruncăm o sticlă de jumătate de litru de apă, aproape goală, pe jos. Doar că o să coste, îţi dai seama că şi băieţii de la legală trebuie mulţumiţi…

— Da, nicio problemă.

Mă simt în largul meu lângă astfel de oameni. Medicii de pe ambulanţe îmi plac foarte mult. Sunt reci, neimplicaţi, nicio emoţie nu-i tulbură în astfel de situaţii. Ca nişte veterani întorşi de pe front. Oameni cu care se poate vorbi, care ştiu ce vor. Oameni care fac lucrurile să se întâmple.

Trebuie să decid dacă apar eu în faţa lui Dragoş Groza, ca să-mi savurez momentul de glorie personal, sau îl bag pe Radu la înaintare, ca să nu mă expun unor oameni cunoscuţi şi care mi-ar putea face probleme. Bun, mi-e clar.

— Radule!

— Da.

— Uite, sună pe numărul ăsta. O să dai de unul, Dragoş Groza.

Îi dau telefonul meu cu cartelă, nu cel cu abonament. Îl instruiesc ce să-i spună când îl sună. Să-i explice situaţia cu angajata lui găsită moartă din cauza epuizării, de care probabil a aflat deja de la colega care a sunat la 112. Radu îi spune că poate să-i ofere un serviciu special care să-l ajute, şi

anume să schimbe cauza decesului. Va fi un accident nefericit, nu epuizare şi stres dus la paroxism. Dar asta înseamnă discreţie şi, evident, bani. Trebuie să vină de urgenţă aici, cu cincizeci de mii de euro într-o geantă, dacă vrea să muşamalizăm cazul. Urgent, pentru că în curând părinţii fetei ajung în Bucureşti. Îi ascult cum discută, Radu a pus telefonul pe *speaker*, şi-mi place cum pun presiune pe fostul meu patron. Acum poate că înţelege şi el cum se simt zilnic angajaţii lui.

Dragoş e mirat şi intrigat. E o situaţie atât de ciudată că nici nu ştie cum să reacţioneze. Îi aud vocea şi nu e deloc cea tunătoare cu care îşi terorizează angajaţii. E prima oară când îl simt nesigur şi vulnerabil. E clar că agenţia merge prost şi numai de problema asta nu mai avea nevoie. Ar vrea să protesteze în faţa acestui şantaj, dar nu e capabil. Îşi dă seama că e în folosul lui ceea ce-i propunem noi. Cine suntem noi, întreabă, dar asta nu e o întrebare la care să primească un răspuns. Nişte oameni de bine, zice glumeţul de Radu. E o sumă prea mare, începe negocierea, dar cât crede el că ar fi preţul corect pentru acest serviciu excepţional? Treizeci de mii cash. Dau din cap că nu, Radu verbalizează refuzul. Fie, patruzeci de mii e o sumă corectă. Ascultându-l, e prima oară când văd avantajul faptului că Radu e un agramat. Mai ales prin telefon, un agramat intimidează.

Radu îi aminteşte şi de cazul recent al femeii – nu mai ştie nici dracu' cum o cheamă – moartă de epuizare după ce a muncit patruzeci de zile fără oprire pentru unii. Să-şi amintească de cât PR negativ a avut parte compania după aceea. Sigur, mulţi vor spune că e vina Luizei, dar toţi vor rămâne cu ceva nasol în cap atunci când vor auzi numele agenţiei Pandora. Şi clienţii şi furnizorii şi tinerii inconştienţi care îşi caută un job în *advertising*. Piaţa e oricum zdruncinată de criză, aşa ceva ar fi lovitura finală pentru agenţie.

Radu îl mai ameninţă voalat, cu fineţea unei drujbe, şi îi spune să vină singur, nu avem nevoie de alţi martori, şi ideal ar fi să nu implicăm şi alte organe ale statului cum ar fi, luând la întâmplare un exemplu, poliţia.

Conversaţia se încheie într-un ton optimist, iar eu mă retrag de la locaţie. Ies în ploaia rece de afară şi ochesc o cafenea vis-á-vis de bloc.

Îl sun pe Dorian şi-l întorc din drum. Îi spun că nu e un caz în care să avem nevoie de rolul său de propagator de informaţii, dar că urmează să primească şi el un bonus din acest caz pentru deranj. Omul e mulţumit.

Orice se poate spune rău despre Dragoş, dar nu că nu ia decizii rapide în situaţii de criză. E un om de acţiune, un *doer* cum îi place lui să se autodefinească. Nu se încurcă în detalii, pricepe rapid situaţia şi ajunge în numai jumătate de oră la apartamentul Luizei. Îl văd cum îşi parchează Range Rover-ul negru lângă ambulanţa din faţa blocului, prin fereastra cafenelei în care aştept deznodământul cazului de azi. Plouă mocăneşte şi e frig. Dragoş coboară din maşină, îmbrăcat elegant ca întotdeauna, şi intră în scara blocului, cu o geantă diplomat în mână.

Doamne, cât de mult mi-ar plăcea să fiu eu cel care apare în faţa lui şi ia banii. Dar trebuie să accept că, pe drumul pe care merg, trebuie să renunţ la astfel de vanităţi. Trebuie să rămân în umbră.

Nu durează mult. După cincisprezece minute, Dragoş Groza iese din clădire, urcă în Range Rover şi demarează nervos. Peste alte câteva minute, Luiza e scoasă într-un sac aşezat pe targă şi echipa de pe ambulanţă se pregăteşte să plece spre spital. Radu vine alergând prin ploaie până în bar. Are pe umăr geanta mea Timberland care acum conţine cu patruzeci de mii de euro mai mult decât cu o oră înainte. O bate cu palma ca şi cum ar fi fundul unei dansatoare la bară şi mi-o dă înapoi.

— Aici sunt toţi.

— Cum a reacţionat?

— Foarte bine. Sec. Biznis gagiul.

— Nu s-a repezit la voi că sunteţi şantajişti, nu v-a ameninţat?

— Ba da, un pic. Da’ i-am zis ce m-ai învăţat. Nu l-aş numi şantaj, i-am zis. *It’s just business.* Îţi fac ţie şi agenţiei tale un serviciu pentru care merită să fiu remunerat. A rămas mască.

Încerc să-mi imaginez scena. Radu, ca un buldog încordat şi încruntat, gata să sară la beregată, faţă în faţă cu Dragoş care e mai înalt cu un cap decât el. Din fericire, Dragoş s-a comportat demn şi a ameninţat că dacă nu se întâmplă lucrurile pentru care plăteşte, răzbunarea va fi cumplită. Radu i-a spus că suntem oameni de cuvânt şi că nici nu se pune problema de aşa ceva.

— Ne dai tu primele, da?

— Da, azi la sfârşitul zilei îmi dai lista cu cât trebuie dat la fiecare om.

— Bun. Hai c-o ştergem către spital. Ce ploaie nasoală, ce vreme de căcat.

Peste câteva zile, merg cu Toma la Cinema City, singurul loc în care mai rulează filmul *Poliţist, adjectiv*, doar sâmbăta şi doar de la ora patru. Toma vrea neapărat să-l vadă şi a insistat neapărat să merg cu el. Astfel inaugurează şirul lung de suplicii culturale şi artistice la care mă va supune pe parcursul următoarelor luni.

Cerem două bilete şi fata de la casă zâmbeşte şi ne întreabă unde am prefera să stăm. Ne arată pe monitor situaţia cu locurile disponibile, adică toate. Sala e goală, suntem primii spectatori de azi. Râdem şi noi, râde şi ea cristalin, fata îmi place, e frumuşică, isteaţă şi amuzantă. O întrebăm dacă filmul va rula chiar dacă rămânem singurii spectatori şi ea ne spune că da. O întreb dacă nu vrea să-l vadă împreună cu noi şi mă refuză zâmbind, trebuie să muncească. Atunci diseară? Diseară da, am putea să ne vedem şi îmi dă numărul ei de mobil. Dora. În timp ce ne îndreptăm pe holuri către sala 7, Toma mă priveşte admirativ. Fata e victimă sigură, ştim amândoi. În aceeaşi seară o scot mai întâi la o pizza în oraş şi apoi la un orgasm, la mine acasă.

Deloc surprinzător, suntem singurii oameni din sala de cinema. Doar noi doi, aşezaţi pe locurile perfecte, pe mijlocul rândului situat la înălţimea ideală faţă de ecran. Mai sunt zece minute până începe filmul şi fac pariu cu

Toma că nu mai apare nimeni altcineva la film. El zice că mai apar cel puţin două persoane.

Îi povestesc şi lui despre fosta mea colegă care a murit din cauza extenuării. Nu intru în detalii despre implicarea mea şi banii făcuţi. Dă din cap întristat.

— Măi, da. E de neînţeles de ce îndură unii oameni aşa ceva. Bine, ţine şi de fire. Eu n-aş fi rezistat niciodată. Bănuiesc că şi tu de-aia eşti acum pe cont propriu, nu? Urâtă e munca, Doamne. Cel puţin asta de azi. Ştii care-i diferenţa faţă de acum un secol? Sau faţă de munca de la ţară? Că doar şi înainte se lucra, poate mai multe ore pe zi decât acum. Dar atunci munceai câmpul, împreună cu familia ta. Îţi petreceai timpul ăla cu ai tăi. Poate te mai certai uneori, dar mereu ştiai că oamenii aceia îţi vor binele, pentru că eraţi de acelaşi sânge. Nimeni nu voia să te sape pe la spate. Nimeni nu voia să-ţi ia locul. Înţelegi? Acum, prin firmele astea de care-mi tot zici şi tu, stai zece ore pe zi cu nişte străini care nu-ţi vor binele. Poate că nu-ţi vor nici răul toţi, dar dacă trebuie să ţi-l facă pentru ca să le fie lor mai bine, îl vor face. Nu e aşa?

— Ba da. Pentru bani îndură oamenii orice. Pentru un salariu. Şi în agenţii de publicitate şi multinaţionale, e vorba de bani mulţi, raportat la România.

— Meseria e cătuşă de aur. Nici măcar nu ai vreun un argument să îi convingi că e greşit. Pentru că nu e. Vor bani pentru că aceştia le asigură o viaţă mai bună, o mâncare mai sănătoasă, vacanţe mai plăcute. Nu e nimic rău în asta. Doar că banii nu pot fi scopul vieţii. Nu pot fi singurul motiv pentru care oamenii să trăiască aşa zeci de ani, iar uitându-mă în jur aşa pare. Cei mai importanţi ani din viaţa lor. E prea penibil. E prea ridicol, zice Toma cu o tristeţe autentică.

— În principiu sunt de acord cu tine. Şi eu vreau bani, ca toată lumea. Dar eu sunt altfel.

— Adică?

— Pentru prea mulţi oameni banii au devenit un scop, nu un mijloc. Pentru mine au rămas un mijloc.

— Ce vorbeşti, măi? Pentru majoritatea sunt un mijloc. Îţi iei o casă cu ei, o maşină, o vacanţă, un televizor.

— Nu. E o nuanţă aici. Oamenii vor doar un salariu mai mare. Bani mai mulţi. Pentru asta trăiesc. Şi toţi nebunii ăştia nici măcar nu au un plan precis, nu ştiu ce vor să facă cu banii, ce vor să cumpere cu ei. Doar trebuie să facă mai mulţi. Şi da, îţi dau dreptate, nici măcar nu e vina lor. Aşa e lumea de azi. Simţi nuanţa?

— Încerc.

— Oamenii vor doar mai mulţi bani şi uită restul. Pentru mine, a face bani, mulţi bani, e doar un sacrificiu, zic eu ironic, pe care trebuie să-l duc până la capăt, un tribut pe care trebuie să-l plătesc lumii de azi ca să pot evada din ea.

— Sacrificiu zici? Ha, ha, ha! Tu te auzi ce zici? Eşti amuzant. Culmea e că mi se pare că chiar crezi ce zici.

— Trebuie să joci după regulile de acum. Adică să faci bani, dar să nu uiţi nici o clipă că nu ăsta e scopul tău final. Altfel te trezeşti la pensie că nu înţelegi de ce dracu ai trăit, care-a fost scopul a tot şi toate. Ai intrat în horă, ai dansat pe ritmul lor, dar habar n-ai de ce. Pentru că scopul real s-a pierdut pe drum şi ai rămas doar cu urmărirea unui salariu mai bun. Pensia e cea mai brutală trezire la realitate, doar că e prea târziu atunci.

— Deci ce zici tu? Că după ce o să câştigi milionul acela nu o să-ţi faci o firmă sau n-o să-l investeşti ca să faci mai multe?

— Da, asta zic.

— Nu te cred.

— Treaba ta. O să vezi.

— Dacă o să am de unde.

— Sper să ai.

— Băi, şi ştii care-i culmea? Că-mi dau seama, din ce-mi povesteşti tu, că e la fel şi în teatru şi în artă şi în mediile literare sau intelectuale, nu doar în lumea asta corporatistă. Niciodată nu ai spatele sigur, mereu te poţi trezi cu un cuţit. Şi nu te-ai aştepta, că nu e o multinaţională cu salarii uriaşe. Dimpotrivă, aici te sapă pe bani mult mai puţini, pe ăia trei lei de la primărie sau de la Ministerul Culturii.

— Poate aşa e omul oriunde ar lucra.

— Poate.

Ronţăie meditativ un nachos îmbibat în sos roşu, picant, după care soarbe zgomotos cu paiul din paharul de Coca Cola aproape gol.

— Mă bucur că fiică-mea a renunţat la facultatea de ştiinţe economice. Că viaţa asta o aştepta şi pe ea. Aşa măcar sper că o să aibă o viaţă mai boemă, ca mine.

— Oricum, bravo ei că a avut puterea să schimbe ceva, îi laud eu sincer fiica.

Chiar respect astfel de oameni. Sunt atâţia care-şi urăsc jobul, dar dacă îi întrebi: dacă nu făceai asta, ce altceva ai fi făcut, ei zic cel mai des că ar fi făcut aceeaşi lucru. Mor când aud asta. Ce minciună. Aceeaşi frică a psihicului să nu se dezintegreze dacă va admite adevărul. Bag mână-n foc că nu ar fi făcut acelaşi lucru. În general toţi au acceptat un prim job după facultate, ca să nu rămână şomeri, iar acel prim job le-a trasat toată viaţa. Au luat-o pe o cale şi, zece ani mai târziu, li se pare aproape imposibil să mai iasă de pe ea. Vorbim mai ales despre o ţară în care facultatea pe care o termini nu are nicio legătură, în extrem de multe cazuri, cu meseria pe care o practici.

— Aşa e omul, ridicol, zice Toma. Nu e vina nimănui că face ceea ce zici tu că face şi că te enervează. Aşa e omul. Se minte că viaţa lui e rezultatul unor decizii importante pe care el le-a luat cândva, dar dacă sapi un pic, vezi că ele au depins într-o măsură uriaşă de alţii şi extrem de mică de el. Oare mai apuc să-mi iau încă o bere?

— Da. Şi chiar dacă începe între timp şi e întuneric, o să găseşti locul uşor. Mă strigi.

Se ridică grăbit şi o şterge către ieşirea din sală. Două minute mai târziu se întoarce cu berea proaspătă în paharul de plastic.

— Auzi, îl întreb când reclamele încep să ruleze pe ecran, tu de ce nu te operezi?

— Păi, acum? La ce bun?

— Nu acum, atunci. Înainte să apar eu.

— Măi, la modul serios, mi-am pus problema atunci când am aflat, dar e foarte riscant şi costă foarte mulţi bani pe care eu nu îi am. Mi-au zis că probabil ar trebui să mă operez la Viena, la spitalul ăla la care se duc toţi şmecherii de la noi, politicienii, vedetele, ăştia cu bani. Deci nu. Eu nu am bani, nu am de la cine să cer, nu vreau să cer şi să mă îndatorez. De la cine oricum? De la Anda, fosta mea soţie? Nici nu se pune problema. Dacă mi-au zis că tumoarea aia creşte încet, că aş mai avea doi ani de trăit, e suficient. Eu sunt mai fatalist. Dacă tot te loveşte aşa ceva, mai bine dă-o dracului de treabă, nu mai îi pune pe alţii să tragă pentru tine, să cheltuie bani pentru o şansă infimă ca să fii bine. Dacă a pus lunetistu' de sus ţinta pe tine, las-o aşa. Asta cred eu.

Are pe undeva dreptate.

— Hai că începe filmul.

— Am câştigat pariul, n-a mai apărut nimeni.

— Mda, zice Toma, dezamăgit de tagma lui de iubitori de cultură.

— N-am mai fost niciodată aşa la film, să fim singuri, putem comenta cu voce tare filmul.

— Aş prefera să te abţii, totuşi.

— Bine, o să încerc, zic eu.

Filmul e o porcărie. Tras de păr, tras de timp, fără o poveste, fără acţiune. E un cadru de zece minute în care poliţistul adjectiv stă ascuns după un stâlp şi fumează, în timp ce filează o casă. Şi nu se întâmplă absolut nimic.

Mă lăsaţi? Pe bune, dacă asta înseamnă film de artă, atunci arta nu mai are nicio valoare azi. Nicio relevanţă. Lui Toma evident că-i place. Când se aprind luminile, se ridică în picioare cu caserola goală de nachos în mână, se uită în jur la sala goală şi zice serios:

— Băi, pentru filme din astea ar trebui să fi făcut noi o promovare pe ideea ta, să aducem oamenii în sală. Aş muri bucuros pentru un aşa film.

— Niciodată.

Şi o iau înainte către ieşire.

— Chiar ţi-a plăcut porcăria asta?

— Da. Să ştii că le-a plăcut şi celor de la Cannes.

— Să mor dacă înţeleg. Zi-mi şi mie, care a fost povestea? Despre ce a fost filmul?

— E vorba despre o stare pe care ţi-o dă.

— Adică nervi?

— Băi, am citit scenariul. Dezastru.

Înţeleg că a cotit-o brusc către filmul nostru american, ca să evite subiectul.

— Într-un fel, mă bucur că o să mor înainte ca lumea să-l vadă. Ne oprim la o bere aici, în mall, că mi-e gâtul uscat? Şi discutăm mai pe îndelete despre filme.

Ne oprim, ce altceva putem să facem?

13

Un milion e o sumă bună. O jumătate de milion e o sumă mai puţin bună. Decizia vine firesc şi de la sine: trebuie să divorţez urgent.

O sun pe Diana şi stabilim o întâlnire în pauza ei de masă, la City Grill din Primăverii, aproape de serviciul ei. City Grill! Numai când aud cuvintele astea mă trec fiori pe şira spinării. Îmi amintesc de vremurile când mâncam aproape zilnic aici, în pauzele mele de masă, ca angajat al unei agenţii de publicitate.

N-aş vrea să fiu acuzat exclusiv de lăcomie. E mai degrabă vorba despre o revizuire a vieţii. Banii, când sunt foarte mulţi, sunt un fel de ser al adevărului. Câtă vreme câştigi un salariu normal te minţi pe tine însuţi cu anii, fără a îndrăzni să schimbi ceva la viaţa ta. Te minţi că eşti fericit, că îţi place jobul tău, că îţi iubeşti partenerul de viaţă chiar aşa enervant şi idiot cum e, că eşti mulţumit de apartamentul în care stai, de maşina ta şi tot aşa. Până în ziua când câştigi un milion. În acel moment, toate aparenţele se prăbuşesc. În acea secundă minunată când bănuţii cad zornăind în contul tău, toată realitatea fragilă pe care ţi-ai construit-o ani de zile ca să nu o iei razna, se destramă. Abia atunci vezi cu o claritate super HD cu cine vrei să te bucuri de acel milion.

Recomand oricui metoda. Câştigă un milion de euro şi cu siguranţă îţi vei reconsidera toată viaţa. Funcţionează garantat, efecte vizibile în doar câteva zile! Dacă nu eşti mulţumit în două săptămâni, vino cu milionul la mine şi îţi dau înapoi viaţa ta de dinainte.

Să luăm, spre exemplificare, cazul meu şi al Dianei. Suntem căsătoriţi de patru ani şi suntem împreună de nouă. Sunt primul bărbat din viaţa ei, fapt care pare un motiv de laudă când eşti tânăr şi prost, dar e o piatră de moară

atunci când vrei să te desparţi. Nu mai simt nimic pentru ea. Tind să cred că nici ea, dacă ar fi sinceră cu sine, deşi acum pretinde că sunt bărbatul vieţii ei. Cel puţin asta spun SMS-urile trimise în ultima perioadă. De ce naiba aş vrea să îmi împart milionul care îmi va intra în cont cu ea? Dacă aş mai iubi-o, probabil că aş face această concesie, dar am vaga impresie că nu am iubit-o niciodată. Ea n-ar înţelege niciodată modul în care vreau eu să mă bucur de banii ăştia. Adică lâncezeală la umbră pe o plajă, valuri de valuri, de alcool fin şi de femei. Ea ar vedea mai degrabă o vilă în Pipera, un SUV pentru mine şi un Fiat 500 pentru ea, iar restul la bancă, într-un depozit la termen.

O să iasă urât acum, ştiu, o cunosc prea bine. Poate trebuia să aleg un loc mai intim, mai retras. Prea târziu.

Restaurantul e plin de corporatiştii din zonă care vin în pauza de masă aici pentru meniul de prânz care costă doar 20 de lei. Sunt fie corporatişti la început de carieră cu salariu mic, fie din aceia rataţi care, după ani de sclavie, încă nu-şi permit decât tot un meniu de 20 de lei la prânz. Corpora*trişti*, conform Dex-ului lui Nae, regele neîncoronat al jocurilor de cuvinte.

Ne aşezăm la o masă în zona de nefumători de la etaj. Terasa e plină.

Răsfoim meniurile pe care le ştim amândoi pe de rost, după care comandăm. Ca să sparg gheaţa o întreb de colega ei absolventă de zootehnie şi Diana începe să-mi facă un *status* al situaţiei ei profesionale actuale, cu un entuziasm neştirbit de ultimul rateu din seara petrecută la ea acasă, în urmă cu câteva luni. În principiu, treaba cu zootehnista nu pare a se fi schimbat deloc. Viaţa profesională a Dianei e ca o telenovelă. Dacă ratezi episoadele de pe parcursul a două luni, nu ai pierdut nimic. Regăseşti acţiunea aproape în acelaşi punct. Am noroc cu chelnerul care o întrerupe şi ne pune mâncarea în faţă, aşa că am ocazia să rostesc sobru cuvintele teribile de care se teme orice membru al unei relaţii pe care îl cheamă Diana:

— Diana, trebuie să vorbim. Am ceva să-ţi spun.

Cum mă aşteptam, faţa îi cade brusc ca o cortină peste spectacolul cu zootehnista şi sucursala de bancă plină de credite neperformante.

Vestea cu divorţul o loveşte direct în moalele capului. Nu e deloc împăcarea pe care o aştepta ea. Intuiţie feminină, *my ass*. Începe să plângă şi deja mi-e jenă de celelalte persoane care încearcă să aibă parte de un prânz liniştit acolo. Lacrimile îi curg direct pe frigăruile de berbecuţ comandate şi care sunt deja foarte sărate. Îi prevăd clar probleme legate de hipertensiune în viitor, dacă continuă în stilul ăsta nesăbuit să ignore reguli de bază ale nutriţiei.

Acum, în timp ce-i vorbesc, Diana simte doar disperarea că mă pierde definitiv. Confundă sentimentul ăsta cu iubirea. Îi spun şi ei constatarea asta şi ea începe să plângă şi mai abitir. Nu-mi dau seama dacă din lipsă de argumente la ceea ce am zis eu sau de tristeţe că pierde un exemplar masculin atât de potent şi de reuşit din punct de vedere fizic cum sunt eu acum.

— Cu ce-am greşit?

Îi servesc banalul „cu nimic, nu eşti tu de vină, eu sunt”, dar nu obţin niciun efect notabil. Culmea e că chiar aşa stau lucrurile în cazul nostru, eu sunt singurul vinovat, ea chiar nu are nicio vină. N-aş vrea însă să intru cu ea în detaliile vinei mele. Parcă nu i-aş spune acum că tatăl ei, director important la o bancă cu capital străin, e unul din motivele pentru care am acceptat să mă căsătoresc cu o fată ştearsă ca ea. Bătrânul Dumitraş mă bătea pe umăr prieteneşte când mergeam în vizită la vila lor din Snagov şi-i promitea viitorului său ginere şi tată al nepoţilor lui un post călduţ şi extrem de bine plătit de manager la departamentul de marketing din respectiva bancă, dat fiind *background*-ul meu de strategie de *advertising*. Aşa că am zis, WTF, hai să mă căsătoresc! Mişcare care s-a dovedit complet greşită o lună mai târziu când tatăl ei moare de un infarct şi nu mai apucă să-şi folosească influenţa benefică în scopul nobil al propăşirii mele. Caz tipic de

ghinion. Aş putea să-i spun toate astea acum, dar mă îndoiesc că ar consola-o.

În consecinţă, îi spun că eu cred că merge la psiholog din cauza mea, pentru că e conştientă că nu mai e nimic între noi, dar refuză să accepte, iar asta îi face mintea varză. Acum are o şansă să rezolve problema asta. Şi mult mai ieftin, gratis, ca să fiu mai precis, fără şedinţe săptămânale. Poate să nu mai calce pe la psihologul acela nenorocit care o tapează de bani pentru zero efect, pentru că plec eu şi situaţia se rezolvă de la sine.

În ciuda tonului meu optimist şi a previziunilor pozitive, ea începe să plângă şi mai tare. Cei de la mesele vecine ne privesc cu coada ochiului. Diana abordează o tehnică folosită deseori şi în reclame. Bagă la înaintare un copil. Îmi spune că spera să ne împăcăm şi voia să facem un copil, că se simte pregătită şi că îi sună ceasul biologic. Îi răspund că eu nu-s apt pentru asemenea complicaţii, că ştie că eu nu-mi doresc copii şi cu atât mai mult e mai bine ca ea să-şi găsească un bărbat care să vrea o familie mai extinsă. Ea mă întrerupe brusc din această nouă pledoarie pentru un viitor mai bun şi mai armonios:

— Tu ai pe altcineva?

— Da.

Îi răspund fără să clipesc şi nu sunt neapărat departe de adevăr. Îl am pe Toma şi vreau să-mi petrec alături de el fiecare clipă până ce moartea ne va despărţi. Pare singura scuză pe care poate să o accepte.

Diana vorbeşte încet, cu privirea fixată undeva înspre centrul farfuriei din faţa mea.

— Nu se poate să-mi faci aşa ceva. Nu e normal.

— Adică?

— Suntem de atâţia ani împreună, nu se poate să mă laşi singură chiar acum.

— Acum când?

— Acum. Am treizeci şi trei de ani. Sunt bătrână. Nu poţi să-mi faci asta, mi se pare imposibil să încep totul de la zero.

Abia acum mă priveşte în ochi.

— Bătrână? La treizeci şi trei de ani? Ai toată viaţa înainte.

— Nu am nimic.

— Ştii ceva? Doar firma aia de căcat care te stoarce de energie şi nu-ţi mai lasă timp de nimic te face să te simţi bătrână. Nu eşti, jur.

Doar oamenii care nu mai au timp pentru ei înşişi se simt bătrâni. Când toată ziua doar lucrezi, apoi alergi acasă ca să faci de mâncare, să-ţi creşti copii, apoi să adormi, după care te trezeşti dimineaţa şi o iei de la capăt, da, după câţiva ani în ritmul ăsta, ţi se pare că eşti bătrân, deşi n-ai încă nici patruzeci de ani.

Diana pare disperată că mă pierde. E ridicolă şi incoerentă. Oamenii disperaţi sunt atât de ridicoli, atât de slabi, că ţi se face ruşine că eşti coleg de specie cu ei. În mod normal, ar trebui să mă simt bine în situaţia asta, orice bărbat îşi doreşte să o trăiască măcar o dată-n viaţă. Din păcate, ca multe alte mituri şi dorinţe ale tinereţii, şi acesta e infirmat. Cunoscând-o, mă simt mai degrabă îngrijorat, murdar, abonat la un sejur veşnic în iad, zi-i cum vrei, deşi sunt convins că fac ceea ce trebuie, că e bine pentru amândoi să ne despărţim definitiv în loc să trăim împreună aiurea, fără să mai simţim nimic unul pentru celălalt. Pentru că, insist, sunt convins că nici ea nu mă mai iubeşte.

Nu înţeleg de ce mai insistă, de ce se agaţă cu atâta disperare de mine. Nici ea nu cred că înţelege. De la începutul relaţiei noastre, am fost departe de ceea ce se cheamă un soţ bun. N-am spălat un vas în viaţa mea. N-am dat cu aspiratorul. Nu mi-am călcat nicio cămaşă. Am pierdut mii de seri prin baruri şi am venit acasă muci de beat de tot atâtea ori. N-am pierdut nicio ocazie să fut sau să dau câte-o muie unei colege în *team building*-uri sau în delegaţii. Să explic cum se întâmpla asta. De obicei, când puneam ochii pe o colegă bună încercam să-mi imaginez cum geme, icneşte, chiţcăie sau ţipă

când şi-o trage. După asta, nu mai puteam de curiozitate şi trebuia să i-o trag ca să verific dacă mi-am imaginat corect. Nimeream cam în optzeci la sută dintre cazuri.

Da, se poate zice că am o dependenţă şi soţia mea nu putea să-mi ofere doza zilnică fără de care intru în sevraj, deci am servit şi pe alături. Culmea e că ea ştie asta. Nu o dată s-a prins, să-mi bag eu ceva în tot progresul tehnologiei din ultimii zece ani. Am fost mereu într-o competiţie dură cu toate invenţiile lumii moderne şi de fiecare dată am fost înfrânt, dar nu am renunţat niciodată la a-i da penisului ce-i al penisului. Când aveam doar un cont de mail pe yahoo, s-a prins citind un email post-coitum trimis de o colegă. Când am avut şi messenger, l-am uitat odată deschis şi Diana mi-a citit la *history* toate aburelile scrise unei tipe cu care mi-o mai trăgeam în vremea aceea. Când a apărut facebook-ul, o proastă a pus o poză în care apăream şi eu şi amanta mea din acea perioadă la o petrecere, deşi Diana ştia că sunt la un *training* în Slovenia. Când au apărut smartphone-urile şi localizarea penisului meu prin GPS, am fost pe punctul de a mă declara învins. Din fericire tocmai o să divorţez, deci le dau o mare muie tuturor inventatorilor şi cercetătorilor din MIT, Silicon Valley, Google, Apple şi toate companiile care au de-a face cu internetul şi telefonia mobilă. Căcănarii ăştia parcă vor intenţionat să nu-l mai lase pe un bărbat normal să aibă o amantă în condiţii minime de discreţie.

— Tu ai iubit-o vreodată? m-a întrebat odată Toma în timp ce sunetele stranii din *Echoes* umpleau întreg apartamentul.

— Nu. Dar eu nu simt, nu înţeleg, nu folosesc conceptele astea, iubire, dragoste.

— Ei, da, zici că eşti un adolescent dezamăgit după ce o fată l-a refuzat.

— Vorbesc serios. Nu am iubit niciodată, nu am simţit niciodată fluturi în stomac, ci doar piranha în coaie, jur. Mi-a fost cumva clar, încă de când eram tânăr, că tot ce vreau eu e să fut. Şi că orice sentiment care semăna cu ce vezi în filme sau citeşti în cărţi, aşa numita dragoste, era doar o reacţie a

creierului şi psihicului meu la nevoia obsedantă de a-mi vârî mădularul într-o femeie. Nu am fost capabil niciodată să mă mint că trăiesc altceva.

— Ce ciudat, ce bizar, zice Toma şi eu n-am nicio şansă să prind referinţa din Ionesco.

— Oricum, mă feresc să vorbesc despre dragoste. N-am vorbit niciodată, mi se pare penibil. Prea vorbeşte toată lumea despre dragoste, prea se pricep toţi la ea, toţi proştii şi toate telenovelistele ştiu cum arată dragostea adevărată, fiecare poate să-ţi dea un sfat. Nu ţi se pare nimic ciudat la asta?

— Ce să mi se pară ciudat?

— Nu cred că poate fi mişto ceva la care toată lumea crede că se pricepe. Nu se poate ca douăzeci de milioane de oameni din ţara asta să fie experţi în dragoste. Înseamnă că dragostea e ceva foarte *low*. E ca manelele. E ca fotbalul. E ca un produs pe care îl vinzi la toată lumea. Adică cel mai prost, cu cele mai ieftine ingrediente, cel mai chimic şi artificial. Uită-te la emisiunile de la televizor, la din dragoste, la filmele alea cu actori amatori care joacă toate dramele iubirii. E ridicol.

— Păi nu-i ceva foarte complicat, se pricepe oricine.

— Asta zic şi eu, nu e deloc complicat, doar că e doar sex. Dar de ce toţi înfloresc în fel şi chip instinctul ca să-l ascundă, în loc să admită că *that's all folks*, *it's just sex*! Şi asta de mii de ani, de toţi poeţii şi menestrelii. De ce-i aşa nasol să admitem că e doar sex?

— Poate noi, bărbaţii, am putea. Dar femeile nu vor accepta niciodată asta.

— De ce? Asta n-o să înţeleg niciodată. De aici apare toată nefericirea dintr-un cuplu.

Faza e că am ejaculat strâmb doar când Diana nu-mi oferea nicio posibilitate să ejaculez drept. Adică foarte des. Am avut luni de zile în care nu făceam sex deloc. Nici Chuck Norris nu ar putea rezista la aşa tortură. Şi atunci apelam la alt vagin disponibil în proximitate. Dar atunci când făceam sex cu Diana, îmi plăcea de ea din nou pentru câteva zile. Chiar în primele

luni ale relaţiei noastre ne-am tras-o des şi constant. Cred că ceea ce simţeam atunci aş putea-o numi iubire, ca să-i fac un hatâr lui Toma. După o noapte de împărtăşit orgasme reciproc, în următoarele zile îmi plăcea să-i observ pielea, să i-o ating cu vârful degetelor, să o privesc drept în ochi, uneori chiar fără nicio intenţie explicit sexuală. O sărutam pe umăr fără ca asta să însemne o tatonare a posibilităţii producerii unui act sexual, aşa cum a devenit peste câţiva ani. Pur şi simplu, îmi făcea plăcere să o am aproape şi să o ating. Sentimentul acesta se diminua în câteva zile dacă nu mai făceam sex. Din fericire, în vremurile acelea actul se relua nu doar seara, ci adeseori şi în toiul zilei, iar eu mă simţeam din nou confortabil s-o simt aproape, chiar dacă vorbea la fel de mult despre toate nimicurile de la serviciul ei şi pe vremea aceea. Toate lucrurile negative care vin odată cu relaţia cu o femeie sunt mai suportabile în cele douăzeci şi patru de ore care urmează unui futai sănătos.

— Nu eşti cinstit, brusc mă laşi singură, zice Diana. Nu e cinstit. Nu se face aşa ceva. Nu se face, pur şi simplu.

E repetitivă deja, am înţeles ideea. Nici nu s-a atins de mâncare.

— Diana, iartă-mă, dar asta sună ca o regulă. „Nu se face… aia şi aialalată”. Aşa sună o regulă. Şi ştii că mie nu îmi plac regulile. De niciun fel. Oricum nu există o astfel de regulă. Nu scrie nicăieri că trebuie neapărat să rămânem împreună pentru tot restul vieţii dacă am fost cuplaţi câţiva ani.

Adevărul e că eu chiar nu-mi plac regulile. Sunt toate nişte invenţii ale oamenilor care, mai devreme sau mai târziu, îşi dovedesc eşecul. Sunt alergic la reguli. Iar Diana are o colecţie uriaşă de reguli pe care încă mai are impulsul de a mi le impune. Nu ţine banii mărunţi în buzunare, ţine-i în portmoneu. Opreşte apa în timp ce te speli pe dinţi. Opreşte apa în timp ce speli vasele. Nu pune mobilul pe masa pe care mâncăm, e plin de microbi. Nu te mai pişa la duş. Şi câte şi mai câte.

— Cei mai buni ani din viaţa mea. Tinereţea mea e irosită. Şi tu îţi baţi joc acum de ea.

— Stai aşa, a mea nu a fost?

Până la urmă, după alte cinci minute de plâns, pare a se resemna cu evidenţa.

Îi spun Dianei că un avocat urmează să o contacteze cât de curând, că nu am pretenţii materiale asupra bunurilor pe care se presupune că le împărţim acum, dar vreau ca totul să decurgă repede şi fin. Ea îşi suflă mucii zgomotos într-o batistă şi pentru prima oară înţeleg de ce i se spune de unică folosinţă. Batistei, nu Dianei. Odată cu batista, femeia distrusă din faţa mea aruncă la coş şi ultima fărâmă din ceea ce unii, dar în special unele, numesc misterul feminin.

Plătesc nota şi plec fără să mai privesc în urmă. Diana rămâne singură la masă şi continuă să se smiorcăie.

14

După venirea lui Jonathan la Bucureşti şi semnarea contractului şi de către Toma, începe cea mai ciudată perioadă din viaţa mea de adult. Toma devine, vrând nevrând, cea mai importantă persoană din viaţa mea şi, în consecinţă, încep să ţin legătura cu el zi de zi.

Pe de o parte, e dorinţa mea de a nu interveni nimic care să pericliteze ca milionul acela să intre în contul meu din Elveţia, în august. Asta mă face să-mi doresc să ştiu tot ce face Toma, clipă de clipă. Pe de altă parte, cred că şi Toma gândeşte exact la fel ca mine şi vrea să fie sigur că eu nu dispar pe undeva şi el nu-şi mai primeşte milionul în contul lui din Elveţia. El nu-i genul care crede în contracte şi semnături, e mai liniştit dacă îmi invadează viaţa şi apartamentul până în cele mai ascunse cotloane. Ajungem să ne sunăm şi să ne vedem aproape zilnic pe parcursul următoarelor luni, până la filmările care sunt programate să aibă loc în aprilie.

Constat rapid că viaţa lui e foarte sărăcăcioasă ca locaţii. Apartamentul lui din Drumul Taberei, teatrul din Centrul vechi unde are repetiţii pentru piesa respectivă, restaurantul Caru' cu Bere şi încă vreo două bombe cu scaune şi mese de plastic, în care mănâncă mici cu cartofi prăjiţi şi bea bere ieftină la halbă sau vin prost la carafă. Vrând-nevrând ajung şi eu foarte des prin aceste locuri complet incompatibile cu stilul meu de viaţă de dinainte de a-l cunoaşte. Hainele ajung să-mi pută a mici arşi, ulei încins şi fum de ţigară pentru că e toamnă, e tot mai frig, şi de obicei stăm înăuntru. Dieta mea care includea multă mâncare *raw*, broccoli, peşte oceanic, legume şi fructe proaspete, e complet bulversată de raidurile printre mici şi cefe de porc la care el mă obligă să particip. Nu găsesc altceva prin bombele în care mă târăşte Toma. Nu pot să mănânc doar salată de varză sau salată de roşii

cu telemea ieftină rasă deasupra, singurele opţiuni mai apropiate de paradigma mea nutriţională. Plus că sunt om, şi încă un om care crede că trupul e întotdeauna mai puternic decât spiritul şi mi se face şi mie poftă când simt mirosul micilor şi al cartofilor prăjiţi. Toată copilăria mea e impregnată de acel miros, exact ca şi hainele mele în această perioadă.

— Cartofii prăjiţi sunt cea mai mare invenţie a omului, zice Toma când îi vede în farfurie, rumeniţi şi crocanţi. Dar azi s-a pornit o cruciadă nedreaptă împotriva lor, toţi ăştia ca tine, cu nutriţionismul şi toate porcăriile alea. Nu zic de ăia de la McDonald's, ăia sunt de plastic, dar ăştia, uită-te la ei, din cartofi naturali, ce aveţi cu ei, mă? Ce aveţi cu ei? De ce-i urâţi atâta? Tatăl meu a mâncat cartofi prăjiţi toată viaţa, a fumat un pachet de Carpaţi pe zi şi a trăit până la optzeci de ani. De ce zice lumea despre ei că-s nasoi?

— Pentru că-s prăjiţi în ulei încins care e cancerigen. Iar tu, în condiţia ta, poate ar trebui să mănânci mai dietetic. Mă mir că doctorul nu ţi-a zis.

— N-au cartofii, mă, nicio treabă cu tumoarea. Aia creşte singură, încet, în lumea ei, nu au cartofii nicio vină.

— Bătrânul tău era de la ţară?

— Da.

— Păi, na, aşa se explică. Mânca legume şi fructe, crescute la el în grădină, bio, eco, organice, de la mama lor. Făcea mişcare în aer curat. Normal că a trăit atâta.

— Păi şi eu, uite, am o salată de roşii.

— Astea nu-s roşii.

— Da, ce-i drept, n-au niciun gust şi zici că-s de plastic. Le-am luat pentru brânza de deasupra. Deci ce zici tu? Să mănânc sănătos? Ştii ce înseamnă asta?

— Ce?

— Că am devenit sclavul trupului meu. E mai rău decât o nevastă cicălitoare. Nu mânca aia, nu mânca cealaltă. Fă mai multă mişcare. Să-l fut! Trupul meu e duşmanul meu de moarte acum, din cauza lui. El, cu

ADN-ul lui de căcat, mi-a semnat condamnarea la cancer. Ei bine, futu-l în cur de trup, sunt mai puternic ca el. Credea că mă face cu tumoarea lui? Să-mi sugă pula, o să-l fac eu să regrete, când o veni vremea, acolo în America.

Nici nu ştiu dacă să râd sau să mă întristez. Nici lui Toma nu-i e clar ce reacţie vrea să obţină de la mine, nici nu-l interesează.

Acasă la el e plin de pateuri, conserve de fasole cu cârnaţi, borcane cu mazăre. În frigider mereu găseşti o şaorma veche de două zile sau un pui la rotisor ciopârţit fără nicio noimă. Ai zice că Toma nu a trăit pe planeta Pământ în ultimii douăzeci de ani în care oamenii au făcut progrese uriaşe în a înţelege cum ne afectează ceea ce mâncăm şi cum putem să avem un trup mai sănătos. Nu zic că trebuie exagerat cu nutriţionismul – cum făcea Diana care devenise obsedată de regulile citite într-o carte pe care o altă carte de nutriţionism le contrazicea – dar Toma, cu aversiunea lui faţă de legumele crude, e cam în extrema cealaltă.

Hainele împuţite de fumul de mici din baruri şi meniul plin de E-uri, conservanţi şi aditivi chimici din apartamentul lui mă fac să propun cât mai des ca întâlnirile noastre să aibă loc la mine acasă, deşi nu-mi doream neapărat asta. Datorită lui Toma încep să fac foarte multe lucruri fără să mi le doresc, dar accept ca nu cumva el să se supere. Accept orice pentru bani.

Nu doar că intră în viaţa mea intempestiv, dar Toma mă şi atrage în a lui cu acelaşi entuziasm. Aşa se face că ajung adeseori să asist la repetiţiile de la piesa în care joacă rolul politicianului. Sala nu e la subsol, e într-o clădire consolidată şi fără risc seismic, deci merg fără frică. Dar mă plictisesc la fel de teribil ca de fiecare dată când păşesc într-o sală de teatru şi aproape că-mi doresc să vină marele cutremur ca să am parte de nişte acţiune. Plictiseala e mai periculoasă decât un cutremur, jur.

Piesa mi se pare foarte proastă. Şi actorii joacă toţi foarte fals, strident, interpretarea lor îmi zgârie retina şi timpanele. Totuşi, trebuie să rezist eroic, sunt nevoit să trec şi prin cura asta forţată de cultură ca să ajung la milionul mult dorit. Uneori cred totuşi că există cineva acolo sus şi se

distrează foarte bine în timp ce mă supune la tot felul de probe înainte de a-mi atinge obiectivul. Un fel de emisiune *Vrei să fii milionar?* din grila de programe GOD TV.

Merg acolo pentru că Toma insistă să vin. Pretextul găsit de el ca să mă târască acolo e ca să discutăm scenariul filmului în care urmează să joace, să analizăm personajul lui. În realitate, vrea să aibă cine să-i facă cinste cu două beri după repetiţii şi să nu rămână singur. Mă prind repede că pe la teatru nu are prea mulţi prieteni. Nu avea nici înainte, dar cred că acum, când toţi ştiu că va juca pe bani mulţi într-un film american şi nu înţeleg cum naiba a fost el cel ales, şi mai mulţi îl evită. Ajung să îi cunosc şi eu pe regizor, pe Filip Dobrinoiu care chiar e o figură, şi pe ceilalţi. Niciunul n-are habar de suferinţa lui Toma pentru că el nu a zis nimănui nimic. Asta mi se pare demn de respect.

Când nu vrăjesc vreo actriţă sau scenografă la barul de lângă teatru şi asist la repetiţii de pe un scaun din fundul sălii, mă îngrijorează faptul că-l văd pe Toma că nu reţine bine replicile. Pare a avea probleme cu memoria, ceea ce poate fi un simptom al bolii lui. Sper doar să nu evolueze mai rapid decât ne dorim noi, ca nu cumva să devină incapabil să mai joace în film, că atunci ne-am ars cu toţii.

— Băi, e un căcat scenariul. Dacă aş avea o carieră, aş refuza să joc în aşa ceva.

Noroc că n-ai, tac eu.

— Tim Roth a înnebunit? Cum naiba s-ar fi compromis în aşa porcărie? continuă el.

— Pentru cinci milioane.

— Aha. Mda. Sunt ceva bani. Păi şi eu de ce mă compromit pentru doar un milion?

— Pentru că, momentan, nu ai ce compromite.

— Corect. Bine spus, concis, clar şi sincer. Îmi place abordarea ta directă.

Ceva bun mi se întâmplă totuşi în acele zile de culturalizare forţată. La un moment dat, după ce plec de la teatrul unde lucrează Toma, întâlnesc o fată mişto. O cheamă Ioana şi are douăzeci şi trei de ani. Eu am treizeci şi şapte, deci aş putea să-i fiu tată dacă am fi şătrari.

Scena agaţamentului e tipică pentru mine, bazată pe priviri intense şi economie de cuvinte. Clasica şi mult cântata de poeţi dragoste la prima vedere, adică două gânduri diferite, lovindu-se amestecându-se, şi anume „mamă, ce-aş fute-o pe asta”, respectiv „mamă, ce l-aş lăsa pe ăsta să mi-o tragă”.

Suntem în Centrul vechi, în parcarea de lângă Banca Naţională. Eu, ca un Adonis, mă pregătesc să-mi pun casca pe cap şi să plec cu motorul în treaba mea, după o nouă rundă de cartofi prăjiţi la bomba de lângă teatrul lui Toma, când îi surprind privirea. E vorba de acea privire inconfundabilă pe care o are o femeie când studiază plină de entuziasm un specimen masculin foarte reuşit, entuziasm absolut justificat în cazul meu. Amân acoperirea capului meu divin cu casca şi, când trece pe lângă mine, o întreb dacă nu vrea să bem o cafea. Îmi zice că nu poate chiar atunci, aşa că îi cer numărul de telefon şi mi-l dă fără nicio rezervă. E frumoasă ca o franţuzoaică. Cumva boemă, cu poftă de viaţă, dar şi puţină tristeţe, o fată aşa cum mai vezi şi prin departamentele de creaţie din agenţiile de publicitate. Ne stă bine împreună, arătăm ca două vedete, conchid în sinea mea urmărind-o cum se îndepărtează şi îmi pun casca pe cap. Ea se îndepărtează, frumoasă, vaporoasă, pe o bicicletă cochetă.

Ce avem fiecare între picioare în acest moment e o metaforă bună a relaţiei perfecte dintre un bărbat şi o femeie: motor super-puternic şi bicicletă.

Ieşim la o cafea în aceeaşi seară la Starbucks, la mall-ul din Băneasa. Conversaţia merge perfect. Vorbim aceeaşi limbă. Adică o combinaţie între română şi engleză, *romgleză* cum i se spune ironic. Eu din cauza *advertising*-ului, ea din cauza cărţilor din spaţiul american şi britanic pe

care le citeşte în original şi sunt pasiunea ei. Amândoi din cauza internetului, cu siguranţă. Ea foloseşte cel puţin un sfert de expresii în engleză în timp ce vorbeşte. Eu cam o treime. În cazul meu sunt expresii din filme, spuse într-un mod atât de memorabil de actori că de atunci pare unica variantă posibilă, şi atunci e firesc să le preiei şi tu. Am colegi care ştiu engleza doar din filme, fără să facă o oră de engleză la şcoală, şi care ţin prezentări sau *phone conference*-uri în engleza lor trecută prin gura tuturor starurilor de la Hollywood şi se descurcă foarte bine. Oricum, eu cred că limba română e pe moarte. Nu-i dau mai mult de treizeci de ani. Nu am niciun regret că se duce dracului, ca latina. Engleza e mult mai mişto, mult mai eficientă şi mai directă. Când scriam prezentări de strategie, expresiile în engleză aveau sens, erau logice şi puternice. Când venea momentul să le traducem în română, se alegea praful. Limba noastră-i o comoară, deci hai s-o îngropăm, desenăm o hartă şi poate ne întoarcem cândva după ea.

Majoritatea expresiilor în engleză chiar sună mai bine decât echivalentul lor în română. De exemplu, când zici *fuck* e mai fin decât să spui pula mea sau pizda mă-tii. Urăsc femeile care zic„în pula mea”. Sunt pline agenţiile de publicitate de ele. Îmi imaginez că unei femei care foloseşte asta îi creşte în aceeaşi secundă un penis între picioare şi din acel moment, e respingătoare şi lipsită de orice *sex appeal*, de orice feminitate. Irina Mocanu e o astfel de femeie care zice mai des „în pula mea” decât mulţi bărbaţi. Moartea pasiunii. Degeaba merge la sală, are un corp lucrat, abdomen plat, ţâţe siliconate, picioare lungi şi zvelte, imediat ce îi iese penisul pe gură într-o propoziţie, din punctul meu de vedere, devine la fel de sexy ca o vită de prăsilă. Detest femeile care vor să fie bărbaţi. Ele sunt noul matriarhat, ele, şefele de departamente de marketing şi de agenţii de publicitate sau de PR. Din cauza lor am ajuns la concluzia că lumea nu mai are nicio şansă, pentru că, odată cu ele, dispare frumuseţea şi feminitatea.

Ioana e complet diferită de amazoanele astea care mi-au fost prin preajmă zi de zi, timp de doisprezece ani. E de o gingăşie şi fineţe cum rar mai găseşti zilele astea. Râde mult, are un chip luminos şi îmi arată fără nicio ezitare că mă place. Nu are de gând să joace rolul clasic din sceneta desuetă *Hard to get.* Nu disimulează nimic, îi plac şi mă doreşte şi îmi arată asta direct, fără ocolişurile pe care majoritatea femeilor le fac la prima întâlnire. Nu are de gând să inducă acea stare de confuzie, îndoieli, frustrare şi dorinţă pe care femeia o sădeşte în sufletul bărbatului ca să îl macine şi să îl bulverseze vizibil câteva zile, pentru ca tot ea să se mintă mai apoi că această stare se numeşte dragoste.

Ioana ştie ce vrea şi totuşi nu are nimic în comun cu femeile de tip CEO din agenţii care şi ele ştiu ce vor, adică tot orgasme fără număr, dar se mint că vor glorie, carieră, putere şi bani. E incredibil de frumoasă, nu ştiu cu ce actriţă s-o compar ca să înţeleagă fiecare ceea ce cuvintele nu pot reda. O imagine face cât o mie de cuvinte, aşa că o să zic că e ca şi cum Gwyneth Paltrow ar fi făcut o fată împreună cu Natalie Portman. Mai clar acum?

Totuşi Ioana nu e ca fetele frumoase şi inteligente pe care le-am cunoscut în viaţa mea. Adică cele patru întâlnite în cei treizeci şi şapte de ani ai mei. Ea parcă are un suflet de urâtă într-un trup superb. Zic asta în sensul că adeseori fetele mai urâte sunt mult mai deschise, mult mai haioase, îţi aduc o bună dispoziţie pe care majoritatea femeilor frumoase şi răsfăţate sunt incapabile să o aducă, pentru că ele sunt obişnuite să primească, nu să ofere vreodată ceva. De exemplu, orgasmul. Urâtele acceptă mult mai rapid să-şi ofere labiile întru penetrare, ele nu au de păzit o comoară mult dorită şi ştiu exact ce vrea bărbatul de la ele şi nu au nimic împotrivă pentru că şi ele îşi doresc acelaşi lucru. Motiv pentru care sunt vesele şi e plăcut să le ai alături. Aş putea să mă îndrăgostesc de o urâtă oricând, cu o singură condiţie: să nu fie urâtă.

După ce descoperim că nu avem nimic în comun în materie de filme şi muzică ajungem la subiectul orientare profesională. Ioana îmi zice că e

studentă la Istoria artei. Schimb rapid subiectul pentru că sunt total descoperit pe subiectul ăsta. Nu e atât de fascinată pe cât mă aştept să afle că mă ocup de *advertising*. Dar admite că toate colegele ei din liceu sunt azi studente la SNSPA sau Comunicare, cu gândul să intre în publicitate sau PR. Ce idioate, zic, şi ea râde aprobator, după care îi spun că dacă va constata la mine urme vagi de misoginism asta se datorează exclusiv acelor roboate corporatiste pe care le cunosc atât de bine.

Ajungem inevitabil şi la subiectul viaţă amoroasă. Îmi spune că e despărţită recent de un iubit. Îmi serveşte aceleaşi bla-bla-uri tipice pentru vârsta ei fragedă despre suferinţă, maturizare şi îmi spune că nu crede că mai vrea o relaţie o vreme. Perfect, ne potrivim şi cu aspectul ăsta, nici eu nu vreau o relaţie, vreau doar sex.

În seara aceea, o duc acasă cu motocicleta. Locuieşte prin Aviaţiei, împreună cu mama ei. Părinţii ei sunt divorţaţi. Las în faţa blocului o fată îndrăgostită. Singură în pat, peste o oră, probabil mă visează cu ochii deschişi, zâmbind, în timp ce mâna îi umblă febril prin diverse zone erogene. În seara asta o suspectez vag de virginitate, atât de transparentă şi ingenuă e, dar se dovedeşte că m-am înşelat la modul flagrant, o săptămână mai târziu. În realitate, voi descoperi că e ori foarte experimentată, ori a *natural born fucker*. În ciuda faptului că am cu aproape cincisprezece ani de experienţă mai mult decât ea, am apreciat greşit, dar Ioana e o combinaţie atât de rară de inocenţă şi perversiune încât greşeala mea e scuzabilă sută la sută.

În următoarele zile ne mai întâlnim de vreo două ori, la un film şi la o plimbare prin Herăstrău, şi prima impresie rezistă. Nu mi se schimbă nici măcar cu un adjectiv.

Într-una din aceste zile, după ce o las acasă, sunt gata să dau colţul când o tâmpită la volanul unui Mercedes ML schimbă banda fără să semnalizeze şi fără să mă observe. Noroc cu reflexele mele de pilot de supersonic. Dar tot am ajuns pe asfalt. Evident că o fac troacă de porci pe idioată, în faţa

băieţelului ei de patru ani care se smiorcăie în scaunul lui. E plin oraşul de cretine care conduc maşini de teren şi SUV-uri. Tancurile astea ar trebui să urce pe drumuri forestiere, nu să se înghesuie pe străzile înguste din Bucureşti. Când văd o femeie la volanul unei maşini de teren, văd combinaţia dintre frica de moarte şi bogăţie a noilor parveniţi de care profită producătorii auto. Soţul bogat îi cumpără proastei un tanc ca să ducă copiii în siguranţă la grădiniţa de la două străzi distanţă de vila în care locuiesc şi apoi să meargă, tot în siguranţă, la *shopping*. Mi-e şi milă de maşinile alea, de ridicolul în care sunt forţate să trăiască. Un jeep condus de o femeie e ca o namilă care ar putea fi campion mondial la box categoria grea, dar în schimb e obligat să croşeteze căciuliţe.

La o săptămână după ce sufletele noastre au făcut cunoştinţă, hotărâm să le facem cunoştinţă şi trupurilor noastre. O mişcare bună, după părerea mea. O duc în apartamentul în care m-am mutat de o lună cu chirie. Bloc nou, suprafaţă uriaşă pentru un apartament cu două camere, plus o terasă senzaţională. E impresionată şi renunţă foarte repede la hainele care-i acoperă trupul zvelt şi tânăr, iar eu îi fac cunoştinţă acestuia cu fotoliul, canapeaua, masa din bucătărie, parchetul, cada de baie şi multe alte elemente de design interior din apartamentul meu.

15

E momentul pentru un nou sfat preţios: trebuie să ştii totul despre echipa implicată în proiectul tău, înainte să îl pui în practică. Altfel păţeşti ca mine şi te trezeşti pe cap cu un om singur, bolnav de cancer, divorţat şi cu o carieră ratată şi eşti nevoit să-i suporţi fiţele de primadonă. Într-un cuvânt, Toma. Ce a reuşit el nu a reuşit nimeni. Mi-a sădit în cap un gând, o întrebare teribilă pe care nu mă credeam vreodată în stare să mi-o pun: oare chiar îmi doresc atât de mult milionul acela ca să trec prin toate astea?

Ştii tipul acela de bolnavi care te storc cu pretenţiile lor şi care profită de boala lor cu cereri care de care mai absurde? Dacă eşti femeie, probabil că ştii cel puţin unul: bărbatul tău. Orice bărbat e la fel, chiar şi în timpul celei mai banale răceli, se comportă de parcă ar fi pe moarte. Ei, bine, Toma e şi el genul acela de bărbat. OK, are o tumoare malignă, dar tot zic că am avut ghinion. În loc să prind un bolnav umil, trist, deprimat şi care nu îndrăzneşte să te deranjeze nici pentru un pahar de apă, eu îl am pe setilă care bea în fiecare zi ca şi cum ar fi ultima şi vrea să termine rezerva mondială de alcool până moare, să nu lase niciun strop pentru noi, cei care mai zăbovim un pic pe aici.

— Ştii ce-am rezolvat noi oamenii, după atâta progres al medicinei şi ştiinţei? mă întreabă el odată.

N-are nevoie de răspunsul meu şi nici nu mă străduiesc să i-l dau, aşa că el oricum continuă:

— Să ne fie frică de trupul nostru. Să fim terorizaţi de el. Nu ştim niciodată ce ne coace el acolo, în tăcerea lui de carne şi celule şi molecule, în chimia lui parşivă. Poate o tumoare, poate un cancer, poate cine ştie ce boală genetică. Şi ne tot străduim să-i facem pe plac, să îi dăm broccoli şi

fructe şi legume bio şi eco, să facem sport, doar doar nu s-o supăra pe noi şi să ne servească cu vreo boală cumplită. Şi uite-aşa am ajuns sclavii lui. Ştii ceva? Io mă piş pe el de trup, mă, mă cac pe el, nu mi-e frică. Adică oricum m-a lovit deja, doar n-o să renunţ acum la toate plăcerile mele pentru că-mi zice el, idiotul. Ia, mă, trupule, ţine-o pe asta, să văd ce ai de zis! Zdrenţe te fac în seara asta, zice el şi toarnă în propriul trup tot paharul de vin dintr-o înghiţitură, după care îl umple la loc.

Nici nu mai ţin minte dacă tot atunci sau la altă beţie zice şi gluma cu tumoarea. Îmi amintesc că eram în acelaşi bar plin de fum, dar nu bag mâna-n foc că era aceeaşi seară, pentru că toate serile petrecute acolo sunt identice ca atmosferă. Doar discuţiile sunt diferite.

— Tu cum crezi că a apărut cuvântul tumoare?

— Nu m-am gândit până acum.

— Nu e evident? Merge omul la doctor şi-l întreabă, ce-am dom' doctor? Şi doctorul care e ungur sau arab venit la studii în România îi spune: *tu moare*. Aoleo, doctore, nu se poate face nimic? Nimic, tu moare, tu mori. Ar putea fi altfel, zi şi tu? Tumoare. E etimologia cea mai banală, ar fi culmea să fie altfel. E ca şi cum pizdei i-ar zice *tufuţi*, înţelegi?

— Păi şi de ce nu-i zice aşa?

Aşadar, după semnarea contractului, ajung să-mi dedic viaţa aproape exclusiv lui Toma. El nu are nici o jenă să mă cheme la orice oră, ca să îl mai ajut cu ceva, să mai beau cu el că se simte singur, să-l duc până la spital la controale, la bancă, la poştă sau să-i plătesc eu cablul că e bolnav şi nu se simte bine. Genul ăsta de profitor şi şantajist emoţional e.

Cum e deja sfârşitul lui noiembrie, Toma mă sună într-o duminică dimineaţa la ora şapte şi mă trezeşte urlând teatral în receptor, cu o voce cuprinsă de panică:

— Trebuie să mă ajuţi! Vreau să ajung pe Valea Doftanei să-mi iau un porc sănătos şi sigur, că imediat e Crăciunul! N-am maşină şi tu ai. Ce zici, mă iei pe la un… opt, să zic? Nu am încredere în marfa din magazine şi

chiar n-aş vrea să mor acum de gripa asta porcină şi să nu mai apuc să joc în film.

Adică peste o oră. Eu tocmai sunt în pat cu Ioana. Din nou, omul pare că are ca misiune supremă subminarea vieţii mele sexuale. Tocmai mă lipseşte de o partidă de sex matinal după care şi Ioana e înnebunită. Îl înjur printre dinţi după ce închid telefonul şi mă îmbrac pentru plecare.

— Cine era?

— Ei, nimeni… dar trebuie să plec. Nu mă întreba nimic. Mă întorc la prânz.

Omul are cancer, dar îi e frică de gripa porcină. Zi-i Toma şi lasă-l în pace. Ce-i drept, nu mai există în ultima vreme emisiune de ştiri fără una panicardă despre gripa porcină şi cele câteva sute de morţi din lumea întreagă. Cât de proşti au devenit oare oamenii de azi? E atât de greu să faci o mică raportare la o populaţie de şapte miliarde de oameni? Câteva sute de morţi la şapte miliarde. Care-i panica? Şi totuşi, e panică. La fel a fost şi cu gripa aviară. Cert e că e o perioadă dificilă pentru Toma. Acum nu mai riscă nici cu micii şi ceafa de porc din bombele lui preferate, aşa că preferă camembertul şi fileul de somon de la mine din frigider.

— Mi-am luat şi termometrul, să văd dacă are febră porcul, zice Toma când urcă în maşină şi râde singur de gluma lui. Te-ai prins? Febră, gripă… Băi, chiar sunt speriat.

Iar îşi testează glume de *stand-up* pe mine.

— Te uiţi prea mult la televizor.

— Mă uit ca să fiu informat. Oare să-mi fac vaccinul ăla? Chiar nu ştiu.

Eu sunt prea nervos că trebuie să fac drumul ăsta acum, duminică dimineaţa, şi nu am chef de glumiţele lui. Conduc concentrat prin ceaţa deasă şi îl las să vorbească mai departe, de unul singur. N-are nicio problemă cu asta. Dacă tac, e teren liber pentru el ca să vorbească. Mergem pe DN1 până după Câmpina, apoi facem dreapta şi intrăm în satele din Valea Doftanei. Mai precis, porcul are domiciliul de rezidenţă în Teşila.

— Ce nu-mi place să stau pe locul mortului. Bine, io oriunde stau, se poate zice că stau pe locul mortului, dacă mă gândesc mai bine, nu?

Eu tac în continuare. Toma scoate un CD din buzunar şi pune în player albumul Pink Floyd al zilei, pe coperta căruia un porc zboară deasupra unei fabrici.

— Azi, evident, vom asculta *Animals*, zice el încântat. L-am adus special pentru această ocazie.

Sunete metalice şi seci de chitară suprapuse peste o orgă stranie încep să se audă din boxe. Îmi dau o stare ciudată, muzica e apăsătoare, recunosc, destul de potrivită cu ceaţa şi atmosfera de dimineaţă de toamnă târzie. Adevărul e că, nu ştiu prin ce miracol, muzica asta începe să-mi placă. Îţi dă o stare.

— Pot să conduc eu şi să stai tu în dreapta?

— Nu.

— Hmm, cineva din maşina asta e cam bosumflat. Şi cum nu sunt eu, deci… care-i treaba? Nu ţi s-a sculat azi-noapte?

Eu forţez o curbă la stânga şi un zâmbet în colţul gurii, dar nu zic nimic. Doar cauciucurile scârţâie pe asfaltul umed.

— Hei, ne grăbim cumva? Ce faci, vrei să mă omori? Cât ai viteza?

Am un Mini Cooper S de 184 de cai putere, pe care-l folosesc mai ales când dă frigul şi nu mai pot merge cu motorul.

— Zi, de ce eşti supărat? Pe mine cumva?

— Nuuuuu. Tu ce crezi?

— Aha, deci eşti! De ce, maestre?

— Cum de ce? E duminică, ora opt dimineaţa, şi noi mergem să-ţi luăm ţie un porc! Pe bune, acum! Eram cu o femeie minunată în pat.

— Aa, deci asta e? Băi, scuze, dar nu m-am gândit. Eu mă trezesc de obicei la cinci şi nu m-am gândit că dormi la şapte. Da, ai dreptate, uite, îmi cer scuze.

— Cam târziu. Azi aveam în plan să merg şi la sală.

— Ei, arăţi destul de bine, ce să mai mergi la sală?

— Ţie de ce-ţi trebuie porc, fix azi?

— Cum de ce? Că-mi place porcul la maxim, că vine Crăciunul, şi mă cac pe mine că nu mai pot să cumpăr niciun porc de la alimentară. Şi am vorbit la mine la ţară şi acolo sigur fac rost de un porc fără gripă. Vrei să mă răpună gripa porcească? Nu cred că producătorilor noştri din America le-ar conveni prea mult, nu?

— E o şansă infimă să facem gripă porcină.

— Pe bune? Nu ştiu de ce, dar mi se pare că am un talent să mă nimeresc în cazurile alea cu probabilitate foarte mică.

Îmi dau seama de gafă. Omul are o tumoare, nu e cel mai norocos om din lume, statistic vorbind.

— De ce naiba te trezeşti la cinci?

— Nu ştiu, am o insomnie nasoală. Mai ales dacă nu beau seara. Şi aseară, pentru că tu aveai alte planuri cu gagicile tale, n-am băut decât patru beri şi m-am culcat.

— Iartă-mă că mai am şi eu o viaţă sexuală.

— Eh, asta e. O să încerc să trec peste.

Conduc cu viteză. Mă concentrez la şosea şi nu compilez tot ce-mi tot îndrugă Toma.

— Mi-au pus deja deoparte un purcel tânăr, de lapte, să-ţi lingi buzele, nu alta. Abia aştept să-l aduc la Bucureşti. Îl ţin pe balcon până la Crăciun, i-am făcut deja coteţul acolo. Şi-l tăiem în ajun.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— Ba da, măi! I-am pus paie, un cort, totul e pregătit.

— Şi cum îl duci la Bucureşti?

— Cum… cum? Întreabă Toma şi priveşte înspre locurile din spatele maşinii.

— Nici să nu te gândeşti! Nu pun porc acolo!

— O să fie într-o ladă, măi, nu te ambala!

— Nu, deci nu accept aşa ceva.

— Da’ ce-are? E doar un porc.

— Pute! Se cacă! Serios, băi, înţeleg să te ajut, dar asta mi se pare prea de tot. Eu credeam că acum îţi cauţi un porc şi baţi palma cu stăpânul. Uite cum facem. Te duc până acolo şi te întorci cu un taxi de marfă. Îţi comand eu unul.

— Ce? O să mă coste drumul încă o dată cât porcul.

— O să câştigi un milion de dolari!!! Ai de unde.

— Pe dracu, acum nu am. Îmi dai tu un avans din banii ăia?

— Nu.

— Păi vezi?

Intrăm în sat. Ajungem la casa ţăranului cu porcul, după ce-mi supun suspensiile sport ale Mini-ului la grele încercări pe uliţele pline de gropi şi noroi întărit de la ger. Îi arunc o privire ucigaşă lui Toma care clatină din cap şi înghite în sec în semn de remuşcări.

— Nu ştiam că aşa o să fie.

— Păi n-ai mai fost pe aici?

— Ba da.

— Şi s-au stricat între timp drumurile?

— Cred că da. Nu mai ţin minte, am fost cu un coleg şi băusem cam mult.

— Aha.

— O să-i cunoşti, nişte oameni foarte de treabă.

Coborâm din maşină şi suntem întâmpinaţi încă de la poartă de o burtă uriaşă urmată imediat de un bărbat masiv, roşu în obraji, cam de-o vârstă cu mine, dar care arătă cu douăzeci de ani mai bătrân. Are pe el o salopetă de măcelar cu urme de sânge închegat pe materialul asemănător cu o muşama gălbuie. Omul ne zâmbeşte larg.

— ’Trăiţi, domnu’ Drăgan!

— Vă salut, domnule Toader.

— Ce ne bucurăm că un actor aşa mare ne trece iarăşi pragul. Aţi ajuns cam devreme. Haideţi la o ţuică. Intraţi. El e fiul dumneavoastră?

— Nu. E un prieten de-al meu. Eu n-am niciun fiu.

Îi strâng mâna aspră şi facem cunoştinţă, apoi îl privesc întrebător-fioros pe Toma: cam devreme? Îl urmăm în curte unde vedem un porc uriaş într-un mic ţarc. Nici vorbă să fie porc de lapte cum zisese Toma, e o namilă.

— Ăsta e? întreabă Toma rânjind cu dinţii până la urechi.

— Ăsta.

Toma se întoarce spre mine.

— Frumos. Ce zici, îţi place? Păi haideţi, daţi-ne porcul să-l punem pe bancheta din spate, zice Toma şi apoi observă satisfăcut reacţia mea, dar şi pe cea uimită a ţăranului.

Toma nu se mai poate abţine şi izbucneşte în hohote de râs, angrenându-l în veselia lui şi pe malacul a cărui respiraţie e impregnată de usturoiul mâncat din belşug cu o seară înainte.

— Glumeam. L-am stresat tot drumul că o să ducem porcul viu, în maşinuţa lui, până la Bucureşti.

Malacul râde şi el zgâlţâindu-şi şuncile.

— De asta sunteţi dumneavoastră actor de comedie tocmai la capitală, zice şi soţia grasului, adică grăsana care a ieşit din casă în întâmpinarea noastră şi a auzit ultima replică.

Zici că am nimerit aici la sediul fan-clubului naţional Toma Drăgan.

Refuz păhărelul de ţuică, aşa că Toma îl dă peste cap şi pe al meu.

— Sănătos porcul? Nu are febră, muci, nimic, niciun semn de gripă? întreabă Toma.

— N-are nimic. Gripa asta-i o invenţie, dom’le.

Malacul cu obrajii roşii scoate de nicăieri un ditamai cuţitul şi zice, în timp ce-şi suflecă mâinile:

— Păi, să-i dăm drumul! Daţi o mână de ajutor?

Dau din cap că nu. Toma refuză şi el, râzând. În consecinţă, Toader îşi strigă nişte tovarăşi la fel de solizi care apar din spatele casei şi încep să facă pregătirile pentru tăierea animalului.

Noi ne aşezăm ca la spectacol pe o banchetă de lemn acoperită cu o pătură de soţia cea voinică încălţată cu cizme de cauciuc verzi. O privesc pe furiş şi constat, pentru a mia oară în viaţă, că un astfel de trup gras şi diform nu poate stârni în mine nici cea mai mică urmă de dorinţă.

Bărbaţii trag cu greu porcul spre locul tăierii, se opintesc în timp ce animalul se trage îndărăt, dă din cap în toate părţile, dar n-are nicio şansă.

— Îl cam stresează, îmi zice Toma.

Bărbaţii s-au trântit peste porc, fiecare imobilizează o halcă din animal, în vreme ce Toader apropie cuţitul de grumaz. Porcul zbiară cu atâta disperare că a reuşit să alunge veselia de pe chipul lui Toma. Toader înfige cuţitul undeva pe la mijlocul gâtului şi răsuceşte cuţitul în sensul opus acelor de ceasornic. În secunda aceea, ultima tentativă a porcului de a rămâne în viaţă se propagă până în cele mai inactive ţesuturi musculare ale bărbaţilor de deasupra care se chinuie să-l ţină imobilizat. Când lama cuţitului iese din slănina de pe grumazul porcului, sângele ţâşneşte ca dintr-un furtun. Zbieretele porcului sunt atât de puternice şi de zguduitoare prin suferinţa brută pe care o transmit încât, în momentele acelea, îmi imaginez uşor că pot fi auzite până la sediul Uniunii Europene din Bruxelles care a interzis astfel de ritualuri barbare.

Agonia porcului mai durează câteva minute, apoi bărbaţii încep să-l pârjolească. În curând, Toma îşi va putea primi hălcile de carne şi ne vom putea întoarce înapoi la lumea noastră civilizată în care aceste acte barbare nu pot fi văzute decât ocazional printre unele blocuri. Mirosul de păr ars este îngrozitor pentru nările mele fine, aşa că-i cer unuia dintre vlăjgani o ţigară. Un Marlboro roşu. Suntem într-un Marlboro Country populat de *pigboys*.

O oră mai târziu, Toma pune hălcile de carne în portbagaj şi ne pregătim de plecare. O pungă de ceafă, alta de muşchi, a treia de şuncă. Treizeci de kilograme, în total. Toma îşi pregăteşte banii şi-i întinde către măcelarul Toader.

— Treizeci de kile ori cincisprezece face… 450 de lei, corect?

— Păi nu e cincisprezece.

— Cum nu? Nu atât a fost anul trecut?

— Ba da, dar anul ăsta nu mai e aşa.

— Da' cât e?

— Treizeci de lei kilu.

— Cââât? E dublu.

— Da.

— Haideţi domnu' Drăgan, că acum aveţi şi dumneavoastră o stare, vă permiteţi.

— Adică?

— Păi am auzit şi noi de filmul acela.

— De unde?

— De la colegul dumneavoastră care a mai fost şi dânsul pe la noi.

— Şi ce v-a zis?

— Că o să jucaţi pe foarte mulţi bani într-un film american. V-am ales cea mai bună carne, ceafa e perfectă, fără grăsime, ne-am străduit şi noi pentru o aşa vedetă.

— Nici nu cred că am atâţia bani la mine, zice Toma şi se întoarce înspre mine. Ca să ştiţi, n-am primit încă banii, nici n-am jucat încă în film. Nu ştiam că voi faceţi preţul în funcţie de cine cumpără.

— Trebuia să ne fi întrebat de la început dacă nu vă convine, zice Toader şi ridică din umeri.

— Ăsta-i jaf pe faţă, să ştiţi. Nu există în ţara asta loc să mai coste atâta kilu. Nu-mi trebuie carnea voastră, o să-mi iau din altă parte.

— Trebuie s-o luaţi, că am tăiat porcul mare. Dacă era să avem numai pentru noi de Crăciun, îl tăiam pe celălalt.

Nu prea e loc de negociere cu malacul în spatele căruia se mai văd şi ceilalţi zdrahoni, aşa că scot restul de patru sute cincizeci de lei şi-i întind către Toma.

— Halal spiritul Crăciunului aveţi, n-am ce zice. Nu, nu-mi trebuie banii, îmi zice mie, după care se întoarce către malac. Uite ce-o să facem. Eu mă urc în maşină şi plec, consider că ţi-am plătit preţul corect. Nu cred că ai tupeul să faci ceva unei vedete.

Şi Toma face un pas hotărât către portiera de pe partea dreaptă şi întinde mâna ca s-o deschidă. Toader uriaşul nu zice nimic, dar îşi întinde braţul gros cât trunchiul lui Toma şi blochează portiera. Simt primul val de adrenalină. Toma face pe teribilistul şi n-o să iasă bine.

— Ce naiba faci, lasă-mă să plec. Vrei să sun la poliţie?

— Sunaţi.

Toma insistă să intre în maşină şi malacul e nevoit să-şi orienteze braţul către pieptul marelui actor şi să-l împingă înapoi. Toma începe să facă pe cocoşul şi trimite o directă firavă de dreapta înspre pieptul care se interpune între el şi portieră. Măcelarul îi prinde braţul şi i-l imobilizează în aer. Arunc o privire spre curte, ceilalţi n-au observat încă nimic, ajung din doi paşi lângă cei doi şi îi administrez un croşeu în bărbie uriaşului. Acesta vede negru în faţa ochilor şi cade lat pe spate, parcă cu încetinitorul. Mă reped înspre portiera mea şi-i strig lui Toma să urce rapid în maşină. Demarez în forţă şi calc cu ocazia asta o găină care ieşise în stradă. Văd în oglinda retrovizoare cum ceilalţi zdrahoni au venit lângă măcelar şi îl ajută să-şi revină, după care o iau la fugă în urma noastră. Strâng din dinţi şi mă hotărăsc să nu mă mai gândesc la suspensii şi telescoape, aşa că nu mai frânez când trecem peste gropi. Toma jubilează, deschide portiera şi strigă înspre urmăritorii noştri:

— Muiştilor! Credeaţi că ne faceţi pe noi? Muie, mă!!

Din fericire, cei 180 de cai putere ne scot din încurcătură, iar după ce ajungem la drumul naţional nu mai avem nicio grijă.

— Mamă, ce i-ai dat să zacă nesimţitului ăla. Nu ştiam că te pricepi. Ai făcut ceva karate?

— Box thailandez vreo patru ani, în facultate.

— Se vede. *Yes! Yes! Fuck!* Ce bine a fost!

Toma strigă ca să-şi consume excesul de adrenalină.

După ce trecem de Câmpina, Toma glumeşte de parcă nu am fi fost la un pas să ne linşeze nişte măcelari.

— Pentru un tip cinic ca tine, nu mă aşteptam să înghiţi găluşca cu porcul pe balcon.

O jumătate din drumul înapoi până la Bucureşti, Toma nu face decât să analizeze şi să scoată în evidenţă fineţea capcanei întinse de el mie la venire, jocul actoricesc convingător şi de excepţie. Se distrează ca un copil căruia i-a reuşit o năzbâtie şi-l las să o facă. Are cancer omul, dacă e bine dispus, de ce să fiu eu contra? Şi da, curios lucru, de data asta chiar merit ironiile lui referitoare la naivitatea mea. Deşi îl cred în stare de orice, chiar şi să crească un porc pe balcon.

Drumul prin sate mi-a amintit de primii bani câştigaţi de mine, în primii ani de facultate. Vindeam fiare de călcat din uşă-n uşă. Da, am făcut parte din invazia barbară a agenţilor de vânzări de pe la mijlocul anilor ’90. La început am lucrat la o firmă de vânzări directe, apoi am luat-o pe cont propriu, împreună cu un amic. Aveam o maşină cu care străbăteam satele. O Dacia Nova. Cumpăram fierul de călcat Boss (noi pronunţam Bosch când le ofeream fraierilor) cu 50 de lei din piaţă, de la moldovenii de peste Prut, plus un set de cuţite cu 10 lei, şi vindeam acest pachet ţăranilor cu 250 de lei. Umpleam portbagajul cu 10 fiare de călcat şi seturi de cuţite, stabileam o destinaţie pe o rază de maximum 100 de kilometri şi porneam. Aplicam metoda clasică. Satul dumneavoastră a fost tras la sorţi. Ştiţi reclamele la fierul de călcat Bosch de pe Pro TV, Antena 1 şi TVR? Vă amintiţi preţul

afişat în colţul din dreapta sus al ecranului? Nu? E 500 de lei. Dar astăzi, pentru că aţi fost tras la sorţi, îl puteţi cumpăra cu doar 250 de lei şi, în plus, primiţi gratuit şi acest set de cuţite. E un fier de călcat cu aburi, disponibil în două culori, roşu şi alb, de care preferaţi? Tot ce speram era să nu ne pună să facem o probă pentru că aparatele erau varză, nişte chinezării de toată jena. De obicei apa curgea în el indiferent dacă butonul de aburi era apăsat sau nu. Am făcut aşa o grămadă de bani atunci pe care i-am cheltuit pe târfe şi băuturi în cluburi de noapte, cu tovarăşul meu.

— Ce bandit, zice Toma, amuzat de amintirile mele. Şi chiar punea lumea botul?

— Oho. Bine, a fost şi cu riscuri. Era să luăm de bătut de câteva ori.

— Aţi fi meritat, râde Toma. Mamă, cât mă enervau agenţii ăia care-ţi băteau la uşă la orice oră.

Ajung imediat după ora unu acasă unde Ioana mă aşteaptă cu prânzul deja pus pe masă, comandat cu o oră înainte de la un restaurant libanez. Humus cu muguri de pin, tabule, falafel, fatush şi lipie. Un răsfăţ pus la cale de această gospodină minunată căreia îi mulţumesc o oră mai târziu, în timpul lenevelii din pat de după-amiază, cu un meniu complet sexual care include masaj la preludiu, sex oral, sex normal şi sex anal, în succesiunea clasică consfinţită în filmele porno. Totul după ce îmi închid telefonul ca nu cumva demolatorului de sex să îi vină cumva ideea să mă sune din nou.

16

Sfat: ţine mereu ochii deschişi la tot ce ţi se întâmplă. De exemplu, povestea cu porcul lui Toma are un rol foarte important în conturarea în subconştientul meu a ideii lunii decembrie, ca s-o numesc aşa. Pe moment, păruse doar o situaţie din care ne-am bucurat că am scăpat întregi, fără nici o altă însemnătate. Aşa par majoritatea scenelor din viaţa noastră până când le reconsideri prin prisma unor evenimente ulterioare şi le dai importanţa pe care o merită. Doar să fii pregătit mereu pentru asta, să fii mereu atent.

Gripa porcină e subiectul zilei în România şi în lume. Vezi la ştiri oameni cu măşti pe faţă pe străzi, în staţiile de metrou, în aeroporturi. Mai auzi de câte un mort răzleţ prin cine ştie ce vârf de munte sau prin Timişoara. Esca şi colegele ei de breaslă transmit cu voci precipitate sfatul medicilor şi îndeamnă populaţia să se vaccineze. Cu toată panica ce se revarsă din ecrane, oamenii par mai puţin speriaţi. S-au vaccinat împotriva panicii cu doi ani în urmă când subiectul zilei era gripa aviară. Oamenii cu care mă întâlnesc dau din mână a lehamite când aud de gripa asta nouă, tuturor li se pare doar un subiect pe care televiziunile îl exploatează la maximum pentru a face audienţă. Ştirile despre vaccinările împotriva virusului A1HN1 vorbesc despre numărul mic de persoane care au apelat la noul vaccin şi nici măcar nu aduc în discuţie posibilele lui efecte secundare.

Chiar înainte de Crăciun cu câteva zile, mă sună Radu Sava. La început nici nu înţeleg ce-mi zice. E sâmbătă înainte de prânz, eu sunt mahmur după încă o noapte de filosofat aiurea cu Toma. Nu aud însă din cauză că sunt la mall-ul AFI Palace cu Ioana, înconjurat de mii de oameni alergând după cadouri în toate direcţiile şi într-o ambianţă sonoră în care se amestecă haotic *Last Christmas I gave you my heart*, *O brad frumos*, *O ce veste*

minunată, *Leru-i ler*, *Jingle bells* şi restul fututelor cântece de sezon. Urăsc perioada asta a anului.

Până la urmă, informaţiile urlate în receptor de Radu reuşesc să se strecoare cumva printre moleculele de alcool de aseară şi neuronii decoraţi cu globuri şi steluţe şi ajung la creier pentru procesare. Un actor destul de cunoscut pe nume Dorin Grigore, care apare într-o emisiune de la o televiziune, e internat la Urgenţă şi pare că nu mai are multe zile de trăit.

— În sfârşit, avem o celebritate, strigă Radu entuziasmat încercând să acopere vocea lui Mariah Carey care miaună din difuzoare.

E imposibil să-l refuz şi de data asta. Regula e a mea şi nu pot fi primul care o încalcă: sinucigaşi, drogaţi şi celebrităţi. Într-adevăr, e prima celebritate pe care Radu mi-o pune pe tavă şi de care ne putem ocupa, ceea ce mă tentează şi pe mine.

— Ce are? întreb cu o voce dogită.

Mă gândesc că poate pun şi eu de un cancer în gât de la cât fumat pasiv practic în nopţile pe care le petrec cu Toma.

— O infecţie, ceva ciudat. La început a părut suspect de gripă porcină, da' e decât o pneumonie care evoluează nasol. E foarte posibil să moară.

Îi promit că mă gândesc şi că-l sun cât mai curând. E şi o scuză foarte bună să evadez din mall. Îi spun Ioanei că a apărut ceva de lucru şi că o şterg acum şi o aştept acasă. Ea nu are nimic de comentat, mai ales că s-a întâlnit întâmplător cu o amică de-a ei. Părăsesc mall-ul la timp, chiar înainte să fac un atac de panică, de agorafobie sau de crăciunofobie.

Ajung acasă şi nu reuşesc decât să mă trântesc în pat şi să adorm. Visez porcul lui Toma care conduce maşina mea, dar nu e un Mini Cooper S, ci un BMW seria 5, iar eu şi Toma stăm şi bem vin pe bancheta din spate. Peste o oră, mă trezesc brusc. Mintea mi-e limpede. Mahmureala e ştearsă de adrenalina pe care o simt pulsându-mi în vene. Ştiu ce am de făcut. Sunt plin de entuziasm. Îmi place atât de mult ideea venită în somn că nu-i rezist, trebuie să o pun în practică cu orice preţ.

Îl sun pe Radu. E mai mult decât bucuros să-mi audă vocea. Miroase şi el un comision bun. Dar nu-l poate obţine atât de uşor ca în celelalte dăţi. Nu e un caz obişnuit, e o vedetă. Trebuie să scoatem maximul posibil din această oportunitate.

Îi spun lui Radu că trebuie să-mi faciliteze întâlnirea cu un medic specialist sau generalist, habar n-am, de la spitalul unde e internat actorul acela. Ideea e să se priceapă cu pneumoniile, cu gripa porcină şi alte boli de sezon şi să aibă o intrare la producătorul local al vaccinului împotriva virusului A1HN1. Radu îmi spune că-l va suna pe un anume doctor Iorgulescu şi că revine cu un telefon cât de curând la mine.

Ne vedem cu Iorgulescu câteva ore mai târziu, într-o cafenea de pe Beller. E extrem de eficient Radu când simte mirosul banilor. Foarte descurcăreţ, foarte băgăreţ. Ştie la cine să apeleze fără să ajungem în situaţii riscante, are intrări peste tot, când avem treabă chiar nu ştiu ce m-aş face fără el.

Medicii sunt printre cei mai îngrijiţi bărbaţi din ţara asta, iar doctorul Iorgulescu nu face excepţie. E un tip înalt, suplu, grizonat şi îmbrăcat *casual* pe stilul doctorilor, cu un tricou polo de firmă şi un pulover subţire peste, pantaloni de stofă şi ghete maronii de piele întoarsă.

E curios şi suspicios în prima fază, lucru perfect normal. Nu i se întâmplă în fiecare zi ca un şofer de ambulanţă să-l cheme la o întâlnire cu aspect conspirativ cu un necunoscut. Tocmai de aceea îmi încep discursul diplomat, cu aprecieri generale despre meseria lui. Îi spun medicului că eu cred că oameni ca el trebuie să câştige de zece ori mai mulţi bani decât salariul lor pentru ceea ce fac în fiecare zi, pentru miile de vieţi salvate. Îmi răspunde că şi el crede acelaşi lucru, drept pentru care în doar trei luni va părăsi definitiv ţara şi va emigra cu toată familia în Irlanda unde poate obţine un salariu ce pare uriaş pentru România. E sătul şi el, ca mulţi alţii, de situaţia din ultimii douăzeci de ani. A tot sperat că se va face ceva bun pentru sistemul medical, dar niciun politician care a ajuns la putere nu a

făcut absolut nimic în sensul acesta. Acum, urmează să se alăture şi el miilor de medici români care au plecat în ultimii ani în Franţa, Irlanda, Canada şi alte ţări. Cică ar fi plecat deja peste douăzeci de mii de medici specialişti. Discuţia îmi confirmă ceea ce ştiam deja, va fi jale în curând prin spitalele româneşti. De fapt, e deja jale, în curând va fi infernul. Îi dau dreptate şi îi expun rapid de ce ne-am întâlnit acum, ce are el de câştigat, pentru că nici eu, şi ştiu că nici el, nu avem mult timp la dispoziţie. Vorbim despre câteva mii de euro pentru un serviciu relativ simplu pentru dânsul. Tot ce trebuie să facă e să-mi facă intrarea la cel care e şeful companiei farmaceutice care produce vaccinul. Nimic altceva. Nu-şi riscă nici poziţia, nici reputaţia. Nu riscă nimic. Dar face ceva în folosul oamenilor expuşi cumplitei gripe porcine şi care încă au o reticenţă în a se vaccina. Nu e o mită, e doar plata pentru un serviciu şi chiar aşa văd lucrurile. Aşa le vede şi el, drept pentru care batem palma pe loc. Dacă crede că e necesară şi prezenţa lui la această întâlnire, e invitatul meu. În principiu, va lua zece procente dintr-o sumă pe care am de gând să i-o cer acestuia ca să-l ajut să epuizeze stocul de vaccinuri în câteva zile.

L-am făcut curios, mă întreabă cum e aşa ceva posibil. Îmi spune că-l cunoaşte pe domnul Puiu Greblă şi că poate stabili o întâlnire cu dânsul chiar şi a doua zi. Pentru ca totul să decurgă normal, crede că ar fi mai bine să vină şi el. Îi repet că n-am nimic împotrivă, iar el mă chestionează în legătură cu soluţia mea. Îmi spune că n-ar fi prea bine să-l deranjăm pe domnul Greblă cu o prostie. Cum nu-l cred în stare să-mi fure ideea şi să o prezinte singur, îi spun în mare despre ce e vorba.

E familiar cu cazul actorului Dorin Grigore. Regretabil, boala evoluează tot mai rău, organismul său nu e foarte puternic, e supraponderal, sedentar şi nu a dus cel mai sănătos stil de viaţă. Îmi spune toate acestea după ce precizează că el nu face astfel de lucruri de obicei, dar e atât de dezamăgit încât nu-l mai interesează jurământul făcut în faţa lui Hipocrate din Carpaţi. Plus că peste trei luni nu va mai fi aici, deci nu se fereşte să-mi ofere detalii

confidenţiale despre caz. Îi spun ideea şi e impresionat. Acum nu mai are nicio rezervă în a intra în proiect.

Îl întreb pe doctorul Iorgulescu dacă individul e un fost băiat cu trese pe umăr şi el îmi confirmă zâmbind. Da, e un fost securist, nu mă miră deloc. Şi numele lui îmi mai spune ceva. Cine e atât de cretin încât să-şi numească mogâldeaţa din braţe Puiu, nume care la momentul botezului poate părea o idee bună, dar e complet deplasat când se aplică unei namile obeze de o sută de kilograme, câteva zeci de ani mai târziu? E evident un fiu de ţărani, la prima generaţie în pantofi, cum se zice, şi îmi imaginez foarte uşor trecutul lui. Intră de tânăr în Partidul Comunist pe la începutul anilor ’70 şi, dat fiind că e ambiţios şi vrea cu disperare să scape de condiţia lui de ţăran, nu are niciun scrupul şi îşi toarnă unchii şi verii pe la Securitate şi astfel avansează an de an în ierarhie. Ajunge colonel în Securitate, apoi vine aşa-zisa revoluţie a colegului sau Ion Iliescu şi trebuie să se adapteze la vremurile noi. Floare la ureche. Securiştii fac o şedinţă de urgenţă şi încep să-şi împartă toate afacerile din ţară. Fabricile, resursele naturale, băncile, universităţile, ziarele, televiziunile, ministerele. După care toţi se apucă de afaceri cu statul, pe baza unor contracte umflate cu pompa ca să ajungă şpaga de milioane la toată lumea implicată. Normal, apar şi disensiuni între ei, mereu e unul nemulţumit că ia mai puţini bani decât altul, şi atunci se ceartă şi încearcă să îl învingă pe celălalt, se grupează în partide şi astfel sunt puse bazele a ceea ce se numeşte sistemul politic aşa-zis democratic din ţara asta, din ultimii douăzeci de ani.

Puiu Greblă se trezeşte la începutul anilor ’90, când are loc marea împărţeală, cu o fabrica de medicamente şi contracte cu Ministerul Sănătăţii şi e mulţumit. Bolile nu se termină niciodată, deci nici profitul lui. Iorgulescu îmi spune că a fost şi deputat FSN prin acei ani. Nicio surpriză. Mă bucur că putem vorbi deschis şi că nici doctorul Iorgulescu nu are pic de simpatie pentru genul acesta de indivizi. Într-un fel, din cauza lor e nevoit acum să plece din ţară.

A doua zi stabilim întâlnirea la sediul companiei farmaceutice, în timp ce starea de sănătate a actorului Dorin Grigore se înrăutăţeşte şi pronosticul medicilor e rezervat, aşa cum o ţară întreagă află de la ştirile Pro TV.

Ajungem la o clădire de pe lângă Piaţa Gemeni unde sunt birourile companiei farmaceutice, nu fabrica. În parcare, un Porsche Cayenne negru şi un Audi Q7 alb. Nici o surpriză până acum.

La recepţie suntem întâmpinaţi de o secretară bătrână şi acră despre care bănuiesc că ocupă postul acesta din 1984. Ne anunţă sosirea şi greuceanul apare jovial în hol şi ne invită în biroul lui. Intrăm într-un birou întunecat, plin de mobilă din lemn masiv, lăcuit. Uşa biroului e groasă ca un dulap, acoperită cu muşama maro, şi chiar trebuie să trag serios de ea ca să o închid în urma mea. Uşi din astea mai găseşti şi azi prin instituţiile administrative, uşi de directori. Zici că suntem teleportaţi direct în anii ’80, mă mir că nu văd un tablou cu Ceauşescu pe peretele din spatele biroului tovarăşului Greblă, deşi dacă mă uit atent s-ar putea să văd încă urmele ramei sub stratul subţire de lavabilă. Singurul element care ne mai leagă de prezent e bradul modern, adică din plastic verde aşa cum găseşti doar în zilele noastre, împodobit cu globuri pe care e inscripţionată sigla companiei.

Doctorul Iorgulescu ne face prezentările şi o mică introducere, după care mă lasă să vorbesc.

Omul din faţa mea e un fost securist de şaizeci şi cinci de ani, se vede pe moaca lui de prost înfumurat. Să fii producător în industria farmaceutică autohtonă şi să ai contracte cu Ministerul Sănătăţii sunt tot atâtea dovezi că eşti un fost securist. Nu există nicio îndoială în privinţa asta. Din cauza celor ca el, oamenii de afaceri autentici şi tineri, antreprenorii care sunt clienţii mei, nu se descurcă pe cât de bine ar trebui. Din cauza acestor căpuşe bătrâne, nu există concurenţă reală şi ţara asta nu produce nimic şi nu e o forţă economică. Doar afacerile cu statul prosperă. Din cauza lor, foştii mei colegi de liceu sau facultate sunt demult plecaţi prin alte ţări, prin

Canada, prin Franţa, prin UK, Australia sau Noua Zeelandă, în timp ce eu mă dau de ceasul morţii – Nae ar fi mândru de mine pentru acest joc de cuvinte – ca să-mi câştig banii, să pot trăi decent în ţara asta de căcat.

E un îmbuibat, plin de sine, atât la modul fizic, cât şi psihic. Mi-l imaginez foarte uşor cum îşi intimidează şi ameninţă duşmanii, deşi are tot timpul un zâmbet bonom pe moacă. E tuns periuţă şi are părul aspru şi ţepos, freza tipică de securist. Sunt sigur că are prin trecutul lui şi câteva victime torturate şi umilite, în anii aceia îngrozitori în care el se simte stăpân pe destinul oamenilor şi e îmbătat de atâta putere. După ce trăieşti sentimentul ăsta o dată în viaţă, nu te mai schimbi, rămâne în tine pentru totdeauna. Şi douăzeci de ani nu sunt destui cât să-i ascundă apucăturile de torţionar din spatele acestui zâmbet fals. Sunt convins că jovialitatea pe care o afişează se poate transforma într-o secundă într-o furie de rottweiler. Sau mai degrabă de mistreţ încolţit, la ce moacă are individul.

— Spune, domnule dragă, cu ce te pot ajuta?

— Domnule Greblă, o să vedeţi că am venit aici ca eu să vă pot ajuta.

— V-ascult.

Nu-mi place deloc să am de-a face cu astfel de personaje. Sper să fie singurul. Astfel de specimen infect care face profit numai din afacerile pe care le are cu statul, adică cu foştii lui colegi din Securitate, mă umple de scârbă. Acum însă sunt în vria creaţiei şi sunt obsedat să-mi văd şi această idee pusă în practică. Simt că, în afară de cazul Toma, poate fi un alt vârf al proiectului meu, o nouă execuţie memorabilă a marii mele idei. Deschid laptopul şi încep să-i arăt prezentarea pe care am făcut-o special în timpul serii.

Nicio surpriză, omul e un cretin semidoct. Nu înţelege nimic din ce-i povestesc, despre ideea măreaţă, despre conceptul pe care i-l ofer, despre *insight*-ul celor care nu se vaccinează. Priveşte cu ochi goi de bivol prin monitorul laptopului şi mi-e clar că e opac la toată prezentarea mea

teoretică perfectă. Fiecare *slide* care se succede pe monitorul laptopului e doar o pierdere de vreme. Aşa că schimb registrul şi-l întreb direct:

— Cu alte cuvinte, vreţi să vindeţi tot stocul de vaccinuri în câteva zile? Şi apoi să nu mai aveţi capacitatea de producţie la cât va fi cererea de mare?

Râde larg şi dă din cap că da. Abia acum vorbim aceeaşi limbă, pare a spune moaca lui de porc îmbuibat. Uneori mi se întâmplă să uit ce simpli sunt oamenii.

— Normal că vrem.

Nu ştiu cine sunt cei la care se referă cu pluralul. Colegii lui? Familia lui? Tovarăşii lui? Membrii ai guvernului din Ministerul Sănătăţii? Habar n-am, dar sincer mă doare undeva.

Trec rapid peste *slide*-urile din *powerpoint* în care expun teoria despre frică, despre corelarea vânzărilor cu frica oamenilor, şi închid laptopul.

— Aţi auzit de Dorin Grigore?

— Normal, cine nu a auzit? E un haios. Am auzit că e bolnav. Sper să se facă bine. Sănătatea-i cea mai bună dintre toate, reţineţi, că încă sunteţi tineri.

— E internat chiar acum la terapie intensivă şi se pare că nu va supravieţui. Ideea mea e simplă: după ce va muri, trebuie să apară ştirea că a murit de gripă porcină. Echipa pe care o coordonez poate schimba ce trebuie schimbat ca aceasta să devină cauza oficială a morţii lui şi vă garantez că după apariţia ştirilor despre decesul lui, stocul de vaccinuri se va epuiza rapid.

Mistreţul are brusc o sclipire în ochi. O idee bună şi simplă poate fi apreciată de oricine.

— Interesant.

— E vorba de un actor cunoscut. Oamenii acum nu se vaccinează pentru că nu cred că pot chiar ei să fie atacaţi de virusul ăsta. Ei bine, când vor vedea că o celebritate s-a îmbolnăvit de gripă porcină, atunci vor crede că oricine poate fi victima virusului.

— Foarte posibil. Riscuri?

— Niciunul dacă suma acoperă cheltuielile pentru oamenii implicaţi în proiect, cei de la spital, domnul Iorgulescu aici de faţă şi echipa mea.

— Care e suma?

— Cincizeci de mii de euro.

— Cam multicel.

— Haideţi, domnule Greblă, că merită, intervine şi doctorul Iorgulescu. Şi până la urmă, e pentru o cauză nobilă.

— Ce-i drept, eu nici acum nu-i înţeleg pe oamenii ăştia. Vrei să-i ajuţi şi le produci un vaccin care ei îl refuză. Le spui că se administrează gratis, trebuie doar să meargă la o clinică şi ei tot nu vor. Vrei să le faci un bine şi ei zic nu. Pentru mine, asta e de neînţeles.

— Tocmai, zic eu. Mi-aţi luat vorba din gură. Nu se poate spune că îi daţi chiar din banii dumneavoastră. Daţi din banii poporului, dar pentru popor, nu? Oamenii trebuiesc cumva obligaţi să accepte binele pe care vreţi să li-l faceţi, dacă nu se poate altfel.

— Aşa e.

— Mie mi se pare o sumă rezonabilă pentru un astfel de scop. Uitaţi cevă propun: facem un contract de consultanţă pe numele meu şi când o să se vândă stocul de vaccinuri, şi statul va fi mulţumit, şi ministerul, şi populaţia, toată lumea va avea de câştigat.

— Nu se pune problema unui contract.

— Bine atunci. E un *gentleman's agreement*, cum se spune. Cu avans 50% înainte.

— Şi dacă nu moare actorul?

— Şansele sunt infime să supravieţuiască, mă ajută doctorul Iorgulescu. Chiar eu mă ocup de pacient şi ştiu ce vorbesc.

— Ne trebuie un avans ca să pot plăti oamenii care se expun unor riscuri, dacă mă înţelegeţi, zic eu.

— Da, normal că înţeleg. Bine, fie, mâine veţi primi avansul de 50%.

Securist sau nu, îmi place când am un interlocutor atât de hotărât.

Câteva zile mai târziu, actorul moare. Cauza e clară şi anunţată public, conform diagnosticului pus de medici: gripa porcină şi teribilul virus AH1N1. Televiziunile vuiesc. Deschid televizorul într-una din dimineţile următoare şi văd la emisiunea de ştiri de pe Realitatea imaginile cu cozile enorme de la centrele de vaccinare. Sunt fericit, ideea a funcţionat.

Mistreţul de Crăciun nu-mi mai dă niciodată restul banilor, ceilalţi douăzeci şi cinci de mii de euro. Normal, doar nu există niciun contract, nu am cum să-l dau în judecată, nu am cum să mi-i recuperez. Nu rămân cu mare lucru după ce îşi iau banii cadrele medicale, doctorul Iorgulescu, Radu şi alţii. Sunt însă mulţumit că încă o idee e pusă în practică şi încă un caz e încununat de succes. Uneori se întâmplă să faci ce-ţi place nu pentru glorie, nu pentru bani, ci doar pentru propria ta satisfacţie. Tot ce îi doresc securistului e să facă cancer de colon cât de curând. Cu doctorul Iorgulescu chiar rămân prieten, facem schimb de adrese de email şi urmează să mai ţinem legătura după ce se mută în Irlanda. Faptul că Greblă nu ne-a plătit şi restul banilor nu face decât să-l convingă că decizia de a pleca definitiv din ţară e cea corectă. Poate chiar şi tot proiectul meu l-a făcut să nu mai aibă nicio îndoială, dar nu mă interesează. El pleacă, eu rămân aici şi trebuie să mă descurc cumva, până una alta.

Ştiu că totul e un succes fulminant atunci când, în a cincea zi din ianuarie, Toma intră în casa mea şi-mi zice:

— Dă-mi ceva de băut. Tocmai m-am vaccinat contra gripei porcine.

— Ce fraier eşti.

— Încetează. N-ai văzut ce i s-a întâmplat lui Grigore? Îl cunoşteam pe omul ăla.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Ştiu. Dar vrei să ştii de ce m-am vaccinat? Pentru că sunt obsedat să nu mi se întâmple ceva şi să nu mai joc în film şi să nu mai ajung să iau

banii ăia. De-aia. Iar faptul că virusul a lovit atât de aproape, m-a speriat rău de tot.

17

Şi vine şi ziua de Crăciun. Ioana vrea să trecem pe la mama ei. Cam devreme să-i cunosc părinţii, dar ca mulţumire pentru orgasmul pe care mi l-a pus sub brad dis-de-dimineaţă, accept. Nu cred că cunosc o fată care să se bucure atât de mult de sex. Ai zice că e nimfomană, dar nu e. Doar că atunci când are chef să ne-o tragem, nu are limite.

Pe drum spre apartamentul mamei sale din Aviaţiei, îmi povesteşte cât de fascinată e de cluburile ciudate din Berlin, cluburi tematice în care poţi intra ca să faci sex cu un necunoscut sau în care un cuplu îşi caută un alt cuplu partener. Am auzit şi eu de cluburile de *swingers*, dar încă nu le-am testat. Trebuie să ajungem şi noi doi împreună la Berlin, cât mai curând, îmi notez în cap. Şi să-mi potolesc erecţia înainte să ajungem.

Mama ei deschide uşa şi arată senzaţional. Înţeleg de unde vine frumuseţea fiicei ei şi îi spun asta, iar cele două femei zâmbesc măgulite. Se vede că se îngrijeşte, face sport şi are un trup foarte atletic, picioare lungi şi un fund ferm de adolescentă. A făcut volei când era tânără, după cum îmi explică cu altă ocazie Ioana când am vorbit despre cât de bine arată mama ei.

— Ea e mama.

— Anda, îmi pare bine.

Anda mă priveşte senină şi nu simt nicio rezervă faţă de mine, deşi am cu paisprezece ani mai mult decât fiica ei. Oricum, şi eu arăt cu cinci ani mai tânăr decât sunt. E departe de genul de mamă furioasă că-i penetrez fiica cu mădularul meu grosolan.

Apartamentul e la ultimul etaj al unui bloc de pe vremea lui Ceauşescu, construit la începutul anilor ’80, după cutremur. E renovat complet şi arată

foarte cochet. Decorat cu mult bun gust şi lipsit de stridenţele tipic româneşti ale renovărilor recente: bolte, spoturi, corpuri de gips-carton sau camere văruite în culori stridente. Nu, aici totul e clasic, curat şi luminos. E mult alb de jur-împrejur, pereţii sunt văruiţi în alb, mobila e albă, cadrele ferestrelor sunt albe, doar obiectele decorative aduc pete de culoare în casă.

Anda ne invită în sufragerie. Nările îmi sunt invadate de mirosul mâncării proaspăt gătite.

— O să treacă şi taică-tău mai târziu pe aici, îi spune Ioanei.

Ioana îmi spune că e singura dată pe an când se întâlnesc toţi trei. La masa de Crăciun. O privesc pe Ioana, ea vede în ochii mei o îngrijorare inexistentă şi-mi spune zâmbind:

— O să-ţi placă. E simpatic.

— Sunt convins.

— Dacă-l prindem. Nu putem sta mai mult de două ore, mamă, să ştii.

— Dar unde aveţi de mers?

— La o petrecere.

Au o relaţie mişto de mamă şi fiică, se simte asta imediat în aer. Seamănă mult de tot şi se vede că se cunosc bine una pe cealaltă. Remarc fascinat tandreţea şi firescul cu care se ating şi îşi vorbesc şi totul e amplificat de faptul că stau în preajma a două femei foarte frumoase. N-aş avea nicio problemă să fac sex cu amândouă deodată dacă, printr-un miracol dumnezeiesc de Crăciun, ele mi-ar propune aşa ceva. Cu Ioana orice e posibil, iar dacă şi mama ei are un spirit la fel de liber, aş fi la un pas ca acest vis din adolescenţă şi văzut până acum doar în filmele porno să mi se îndeplinească.

— Hai să mâncăm, vă e foame, nu?

— Te ajut, zice Ioana şi pleacă în bucătărie după mama ei.

Sunt convins că tocmai ia un feedback şoptit în legătură cu mine şi sunt convins că e unul de bine. Mi-e evident că şi Anda mă place. Dacă treburile

cu Ioana nu ies cum trebuie până la urmă, mama ei tocmai a ocupat următorul loc pe listă.

Se întorc amândouă zâmbitoare în sufragerie şi aşază farfuriile şi tacâmurile pe masă. Eu sunt destul de tăcut, le las pe ele să-şi împărtăşească ultimele ştiri, asist zâmbind şi intervin doar atunci când e nevoie. Am telefonul pus pe mut şi tresar la fiecare vibraţie. Aştept cu speranţă, în fiecare clipă, un semn de la doctorul Iorgulescu care să-mi spună că actorul Dorin Grigore a murit şi să aud sunetul banilor curgându-mi în cont, ca în partea de început a piesei *Money* de la Pink Floyd. Femeile ating la un moment dat şi subiectul gripei porcine, dar nu zăbovesc prea mult asupra lui. Mâncarea e senzaţională. După ce terminăm supa-cremă de brocoli şi sarmalele cu ciuperci, Anda e vegetariană, se aude soneria de la uşa. Anda se ridică şi iese în holul de la intrare. Aud uşa cum se deschide, bufniturile bocancilor care-şi scutură zăpada pe preşul de la intrare şi un mormăit de bărbat încurcat care nu ştie ce să zică atunci când oferă un cadou fostei sale soţii. Ioana sare de pe scaun şi aleargă în hol ca o fetiţă:

— Tatiiii!!!

Mă întorc cu faţa spre uşă şi încep să mă ridic de pe scaun ca să-l întâmpin şi eu ca un bărbat. Anda reintră în cameră cu o pungă de cadou în mână, apoi Ioana intră cu tatăl ei alături, ţinându-şi braţele lungi şi perfect modelate înlănţuite în jurul gâtului acestuia. E mai înaltă cu un cap decât el. În aceeaşi secundă, rămânem amândoi mască. Toma mă priveşte de parcă l-ar vedea pe Roger Waters în apartamentul lui, eu de parcă aş fi văzut o stafie. Caută un sens al prezenţei mele aici şi nu găseşte niciunul. La fel şi eu. Cum se zice, decembrie e luna surprizelor, e prima dată când e adevărat.

— Ce dracu' cauţi aici?

— Păi…

— Voi vă ştiţi?

— Da.

— Da, oarecum.

— Oau, ce tare!

— Cu care din ele eşti? întreabă Toma cu mult tact, arătând către cele două femei.

Ioana izbucneşte într-un râs dojenitor. Anda e clar enervată de replica de bădăran a fostului ei soţ.

— Taatiii, cum poţi să întrebi aşa ceva? El e iubitul meu.

— Aha.

— De unde şi de când vă ştiţi voi doi?

În acea secundă, informaţii fără importanţă până atunci revin impetuos în mintea mea. Nu e o mare coincidenţă. Când ne-am cunoscut, eu plecam de la Toma de la teatru, ea tocmai mergea să se vadă cu tatăl ei. Îmi amintesc că Toma îmi spusese cu câteva minute înainte să plec că trebuie să se vadă cu fiică-sa la o cafea. Ea, cea mai frumoasă femeie pe o rază de un kilometru. Eu, cel mai frumos. A fost ca şi cum am fi fost singurii oameni din Centrul vechi în acel moment. Singurii observabili, singurii care săreau în evidenţă. Şi eu o agăţ înainte ca ea să ajungă la el. Mai târziu aflu că părinţii ei sunt despărţiţi, dar ca de obicei nu insist pe subiectul ăsta, câtă vreme părinţii femeilor cu care mi-o trag nu intră în aria mea de interes. Realitatea e plină de semnale importante pentru tine, dar adevărul e că dacă nu te lovesc direct, le ignori.

Există şi explicaţii mai logice pentru situaţia în care ne aflăm. Ştiu că numele de familie al Ioanei e Florescu, dar aflu că e de fapt numele de fată al mamei sale. Ioana Florescu. Nici o legătură detectabilă cu Toma Drăgan.

— Ea e Ioana. Tu nu aveai o fiica Vera?

— E al doilea meu nume, zice Ioana Vera.

— Habar n-aveam că e fiica ta. Ne-am cunoscut în Centrul vechi. Tocmai plecasem de la tine de la teatru.

— Şi eu tocmai mergeam la tata atunci. Ce amuzant!

Spune-i asta lui Toma. Nu pare deloc amuzat. Nu e convins de ce-i spun. E ca un copil. Mă priveşte îmbufnat pe sub gene de parcă mă suspectează

de ceva foarte grav, dar nici el nu-şi dă exact seama ce e, şi mintea îi zburdă în gol ca un hamster în rotiţă. Îi privesc acum pe amândoi şi-mi dau seama că n-aveam cum să intuiesc adevărul. Aş fi avut mai multe şanse să ghicesc că Liv Tyler e fiica buzatului ăla urât de la Aerosmith decât că Ioana e fiica lui Toma.

— Tot nu se fumează în casa asta?

— Nu.

— Atunci o să ies pe balcon. Tinere, vrei să mă însoţeşti la o ţigară?

— Pe frigul ăsta?

— E balcon închis. E OK.

Accept, deşi nu fumez şi am pe mine doar o cămaşă subţire, iar afară sunt ceva grade sub zero.

— Fetelor, închideţi, vă rog, uşa, să nu se răcească înăuntru. Şi să putem vorbi şi noi ca bărbaţii.

Anda se conformează şi rămânem singuri pe balcon. E frig ca naiba. Prin geam, în spatele perdelelor, le văd cum se amuză de situaţie.

— Ce dracu' faci aici?

Toma vorbeşte nervos şi şoptit, deşi femeile nu pot să audă nimic.

— Ce dracu' ai, mă? Jur că nu ştiam că-i fata ta.

Între perversa din patul meu şi fetiţa inocentă din poveştile lui Toma sunt ani-lumină distanţă. Nici o legătură. Dar nu-i pot spune asta. Nu cred că e curios despre cum e fiica lui în pat şi că e complet diferită de modul angelic în care mi-o descrie el.

— Băi, tu eşti un fel de mafiot. Şi cred că îmi ascunzi ceva. De ce umbli cu ea? Pentru banii mei?

— Eşti prost? N-auzi că nu ştiam că e fata ta? Eu o ştiam de Ioana, nu Vera. Scuză-mă că nu am legitimat-o înainte să mă cuplez cu ea.

— Eu am ales numele Vera şi mamă-sa nu a fost niciodată de acord cu el. Şi de-aia, după ce am divorţat, de când ea avea patru ani, i-a zis numai

Ioana. Eu îi zic Vera în continuare. Zi-mi! Umbli după banii ei? Că poate n-o să mai fie niciun ban!

— Băi, Toma, ce dracu' tot zici cu banii?

Încep să înţeleg unde bate. Undeva departe rău de intenţiile mele. Căsătoria nu mă atrage deloc, dar nu vreau să-i spun asta, fiind vorba de fiica lui şi să-i confirm bănuiala că sunt un golan care doar vrea s-o fută. Găsesc pe loc un argument.

— Băi, ştiu ce vrei să zici. Că o să mă însor cu ea şi-i iau banii?

— Da. Ce pula mea altceva? Şi apoi o părăseşti.

— Băi, ascultă-mă! Ea intră cu un milion, io intru cu un milion, să zicem la modul absurd, deşi n-o să se întâmple niciodată. Dacă divorţăm, se împarte totul la doi. Şi plec tot cu un milion. *Capisci?* Greu cu matematica. Şi asta ţi-o zice unul care tocmai trece printr-un divorţ.

Mintea lui de artist corigent la matematică procesează cuvintele mele şi, în cele din urmă, pare convins de calcule.

— Mda. Ai şi tu dreptate.

— Gata? Te-ai calmat? Că eu mor de frig.

Privirea glumeaţă revine încet la locul ei, pe faţa lui nerasă.

— Şi de ce zici că doar prin absurd o să te căsătoreşti cu ea? N-ai niciun plan serios, vrei numai să profiţi de ea?

— Serios, mor de frig, lasă-mă cu asta acum. Ne putem întoarce în casă?

Mă vede că dârdâi de frig.

— Da. Dar vezi că diseară vreau să ieşim să discutăm ca bărbaţii.

— Am planuri cu Ioana.

— Cu Vera, vrei să zici. Le anulezi. Ea ştie ceva despre…?

— Nu, normal. Sper că nici de la tine nu ştie nimic.

— Nu. Dar tocmai voiam să-i zic azi că am primit un rol şi că o să câştig un milion şi că ăsta e cadoul meu de Crăciun pe care îl va primi la anul.

— Aha. Frumos. Păi asta poţi să-i spui.

— Bă! Da’ jură că nu îi zici niciodată nimic despre ce va urma. A!! Şi încă ceva. Foarte important!

Eu deja mă zgâlţâi cu tot trupul de frig, iar el le arată cu capul pe femeile care se întrezăresc prin perdea şi continuă să povestească de-ale lor, râzând, aşezate la masă.

— Ele nu ştiu că am tumoarea asta. Nu am vrut să le spun, să nu le frâng inima. Verei, mai mult. Nu vreau să afle. Nu ştie niciuna nimic. Promite-mi că nu le zici. Dacă le zici, s-a terminat totul între noi.

— OK. Deşi… nu înţeleg de ce nu le zici.

— O să-ţi explic diseară. Vii la mine, da?

Încă o seară de sex ratată se arată la orizont, va fi o noapte lungă cu mult alcool şi cu mult Toma. Dar trebuie să scap cât mai repede de pe balconul ăsta îngheţat pe care mă ţine prizonier Toma.

— Bine, vin.

Ne întoarcem cu zâmbetul pe buze în sufragerie. Fetele ne privesc fericite. În următoarea oră îl mai surprind pe Toma privindu-mă suspicios pentru câteva clipe, apoi redevine hâtrul pe care-l ştiu. Cred că are multe să-mi spună diseară. Le povestim fetelor că eu sunt un fel de impresar al lui Toma, deşi îmi dau seama că îmi stric imaginea. Femeile astea ştiu clar ce hram poartă Toma şi că e un actor ratat şi lipsit de vreun talent major. Iar prin asociere, eu ca impresar al lui, nu ies prea bine. Dar aştept cu nerăbdare momentul în care Toma va face anunţul cu rolul primit datorită mie într-un film american şi onorariul lui de un milion. Aştept degeaba. Anunţul nu mai vine. Cel puţin nu până când eu şi Ioana Vera anunţăm că plecăm.

Pe la ora patru, Bucureştiul e neverosimil de pustiu. Mulţi oameni au plecat pe la munte sau la ţară, ceilalţi zac la căldură prin case după ce au invadat străzile oraşului în ultimele zile, în căutarea disperată a cadourilor. Nu întâlnim mai mult de cinci maşini pe drum.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mai zic acum. Ioana sau Vera.

— Ioana. Nu-mi place Vera. E prea… rusesc şi clasic. Nu-mi place deloc. Doar tati se încăpăţânează să susţină că e un nume foarte frumos.

Îi spun că astă-seară nu avem niciun plan pentru că sunt convocat de taică-su la o discuţie „ca-ntre bărbaţi”. Râde.

— Bine. Atunci o să mă văd cu Fabiano, o să ieşim într-un club.

— Cine e Fabiano?

— Un amic.

— Ar putea să-l cheme mai puţin ca pe un star porno?

— E brazilian.

— Aha. Ce bine, m-am liniştit.

— De ce să fii neliniştit?

— Nu sunt, de fapt.

Probabil e doar un alt tip cu care se fute. Nu am nicio problemă cu asta. Mai degrabă mi se face milă de Toma şi realitatea paralelă în care trăieşte el în ceea ce o priveşte pe fiică-sa. Pentru el, Vera e încă o prinţesă închisă într-un turn de cleştar, cu o centură de castitate încrustată cu diamante şi rubine în jurul taliei.

Chiar sunt sincer când îi spun că nu sunt neliniştit. Nu mă interesează dacă şi-o mai trage cu alţii. Mi-e indiferent, atâta timp cât continuăm relaţia noastră exact aşa cum e până acum.

Diana mi-a reproşat de mii de ori că sunt un individ insensibil, în timpul certurilor noastre. Atunci, în focul bătăliei, nu am admis niciodată asta, dar acum cred că avea dreptate. Simt cumva o distanţă faţă de tot ce mi se întâmplă. Nu ştiu de ce sunt aşa. Poate e de vină Freud, habar n-am. Ai mei au murit într-un accident când aveam doar doi ani şi am fost crescut de o bunică severă, fostă profesoară de chimie.

Simt o distanţă faţă de toţi oamenii pe care-i întâlnesc, deci şi faţă de Ioana. Parcă ceva mă opreşte să trec dincolo de primul strat pe care ei mi-l oferă ochiului, trupului şi minţii. Simt o distanţă faţă de toate evenimentele din viaţa mea. Imediat ce devin parte a trecutului meu parcă nu mai sunt ale

mele, parcă nu eu le-am trăit. Nu le mai simt forţa în prezent, nici măcar a celor pe care le-am trăit la timpul lor cu intensitate.

Ioana e la fel, parcă patinează pe suprafaţa vieţii, elegantă, zveltă şi fericită, aşa cum am văzut-o, la propriu, într-o zi însorită dintre Crăciun şi Anul nou, pe gheaţa de la patinoarul Floreasca. De aceea ne potrivim atât de bine. În cazul ei însă, nu am nici cea mai vagă bănuială de ce e ea aşa. E prima femeie din viaţa mea care îşi doreşte cu voluptate apropierea mea şi în acelaşi timp îi sunt cumva indiferent. Îmi dă toată libertatea pe care mi-o doresc. Nu mă bate la cap, nu vrea mai mult de la mine, nu vrea să mă schimbe, nu intenţionează să mă pună cu botul pe labe. Nu vrea să-i descopăr niciun mister, nici măcar nu pretinde că are vreunul. De asta îmi place tot mai mult Ioana. Ea nu-mi pretinde să explorez mai mult, nu-mi cere să cred că există ceva dincolo de pielea, privirile şi fluidele pe care ni le unim.

Nici ea nu are în preajma ei un alt tip ca mine. La vârsta ei e normal, cred că toţi studenţeii cu care şi-o trage ocazional înnebunesc, sunt măcinaţi de gelozie, îşi taie venele, se apucă de scris poezii bacoviene, când îşi dau seama cu ce fel de fată au de-a face.

Suntem cuplul perfect. Dar Toma nu are cum să înţeleagă asta. Simt vag teama că Vera e singura care ar putea strica tot ce e între mine şi Ioana.

Spre seară iau trei sticle de vin roşu sec de la Domeniile Coroanei, zece euro bucata, şi mă înfăţişez la Toma. Se aude broasca rotindu-se şi vocea lui tunătoare de dincolo de uşă:

— Dacă nu vă potoliţi cu colindele voastre, vă ia mama dracului de puradei! A, tu erai. M-au înnebunit toată seara cu colindele. Auzi şi tu, cine a ajuns azi să ţină în viaţă o tradiţie a poporului nostru. Ce lume cu curu-n sus.

Nu e chiar în apele lui. Am o vagă bănuială de ce. Mi se confirmă imediat ce intru şi el închide uşa în urma noastră.

— Băi, nu-mi place că ieşi cu fiică-mea, ţi-o zic din start.

— Stai, mă, să destupăm o butelie de vin şi vorbim. Nu de asta am venit aici?

În primul rând, aflu că îl deranjează proximitatea mea faţă de fiica lui pentru că aşa creşte exponenţial riscul ca ea să afle de boala lui.

— Vreau să audă doar ştirea cu mine mort în America. Ţi-am zis, dacă îi spui ce problemă am, pică toată afacerea noastră. Jur!

— Nu deveni melodramatic. Nu o să-i spun.

Şi chiar am de gând să fac asta. Nu o să-i spun Verei absolut nimic. Îl cred în stare pe Toma să anuleze totul.

— În al doilea rând, sincer să fiu, nu-mi place că tu o babardeşti pe fiică-mea. Cred că merita ceva mai bun. Tu eşti un golan.

Deja simt că e din nou el, mai glumeţ.

— Sunt convins că nu o iubeşti. O iubeşti?

Nu ştiu ce să-i răspund.

— Băi, nici nu ştiam că e fiica ta, zic.

Sună aproape ca o scuză şi el o simte imediat.

— Vezi? Tu eşti un golan şi o să o faci să sufere. Te rog eu frumos să o laşi. Ea e prea fină pentru tine. E prea inocentă şi fragilă.

Poftim?? Fină, fragilă, inocentă? Cuvintele astea nu se potrivesc deloc cu imaginile care mi se succed cu rapiditate prin cap în care noi doi ne-o tragem în lift, la cinema, în casa scărilor şi, o dată, chiar pe bancheta din spate a unui taxi. Şi deloc cu nenumăratele ei poziţii în care vrea să fie penetrată, care surclasează lejer tot ce poţi să afli din *Kama Sutra*. Şi nici cu sexul anal, oral, normal şi, în curând sper, în grup, de care se bucură ca o zeiţă de ofrande. Ca să nu mai zic că această fată, fragilă şi inocentă, probabil şi-o trage chiar în acest moment cu Fabiano brazilianul. Niciun contraargument de tipul acesta nu poate fi spus tatălui preocupat sincer de soarta ei, care trage cu sete dintr-un Marlboro roşu în faţa mea.

— *Tommy boy*, îi spun. Lasă lucrurile să curgă. Nu spun că o iubesc pe Ioana încă, ne vedem de prea puţin timp.

— Aţi făcut… sex?

— Nu încă.

Nici nu clipesc.

— Dar probabil că o să ajungem şi acolo. Obişnuieşte-te cu ideea. Pe bune, îţi promit c-o să fiu şi eu băiat fin cu ea. OK?

Pare ceva mai îmbunat, însă abia după ce golim două sticle de vin fantoma fiicei sale a dispărut de la masă şi discuţiile noastre revin pe făgaşul normal.

— Acum vreau să vorbim despre America. Cum îi ziceţi voi, să facem un *brainstorming*. Despre cum dracu' ar trebui s-o comit acolo. Că nu-i aşa simplu cum crezi.

— Nu cred asta, Toma. Pe bune acum.

El abordează cu un ton glumeţ discuţia, în vreme ce eu, măcar din decenţă faţă de tema ei, păstrez un ton mai sobru.

— N-aş vrea să sufăr şi nici să existe vreo posibilitate să nu mor. Că atunci am pus-o cu toţii.

— De acord. Nici eu nu vreau asta.

Începem să trecem în revistă metodele posibile. Supradoza de droguri e riscantă. Poate nu moare. La fel şi cu un pumn de somnifere. Poate un salt de pe un bloc de optzeci de etaje e mai potrivit.

— Băi, dar mi-e frică că nu o să pot face asta. O să mă cac pe mine acolo sus. Deşi aş putea să beau mult înainte, dar nici aşa nu-s sigur. Eu, pe muchia zgârie-norului, hmm, nu-s convins că am eu coaiele astea.

Îmi vine o idee, ca într-un *brainstorming* de calitate:

— Ştii ce cred că ar fi mişto?

— Ce?

— Să legăm cumva moartea ta de film. De personajul tău. Să se poată zice că te-ai identificat prea mult cu personajul. Asta chiar ar fi super tare.

— Adică să-mi înfig un ţăruş în inimă? Ar fi cam greu să fac singur asta.

18

— Ce faci de revelion?

Eterna întrebare de sezon, acum rostită de Toma în receptorul telefonului. E penultima seară a anului şi eu şi Ioana suntem în apartamentul meu şi bem un vin de casă bun, adus de Toma pe filiera unor prieteni cu neamuri la ţară. Ascultăm albumul *The wall.* E singurul care chiar îmi place mult, îl ascult şi când nu sunt cu Toma, mi se pare o muzică plină de forţă, ca un regim dictatorial.

— Păi, cu Ioana, suntem invitaţi la o petrecere.

— Care Ioana?

— Vera.

— Aha.

Ioana mă întreabă pe muţeşte cu cine vorbesc şi eu îi răspund la fel, că e tatăl ei.

— Tu? N-ai niciun plan?

— Nu. Trebuia să am un număr de *stand-up* într-un club, dar m-au tăiat de pe listă.

— Îmi pare rău.

— Aşa că stau singur acasă, mă uit la televizor singur şi beau de unul singur.

Nu zic nimic pentru că simt că sunt pe gheaţă subţire şi, văzând lipsa mea de reacţie, Toma plusează în receptor:

— Doar mă gândeam că e ultimul meu revelion din viaţa mea.

Boom, crash, bang!! Ţine-o pe asta, frate! Acu' să te văd.

— Vrei să vii cu noi? zic dezarmat.

Ioana face ochii mari.

— Da. Unde se ţine petrecerea?

— La mine acasă.

— Normal că vin! Păi şi cum eraţi invitaţi dacă e la tine acasă?

— Ei, era un mod de-a spune.

Cronica unei invitaţii imposibil de evitat, cu toate semnalele false lansate în timpul discuţiei în scopul de a-l bruia.

— Poftiiiim? De ce? Tata? Ce să caute el aici, nu ăsta era planul, strigă Ioana în timp ce nici ea nu ştie dacă să se amuze sau să fie supărată pe mine.

Nu pot să-i explic că pentru tatăl ei e ultimul revelion, iar el nu are nicio jenă să se folosească de acest motiv ca să-şi petreacă revelionul împreună cu noi. Nu pot să-i spun că e bolnav grav, că are o tumoare malignă care creşte în creierul lui şmecher sau că mi-e şi frică să nu-l apuce şi pe el o nebunie după revelion, o depresie cruntă ca pe Nae, şi totul să se ducă dracului.

— Mi s-a făcut milă de el. Mi-a zis că e singur şi că nu are cu cine, şi atunci l-am invitat.

— Of, doamne, eşti tu prea bun la suflet. Tata e singur de o sută de ani, aşa-şi face el revelionul în fiecare an, acum doar a profitat de tine.

Nu, serios? Ce chestie…

Asta e, aşa sunt eu şi n-am ce-i face, sunt un spirit atât de nobil, un bun samaritean al revelionului, şi ea mă iartă chiar la sfârşitul acestei discuţii şi mă lasă să profit de trupul ei tânăr şi nărăvaş, chiar acolo, în bucătărie, unde pregătea un *quiche* pentru a seara următoare.

Noaptea de revelion iese naşpa. Vin la petrecere câţiva colegi de-ai Ioanei de la Istoria artei, nişte închipuiţi cu artisticării penibile în cap şi câteva fete stridente şi existenţialiste, îmbrăcate ca nişte scăpate de la Spitalul de nebuni. Mai vin şi alţi prieteni de-ai lor, toţi de pe la facultăţi de balet, gen filosofie sau design. Mult prea falşi cu toţii. Şi, mai rău de atât, *hipsteri*. Ioana zice că e semn de bătrâneţe, eu aş numi-o maturitate, dar pur şi

simplu nu înţeleg de ce se îmbracă atât de hidos cu toţii. O tipă poartă o pereche de pantaloni cu cusătura dintre craci foarte joasă, la nivelul genunchilor. Zici că are picioare scurte de jumătate de metru. Nu e nimic sexy în asta, cum naiba se poate îmbrăca în halul ăsta? Toţi băieţii au fulare, eşarfe, deşi sunt douăzeci şi cinci de grade în apartament. Mulţi poartă ochelari cu ramă groasă, retro, cum avea bunicul meu, dar cu lentile fără dioptrii. Blugii sunt mult prea strâmţi. Dacă aş purta aşa ceva, cred că mi-ar exploda testiculele. Mă bucur să constat că Ioana se îmbracă diferit, tot ce poartă ea, fie elegant, fie mai *casual*, ţine de feminitatea dintotdeauna şi firescul etern, nu a pus botul la moda asta cretină.

Eu nu am prieteni, deci din partea mea vine doar Toma la petrecere.

Din boxele *home cinema*-ului meu Sony răzbate muzică *indie* dată la maximum, aud multe din trupele pe care le ştiu de la Nae, şi toţi dau din cap şi vorbesc mult şi fumează în apartamentul meu de nefumător. Nu am ce vorbi cu ei, sunt limbi străine pentru mine, dar şi subiectele lor mi se par penibile şi posibile doar într-o lume care nu are nimic de-a face cu realitatea.

Arsenalul lor de alcool e la fel de penibil. Bere Redds cu aromă de portocale, Becks cu lămâie, Martini, Campari. Foarte puţin vin alb şi vodcă. Toma e şi el nemulţumit de ofertă, aşa că pleacă la non-stop şi revine cu două baxuri de bere Heineken şi anunţă public că are de gând să le bea la modul egoist şi să nu le împartă cu nimeni.

Cum naiba pot vorbi unii atât de mult despre nuanţa metafizică a celei de-a treia frunze de pe ramura copacului din celebrul tablou al nu ştiu cărui pictor? Pur şi simplu nu înţeleg. Sau despre ultimul film al lui Lars von Trier. Sau despre evoluţia culturii occidentale faţă de cea asiatică. Despre disoluţia eului în opera nu ştiu cărui scriitor obscur. Pe bune, ce naiba caut eu aici? A, aici e casa mea.

Abia după ce Vera şi hoarda ei de figuranţi cu impresii în cap pleacă spre o altă petrecere, pe la trei noaptea, rămân doar cu Toma şi mă simt din nou

bine. Nu zicem mare lucru, dar e incomparabil mai plăcut.

— Mulţam că m-aţi chemat, deşi ştiu că nu aveaţi chef de mine.

— Până la urmă mă bucur foarte tare c-ai venit.

— Nu prea ţi-au plăcut prietenii Verei.

— Ce să-mi placă la ei?

— Încă nu i-am zis de film şi de bani.

— Ştiu.

— O să-i zic.

— Bine.

— Parcă mi-e frică.

— De ce?

— Să nu cumva să intervină ceva.

— Păi, ce? De tine depinde totul.

— Nu de mine zic. Oricând poate interveni ceva, se răzgândesc americanii, naiba ştie.

— Nu e cazul.

— N-ai de unde să ştii.

— Nu.

— Ar fi aiurea să-i dau speranţe false. Mai bine tac.

— Cum vrei.

Abia într-o duminică din februarie, chiar de Valentine's Day, Ioana o să dea năvală în apartament, îşi va arunca toate hainele de pe ea chiar acolo pe hol, se va arunca în braţele mele şi mă va pune să o trântesc pe canapeaua din living, agăţându-mă şi pe mine în cădere. Trei minunte mai târziu voi fi trăit cea mai tare şi intensă partidă de sex din viaţa mea. Culmea, chiar şi dacă a fost aşa de scurtă şi într-o poziţie atât de banală cum e cea a misionarului.

— Pot să aflu cărui fapt datorez această surpriză plăcută? Credeam că am stabilit că nu sărbătorim Valentine's Day.

— Am aflat. Mi-a zis tati de rolul în filmul acela american. Şi că ţi se datorează ţie. M-am gândit să-ţi mulţumesc.

Un milion de dolari e cel mai tare afrodisiac. Nu că eu şi Ioana chiar avem nevoie de aşa ceva.

— O să fim bogaţi? mă întreabă ea copilăroasă.

— Cam da.

E încântată ca o fetiţă care află că are bilet pentru Disneyland. Eu mă simt uşurat. Nu mai trebuie să fiu evaziv la toate întrebările ei legate de relaţia mea cu Toma.

Acum, înapoi *la cumpăna dintre ani*, pe ecranul plasmei din living, Aurelian Temişan, Adrian Enache, Mirabela Dauer, Nae Lazărescu, Vasile Muraru şi alţi expiraţi se chinuie să ducă la bun sfârşit programele de revelion ale televiziunilor.

Până se face dimineaţă şi Toma adoarme pe canapeaua din living am ascultat primele albume Pink Floyd. Toma crede că sunt suficient de avansat ca să am privilegiul de a asculta şi perioada Syd Barrett. Nu mi-au plăcut, dar nu i-am zis. În rest, am vorbit vrute şi nevrute, despre film, despre regizorul pe care l-a cunoscut când a venit în România imediat după Crăciun, pentru două zile, ca să se întâlnească cu echipa.

În toată această perioadă îmi dau seama că Toma e un om admirabil. E incredibil cum omul ăsta, condamnat de trupul său la moarte, reuşeşte să aibă energie şi pentru piesa de teatru şi pentru filmul pentru care se pregăteşte deja intens. Filmările au loc în aprilie, dar urmează să se întâlnească tot mai des cu regizorul, cu ceilalţi actori şi restul echipei de filmare. E lucid, ştie că urmează să joace într-un film extrem de prost, un rol cretin într-o producţie care nu are nicio şansă să însemne ceva pentru istoria filmului de mâna a treia, dar nu pare să-l deranjeze.

Mi se pare cel mai lucid om, în ciuda faptului că pare distrat şi mereu pus pe glume. Ştie la ce e înhămat şi nu se abăte de la drum. Îşi acceptă cu foarte multă demnitate boala şi se îndreaptă către moarte parcă spre o

destinaţie turistică exotică şi plină de necunoscut. E obosit de viaţă şi pare că pentru el moartea va fi o eliberare. Nu-mi dau seama de ce e aşa, pentru că în esenţă e un om vesel, un gurmand, e exact genul de om despre care ai spune că se bucură de viaţă. Dar există ceva care-l macină, de mai mult timp şi mult mai grav decât tumoarea de care a aflat doar de un an.

— Tu crezi în ceva dincolo? l-am întrebat eu la un moment dat.

— Nu mă aştept la cine ştie ce. În principiu, cred ca şi tine că nu urmează nimic. Nici vorbă de rai sau de iad, de toate fantasmagoriile pe care ţi le spun la biserică. Tot ce sper e că va exista o secundă de iluminare în care să ni se spună de ce dracului ne-am născut şi de ce am trăit, care-a fost sensul a toate astea. Ar fi absolut jenant din partea Creatorului să nu ne arate măcar atât, în ultima clipă, după ce ne-am futut zeci de ani de viaţă din cauza lui.

— Păi uite, de exemplu, fiica ta poate fi sensul. Nu se zice că un copil dă sens vieţii?

— Nu e. O iubesc mai mult decât orice, dar nu poate fi ea sensul vieţii mele. Moartea mea va însemna doar mulţi bani pentru ea, atâţia cât n-a visat niciodată să aibă, dar eu vorbesc despre sens. Despre faptul că m-am născut singur, că o să mor singur, indiferent că există fiica mea şi ea oricum nu mă poate ajuta cu nimic. De ce naiba îşi bate cineva joc de noi în halul ăsta? Asta aş vrea să aflu.

Are tot mai des astfel de căderi nasoale. Atunci de obicei mă sună, iar eu alerg imediat la el cu un vin sau un whisky. Bem şi povestim până devine sedat de alcool şi poate adormi. În general, căderile lui sunt legate de boală, de trupul trădător pe care îl are, de ratare, de singurătatea lui. Despre eşecul lui ca tată şi ca soţ. Despre faptul că nu mai are niciun prieten. Se deprimă când constată că eu sunt singurul om pe care-l poate suna ca să vorbească despre tot ce-l frământă. În general, îl chem la mine pentru că eu urăsc din tot sufletul iarna, mai ales specia murdară şi rea din Bucureşti, şi el acceptă cu uşurinţă să vină din cel puţin două motive. Unu, va bea pe gratis ceva de

calitate şi, doi, o poate vedea pe Vera mai des. Al treilea ar fi şi că, atâta timp cât e el acolo, ştie că nu-i fac nimic pervers fiicei sale.

Premiera piesei în care joacă Toma are loc chiar în ultimul weekend din ianuarie. Mă sună într-o seară, în joia de dinainte, şi îl chem la mine bucuros, mai ales că Vera nu e în oraş şi mă plictiseam. E stresat. Acum nu e ceva legat de boală, ci de piesa de teatru, de meseria lui, deci o depresie profesională de data asta.

— Nu ştiu de ce am acceptat să joc în piesa asta. E o prostie. După premieră, aş prefera să mor. Ce zici, or avea buget ca să le facem vâlvă, să aplicăm proiectul tău lor?

Zâmbesc. E un om foarte simpatic şi îi spun şi lui.

— Şi chiar dacă ai promova-o, tu n-ai mai putea juca în ea şi s-ar anula. Deci, e o idee proastă.

— Ştii, mă, io nu-s oricum un mare actor. Am avut numai recenzii proaste de când mă ştiu. Rar am avut laude. Cel mai probabil, mi-am greşit meseria. De ce zâmbeşti, crezi că numai când faci contabilitate sau geografie poţi să-ţi dai seama peste ani că nu asta e vocaţia ta? Nici nu ştiu cum am rezistat până acum. Doar pentru că-s muncitor şi serios, probabil. N-am fost niciodată sclipitor. Sunt un actor mediocru. Şi mâine o să mai am o confirmare. Am auzit că vine şi scârba aia de Ileana Socaciu. Aia e cea mai rea. M-a urmărit toată viaţa numai cu cronici dezastru. Doar pentru că nu am vrut să o fut odată, când eram student.

— Păi vezi? Deci nu…

— Ăsta e doar cazul ei. Mulţi alţii au scris rău despre mine, şi femei şi bărbaţi, şi nu e din cauza asta. Ştii că nu aş refuza niciodată un bărbat care ar vrea să îl fut, doar că n-au întrebat. Dar pizda asta de Socaciu e o scorpie comunistă care are pata pusă pe mine. Nu ştiu, mă, cum pot unii oameni să ţină atâta timp atâta ură în ei. La orice om normal, ura se consuma în cât? O lună, un an, doi? La femeia asta, ura faţă de mine e la fel de intensă de treizeci de ani.

— Poate te iubeşte.

Sâmbătă seara mergem la premieră. Eu şi Ioana. Pe hol, când încă lumea soseşte, iar cei care s-au instalat deja au ieşit să fumeze şi să discute, Toma mi-o arată pe Ileana Socaciu.

— Uite-o! Aia e.

O femeie cu buze subţiri, rujate intens, şi cu sprâncene desenate cu creionul. Deasupra, o claie uriaşă de păr, încreţită cu bigudiuri, freza retro-comunistă pe care o au toate femeile pe care le vezi apărând în guvern, ba ministrese ale Justiţiei, ba ale Educaţiei, ba în funcţii înalte ale magistraturii. Zici că-s trase la xerox după coperta unei reviste *Femeia* din anii ’80 pe care şi acum o am întipărită în minte din colecţia bunicii mele.

— Acum te înţeleg de ce ai refuzat-o.

— Ha, ha, nu era aşa acum trezeci de ani, mă. Arăta ceva mai bine. Hai că fug în cabină.

— Nu te stresa, totul va fi super bine. Crede-mă.

— O să fii grozav, tati.

Piesa e un rahat. Mi se părea cam exagerată şi trasă de păr încă din perioada repetiţiilor şi nici acum nu-mi schimb părerea. E posibil să am aceeaşi problemă cu teatrul în general, dar cum nu merg la alte piese, nu pot să aflu clar dacă doar piesa de faţă mă zgârie în halul ăsta pe retină, timpane şi creier sau toate. Nici Toma în rolul politicianului rău nu mă dă pe spate. Ioanei, care stă în dreapta mea, pare că-i place. Singurul efect notabil e că piesa mă face să mă gândesc că ţara asta e bolnavă şi distrusă, plină de oameni frustraţi şi furioşi cum e şi autorul probabil. Iar eu trăiesc aici şi mă adaptez la tot şi mă descurc destul de bine. Asta îmi dă un sentiment bun. Nu sunt ca disperatul ăla de tânăr frustrat din piesă care vrea să-l omoare pe fiul politicianului. Eu sunt OK.

După piesă, Toma urmează să meargă la o băută cu colegii, cu regizorul şi alţii de-ai lor. Eu şi Ioana decidem să ne vedem cu el mai târziu, acasă la mine. Îi spunem că-l aşteptăm în vizită. O văd pe hol pe hoaşca aia bătrână

de Ileana Socaciu, Ioana vrea la toaletă, îi spun că o să o aştept la garderobă. Am destul timp la dispoziţie. La teatru, cu tot nivelul ridicat de cultură, e ca peste tot, coada de la buda de femei e enormă şi avansează extrem de încet. Mă iau după femeia aceea care a ieşit din clădirea teatrului.

— Doamna Socaciu?

Pe străzile acelea pustii din Centrul vechi, femeia se gândeşte o clipă că poate vreau s-o violez. Sau poate speră acest lucru. Nici o şansă dintr-un miliard ca să se întâmple asta, nici dacă ar fi Angelina Jolie nu mi-aş expune penisul unui asemenea ger.

Un violator nu te strigă pe nume. Nici un hoţ. Totuşi pare puţin speriată când se întoarce către mine. Suntem lângă biserica Stavropoleos, e întuneric şi nu vede nici un alt om prin preajmă. Femeia merge spre casă unde o aşteaptă cel mai bun prieten al ei, blogul în care poate să-şi deverseze toată acreala şi furia că îmbătrâneşte şi nu mai înţelege absolut nimic din lumea asta mare, dar nici din cea de dimensiuni reduse a teatrului românesc. Toma îmi spune că scrie de rău despre orice piesă pusă în scenă de regizori tineri, scrisă de textieri tineri, jucată de actori tineri, şi numai de bine despre cei deja consacraţi, gen Andrei Şerban sau alţi regizori al căror nume nu-l mai reţin care pun în scenă Ibsen, Cehov şi alţi obosiţi. Doar pe Toma, deşi are vârsta celor consacraţi, îl tratează ca pe cei tineri şi-l loveşte la orice apariţie pe scenă.

— Nu mă cunoaşteţi, am fost şi eu la piesă. Cum vi s-a părut?

— O să citiţi mâine pe blogul meu asta. Şi în revistele în care îmi voi publica recenzia.

— Am înţeles. Vreau să-mi faceţi şi mie o favoare.

Scot un plic din buzunar şi i-l arăt.

— Am aici două mii de euro. Pe care vreau să vi-i dau. Sunt ceva bani şi nu trebuie să faceţi mult pentru ei.

Mă priveşte curioasă. La început pare că vrea să protesteze, drept cine mă iei, tinere, crezi că eu iau şpagă? Dar când aude suma, îşi înfrânează aceasta

pornire. E totuşi doar un critic de teatru pentru care două mii de euro sunt o căruţă de bani. Experienţa mea de viaţă îmi spune că două mii de euro sunt un număr care reduce la tăcere 99% din populaţia ţării. Îi explic despre ce e vorba şi are totuşi o replică de orgoliu.

— Eu nu-mi compromit integritatea artistică. N-am făcut-o niciodată.

— Nici nu vă cer asta. Vă sugerez doar să scrieţi de bine despre Toma. Are oricum un rol mic, puteţi da cu căcat în ceilalţi. Nu vă cer decât un paragraf mic de bine, nici nu se va observa, zic eu, iar integritatea dumneavoastră rămâne intactă pentru că o să ştergeţi pe jos cu ceilalţi, în restul cronicii.

Aşa începe totul. Prima breşă. Pare neînsemnată pentru ea, dar dacă aş avea vreun interes şi aş insista, în două luni ar scrie exact ce vreau eu, după dictare.

A doua zi, mă văd cu Toma la prânz, la Caru' cu Bere. E radios. Îmi arată cronica Ilenei Socaciu printată de pe blog. Femeia şterge pe jos cu piesa, cu regizorul, cu actorii principali, dar, conform părerii ei, singurul care face un rol decent a fost Toma Drăgan. În principiu, sunt de acord cu tot ce scrie ea acolo. Mă identific cu toate părerile ei despre text şi joc. Poate ar trebui să reconsider o carieră de critic de teatru? Nu pare cine ştie ce mare filosofie.

— La fel o să apară şi în ziare.

— Vezi, mă, că nici dracu' nu e aşa negru? Bravo, felicitări!

— Da' tot e o scârbă. Uită-te ce scrie despre ceilalţi.

În acel moment, nici cancerul, nici tumoarea, nici moartea, absolut nimic nu poate şterge zâmbetul acela larg de pe faţa lui. Atât de simplă e fericirea, că uneori mă întristez când îmi dau seama.

— Acu' pot să mor fericit, mă.

Şi râde cu toţi dinţii lui îngălbeniţi de la mii de ţigări şi cafele.

19

Ah, ce elan sămănătorist şi păşunist mă apucă atunci când ies într-o bună dimineaţă din scara blocului şi simt aerul călduţ de primăvară, nu mai văd nici urmă de zăpadă întărită pe străzi şi, sus pe cer, e soarele care mă hipnotizează şi-mi transmite subliminal mesajul „o să mergi în Thailanda unde e mereu vară, o să mergi în Thailanda unde n-o să mai porţi haine de iarnă, o să mergi în Thailanda”.

Din păcate, nu apuc să mă bucur mult de venirea primăverii pentru că la începutul lunii martie răcesc bocnă. Nenumăratele nopţi geroase de stat treaz, cot la cot cu Toma, lângă sute de sticle de vin, într-un fum dens de ţigară combinat cu aerul rece ce intra pe fereastră, îşi spun cuvântul. Imunitatea mea e la pământ. Dar în curând o să am ocazia s-o refac. Privesc cu speranţă spre luna aprilie când au loc filmările şi Toma nu va mai fi pe o rază de două sute de kilometri în jurul meu.

Ştiu, e doar o gripă banală, dar şi eu sunt uneori un bărbat obişnuit şi senzaţia de trup bolnav care secretă o cantitate uriaşă de mucozităţi şi, ocazional, se înfierbântă peste limita normală, pur şi simplu mă deprimă îngrozitor. Trupul meu înfrânt mă convinge să văd viaţa în negru, mă face să pierd sensul a tot ce fac atunci când sunt sănătos. Nu mă mai interesează proiectele mele, mi se par toate de un ridicol extrem, mai ales în acele momente când zac în pat, răpus de febră şi frisoane, transpirat şi nespălat, şi sedat de paracetamolul din Coldrex.

Ce-i mai rău, habar n-am unde e Vera şi nu am pe nimeni care să mă ajute. Telefonul îi sună mereu ca şi cum n-ar avea semnal sau aparatul i-ar fi închis. Orice drum până în bucătărie sau baie e o oroare, un chin, genunchii îmi tremură şi mă simt ca un tataie trecut de prima bătrâneţe. Le dau

dreptate tuturor babelor care spun că tot ce contează e să fii sănătos, sănătate, că-i mai bună decât toate, există ceva mai adevărat pe lumea asta, există vreo înţelepciune a filosofilor şi a gânditorilor din istoria milenară a umanităţii mai profundă decât zicerea asta pe care o ştie orice retard cu patru clase? Nu există triumf al spiritului asupra trupului, trupul e ca Chuck Norris. E imbatabil. Când trupul suferă, spiritul se face mic şi nu mai are curaj să zică nimic. Un căcănar laş, spiritul. Când trupul decade, trage după el spiritul. Descopăr lipsa de sens a tot ce există doar când trupul mi-e paradit şi bolnav.

Mă bucur ca un copil de la Casa de copii când Toma mă vizitează în a treia zi de boală şi-mi aduce un kil de portocale. Îşi ia din frigider un vin alb şi-i dă cep, deşi e doar amiază. Nu-l combină cu apă minerală pentru că ştie că e vin bun şi scump. Mă vede că sunt dărâmat şi e grijuliu şi atent cu mine, drept pentru care merge şi fumează pe balcon, nu în sufragerie ca de obicei.

— Vera pe unde-i?

— Nu ştiu. Speram să ştii tu.

— Habar n-am. V-aţi despărţit? mă întreabă el cu speranţă în glas.

— Nu.

— Aha. Ţi-am zis că plec la Pasul Tihuţa? Acolo ne-a convocat *Mister* regizor.

În fine, după alte trei zile de zăcut în pat şi umblat prin casă ca un zombie, răceala mă lasă să redevin om. Îmi revine cheful de sex, testiculele au părăsit vecinătatea genunchilor şi s-au urcat la locul lor. Sunt în culmea fericirii că pot să duc gunoiul la tomberon fără să-mi pierd răsuflarea şi să mi se înmoaie picioarele.

Sper ca a doua parte a lunii să-mi aducă tot ce-mi pot dori acum mai mult în afară de sex: somn. Toma lipseşte tot mai des, pleacă la locaţiile de filmare şi are întâlniri cu colegii de platou şi regizorul, pentru repetiţii. Filmările au loc pe la Castelul Bran şi pe la Pasul Tihuţa, aşa că Toma

lipseşte de multe ori cu zilele şi, ca atare, şi cu nopţile. În consecinţă, o vreme fac sex nestingherit cu fiica lui care a apărut din nou în peisaj, după care adorm ca un prunc. N-am întrebat-o pe unde a hălăduit, dar mi-a spus ea. A fost câteva zile la Roma şi nu şi-a pus *roaming*.

Ca de obicei, se dovedeşte că sunt un optimist incurabil. Există o invenţie numită telefon mobil şi Toma e la curent cu ea. În timp ce e la filmări mă sună adesea, de obicei la ore târzii. Într-o noapte m-a sunat şi am stat trei ore cu el la telefon, pe banii mei. E un chitros incredibil. De fiecare dată mă sună, apoi îmi spune că nu are semnal acolo pe munte şi că-mi dă *bip* când ajunge pe un vârf. Invariabil, în doar trei minute ajunge într-o zonă cu super semnal şi atunci îl sun.

Apogeul începutului lunii aprilie este însă acel telefon pe care mi-l dă într-o joi dimineaţa şi-mi cere imperios să fug la el, că îl paşte o depresie cruntă şi nu are cu cine vorbi acolo. Nu-i place de niciun coleg şi nici nu ştie atât de bine engleza ca să-şi spună clar părerea, să îi explice regizorului cum vrea el să contureze personajul. Au un translator, dar nu e tot timpul la dispoziţia lui. Aşa că stă la taclale doar cu figuranţii care sunt ţărani de prin împrejurimi. Tihuţa. Nici nu ştiu unde vine asta pe hartă. Dar nu am ce să fac, are el un dar de a băga panica în mine, aşa că mă urc urgent în maşină şi în câteva ore parchez în faţa hotelului lui Dracula. Evident, nu e nimic grav. Îl găsesc binedispus şi îmi spune senin că nu mai are nimic, că a fost doar o fază, dar i-a trecut până am ajuns eu. Mă scuz că n-am un elicopter ca să fi ajuns mai repede. Acum că tot sunt aici, mă invită să bem un vin şi să mai discutăm una-alta. Uneori mi se pare că-şi bate joc de mine.

— Ştii cu cine ai mai putea să ieşi la o bere, să povesteşti când ai chef şi eu nu-s prin zonă? Cu Răzvan Moga. El e tot timpul pe aici.

— Da, chiar, e o idee. Eu n-am prea vorbit cu el până acum.

— E băiat bun. Ce-ar fi să nu mă mai pui pe drumuri din astea lungi şi să apelezi la el, până una-alta.

— Da, mă, dar ăsta cade sub masă după o bere, nu-i alergător de cursă lungă.

— Hai că-l sun chiar acum, să vă fac lipeala.

Răzvan coboară din camera lui de hotel şi îl înştiinţez că urmează să fie consilierul lui Toma pe probleme psihice şi alcoolice pe perioada filmărilor. Îl văd puţin îngrijorat, dar acceptă. Ce mai contează un stres în plus, când el supervizează tot procesul filmării. El aleargă în stânga şi-n dreapta să rezolve ultima cerinţă de moment a regizorului despre care-mi spune că e un îngâmfat sinistru care, dacă e un american din sud, crede că e aici cu negrii pe plantaţie. El se ceartă cu orice poliţist sau jandarm care vine să investigheze ce se întâmplă acolo, dacă există autorizaţie pentru locaţia de filmare, ştiind că aceştia nu vor decât o mică şpagă ca să-i lase în pace. Răzvan aleargă să-i aducă pe figuranţii din satele din împrejurimi care nu au înţeles bine, fiind nişte retarzi, ora la care trebuie să se prezinte la filmare. El semnează contractele cu furnizorii locali de *props*-uri, decoruri, costume.

Îl acceptă şi pe Toma pentru că şi lui îi ţâţâie curul din ziua semnării contractului cu americanii. M-a tot sunat de atunci, ne-am mai şi văzut ca să-i dau raportul despre ce face, ce simte, ce are de gând Toma, dacă am observat ceva schimbări în atitudinea lui, dacă detectez vreo urmă de ezitare că va merge până la capăt. Acum are ocazia să monitorizeze chiar el situaţia.

Mă simt liniştit să aflu de cantonamentul care-l paşte pe Toma pe perioada filmărilor. Somn şi sex. Sex şi somn. Ăsta e planul detaliat pentru următoarele săptămâni.

Şi aşa se şi întâmplă la început, îmi pun planul în aplicare, îmi revin pe plus cu imunitatea şi cu starea de spirit, cu o singură excepţie care aproape îmi strică toată buna dispoziţie cu care orice om normal la cap aşteaptă intrarea unui milion de dolari în contul său. Excepţia se numeşte Radu Sava. Omul mă sună într-o zi şi insistă atât de mult să ne vedem încât nu

pot să-l refuz. Mi-e teamă că dacă nu ies cu el la o bere, mă trezesc cu el la uşă şi n-am chef de aşa ceva.

— Ce se întâmplă, tovarăşe?

Suntem în Piaţa Romană, la McDonald’s şi bem bere Tuborg printre puştani. El a ales locaţia. Se împlinesc mai mult de trei luni de la lovitura destul de bănoasă cu gripa porcină şi Radu e preocupat la modul serios de lipsa de activitate recentă a reţelei. Cum să zic, e un fel de lider sindical care acum îmi cere socoteală. Cum sunt oamenii. Le faci un bine, le aduci sute de euro în plus la venitul lor lunar şi ei nu se satură. Vor mai mult, tot mai mult.

— Simt că nu prea mai eşti cu noi. Te sun săptămânal, răspunzi tot mai rar şi când o faci, nu accepţi niciun caz. Care-i faza? Omule, să ştii că sunt oameni care se bazează pe tine. Oameni implicaţi care acum pune presiune pe mine să se mai întâmple lucruri şi eu nu am ce să le spun. Decât un caz să accepţi pe lună şi toţi ar fi mulţumiţi.

— Radule, ce să zic?

— Păi să-mi zici ceva, ca să ştiu ce să le zic şi eu lor. Că pretenii devin uite-aşa duşmani, zice el şi îşi pocneşte degetele care vrea să arate rapiditatea transformării prietenilor în duşmani. Citează din manele. În general, un astfel de ton superior şi tupeist mă scoate din sărite. Simt că nu mai ai chef, parcă te-ai săturat.

— Poate că aşa e.

— Să ştii că oamenii ăştia şi-a riscat slujbele pentru tine. Şi eu la fel. Nu e cinstit.

— Ce nu e cinstit? Şi ce zici tu acolo? Pentru mine v-aţi riscat slujbele? Nu cumva pentru miile de euro pe care le-aţi primit? Ai fost vara asta în concediu la *all inclusive* în Turcia, la patru stele. Nu cumva datorită banilor pe care eu vi i-am dat?

— Eu doar îţi zic. Pe mine mă întreabă oamenii şi nu ştiu ce să le mai răspund.

— Păi, ce-ar fi să le zici că a murit treaba. Nu au fost rezultatele scontate şi nu mai am de unde să fac rost de bani. Că ăsta e adevărul. Ştii, ăsta e *business*, nu e ca la stat să vină banii doar aşa, indiferent că-ţi faci treaba bine sau nu, cum sunteţi voi obişnuiţi. Oamenii ăia mă plătesc pentru ceva. Dacă nu văd că se întâmplă ce-şi doresc ei de banii aceia, adică să vândă mai multe produse, nu mai plătesc. Simplu.

— Poate pentru tine.

— Radule, de ce vrei să ne certăm? Eu îţi zic care-i faza, doar de asta m-ai chemat aici, nu?

În jurul nostru e plin de tineri care beau cola şi încă văd viaţa în roz, balotează burgeri şi încă au sufletul plin de speranţe.

Mi-e clar că blestemul mă ajunge. Tocmai intru în glorie pe lista neagră a lui Radu cu cei mai detestaţi oameni de pe planeta Pământ, direct pe locul întâi.

— Deci tu zici să nu te mai sun?

— Pe moment vreau să facem o pauza, da.

Sună ca o replică de despărţire. Radu îşi strânge buzele a dezaprobare şi dă din cap dezamăgit.

— Uite, aşa înveţi să nu mai ai încredere în oameni. Ţii la ei şi întotdeauna te dezamăgesc. Nu mă aşteptam din partea ta la asta. Mai ales din partea unui prieten vechi.

Poftim? În acest moment îmi vine să-i sparg arcada nerecunoscătorului din faţa mea cu *cheeseburger*-ul din dotare, dar îmi amintesc toată polilogia despre *non combat*, despre a nu folosi forţa decât în caz de apărare, cu care sensei mi-a făcut capul pătrat în cei patru ani de box thailandez.

— Zic că e doar pe moment, Radule. Poate reluăm, dar acum simt că am nevoie de o pauză.

Nici despărţirea de o proastă îndrăgostită nu e atât de dificilă. Dar simt că ajungem la un liman şi într-adevăr sunt pe cale să scap de agasantele

telefoane ale lui Radu în legătură cu ultimii sinucigaşi şi morţi de supradoze din Bucureşti. Probabil că dacă nu aş întrezări milionul acela, aş mai fi nevoit să lucrez nişte proiecte cu Radu, dar acum sunt sătul de morţi şi de muncă riscantă.

Optimismul meu mai primeşte o palmă şi la mijlocul lunii aprilie. Somn şi sex? Sex şi somn, ăsta era planul? Să fim serioşi. Primele două săptămâni au decurs conform planului, după care, într-o dimineaţă, Ioana mă întreabă cu acelaşi ton cu care m-ar invita să ieşim la un film la mall:

— Auzi, vrei să vii cu mine azi la avort? Cred că mi-ar plăcea totuşi să nu fiu singură. N-aş fi vrut să-ţi spun nimic, dar nu sunt chiar în apele mele.

Rămân mut, cu omleta în gură. Mestecă de patruzeci de ori înainte să înghiţi dacă vrei să ai o digestie sănătoasă.

Cum naiba? Ea e obsedată de pastilele anticoncepţionale, respectă la minut toată schema aceea complicată, iar dacă cumva ia o pastilă cu un minut mai târziu, mă pune să folosesc şi prezervativ.

— Normal că vin.

Abia mai târziu, pe maşină în drum spre spital, o întreb:

— E cumva… al meu?

— Ar conta?

— Nu.

— Ştiu că doar cu tine pot merge acolo.

E exact răspunsul care poate să vină din partea ei. Sinceritatea ei brutală şi inocentă în acelaşi timp mă impresionează de fiecare dată.

— Fabiano?

— Nu, nici vorbă.

Îmi amintesc o discuţie de luna trecută.

— Ştii ce mi s-a întâmplat azi-dimineaţă? Eram în staţie, aşteptam autobuzul. Şi se opreşte un BMW în dreptul meu şi tipul de la volan mă întreabă dacă mă duc în centru. Îi zic că da şi el mă invită în maşină.

— Şi?

— Şi m-am urcat în maşină. Mi-era deja cam frig şi aveam, ştii, fusta aia scurtă de blugi şi doar nişte ciorapi nu prea groşi.

Fata asta e zeiţa flirtului de primăvară. El o fi inseminatorul. Sau eu. Sau altul despre care nu am niciun indiciu. Nu contează, într-adevăr.

— Ai emoţii?

— Nu. E a doua oară. Am mai fost şi anul trecut. Cu toate că iau toate pastilele astea, văd că tot ajung aici. Trebuie să fiu mai atentă.

— N-ai nicio rezervă? Sigur nu vrei să-l păstrezi?

— Nici gând.

Genul meu de femeie, n-are de gând să facă prea curând copii.

— Eu nu am voie să am copii.

— De ce?

— Nu contează.

Nu mai insist pentru că nu pare a vrea să-mi spună mai multe.

Partea proastă e că după ziua asta nu mai facem sex câteva săptămâni. Dar recuperez mult somn.

Toma mă tot sună din cantonament, în pauzele dintre scene. Îi place la filmări şi e bine că Răzvan e pe-aproape în serile când se simte dărâmat. Cu toate astea, au fost puţine ieşirile lor pentru că a început să şi-o tragă cu o figurantă, o femeie zdravănă din sat, văduvă, cu copiii plecaţi prin Spania şi Italia la muncă. A cunoscut-o la filmări, ea apărea într-o scenă în care sătenii se adunaseră la biserică, să facă un plan împotriva vampirului-preot, adică Toma. Îmi povesteşte ca un adolescent cum el asista la scenă cu o cafea în mână şi figuranta s-a uitat înspre el pe sub sprâncene tot timpul. A agăţat-o imediat după ce regizorul a strigat „*Check the gate*". Nu-mi place ce aud. Un om îndrăgostit, într-o relaţie sexuală armonioasă, nu mai are planuri urgente de sinucidere. Îl întreb dacă e îndrăgostit de ea şi el izbucneşte într-un hohot de râs şi îmi spune că nu. Femeia are patruzeci şi şapte de ani, dar arată de şaizeci, are optzeci şi cinci de kile, dar zici că are o sută, mă linişteşte el. Pe moment iau de bune ce-mi zice el, dar trebuie să

fiu atent. Îl sun şi pe Răzvan şi-l avertizez. Dacă-l vede pe Toma euforic, mereu cu un zâmbet larg pe faţă, să mă cheme de urgenţă acolo.

— Băi, îmi place mai mult decât la teatru, îmi zice Toma într-o seară. Serios. Vrei să ştii de ce? Pentru că pot trage duble. Dacă greşesc o replică sau o mişcare, regizorul mă pune să mai trag o dublă.

— Ai probleme cu memoria?

— Uneori, da. Când sunt foarte mahmur şi nedormit.

— Eşti îndrăgostit?

— Ţi-am mai zis că nu.

— Băi, am citit undeva că şi tumorile pe creier au efectul ăsta. Ai grijă.

— La ce să am grijă? Hai, mă, că mai am doar câteva săptămâni de filmare. Oricum, regizorul e un idiot. Un impostor. Dă-l în mă-sa. Ce-ţi ziceam?

— Cu memoria.

— Nu, mă. A, da, mi-a venit o idee. N-ar fi mişto dacă ar fi şi în viaţă ca la filmări? În teatru, e ca în viaţă, nu ai duble, ce-ţi iese pe scenă, aia e şi aşa rămâne. Cum ar fi să putem da timpul înapoi şi să reluăm viaţa din punctul acela? N-ar fi super?

— Adică cum? Un fel de ziua cârtiţei? Ştii filmul?

— Da, îl ştiu, dar nu e aşa. Nu se tot repetă o zi. Dai timpul înapoi nu mult, doar câteva minute, hai ore, din când în când, atunci când greşeşti. Ca să-ţi corectezi viaţa un pic.

— Nu cred că-ţi dai seama de greşeli după câteva ore.

— Mai ştii? Oricum, e mai bine decât nimic. Mai ai nişte şanse să eviţi eşecul.

— După ce ai divorţat, la cât timp ţi-ai dat seama?

— În secunda după ce am semnat. Oricum, corectam atunci şi dacă mai voiam după aceea, divorţam din nou. Nimic nu e bătut în cuie.

— N-ai de unde să-ţi dai seama, chiar şi cu micile astea corecturi, dacă iei deciziile bune.

— Tot e mai mult decât nimic. Acum nu putem schimba nimic.

— Bine, fie, e o idee simpatică.

Ca un fel de CTRL-Z al vieţii. Ar fi o treabă bună. Cred că aş trage câte o sută de duble la scenele de sex cu fiica lui, chiar dacă nu am nicio greşeală de corectat niciodată.

— E mişto, vezi? Oare aş putea să scriu un scenariu de film pe ideea asta? Ce zici?

Mă îngrijorează. Filmările astea îi priesc un pic prea mult lui Toma. Face sex cu o băştinaşă, îi vin idei noi despre scrierea unui scenariu de film, ce naiba se întâmplă acolo?

— Când să-l scrii? îl întreb sec, fără urmă de încurajare în voce.

Eu ştiu că treaba asta durează, iar el nu mai are atâta timp la dispoziţie.

— După ce termin filmările. Să las ceva după mine, măi. O operă, o urmă a trecerii mele pe pământul ăsta.

— Păi laşi un milion de dolari.

— Aia nu e urmă a trecerii mele pe acest pământ. Sunt bani.

— Poate că vrei să mai faci şi un copil cu muierea aia din Tihuţa?

— Nu, asta sigur nu. Doar o urmă. Un scenariu. Un film. Ceva. Da, o să-l scriu.

20

Filmările s-au terminat şi Toma e din nou în Bucureşti. Urmează faza de postproducţie şi editare a filmului, care are loc în State. În septembrie e programată premiera. Iar în august, cu două săptămâni înainte, momentul de glorie a lui Toma, ca să-i zic aşa. Mai sunt trei luni până când viaţa mea urmează să se schimbe radical, iar a lui să se sfârşească.

Mă simt epuizat. În mod cert, acesta a fost cel mai greu proiect din viaţa mea. După trei ani de când sunt în slujba unei singure idei, abia aştept să se termine şi să mă pot relaxa puţin. Cu Toma, am îmbinat utilul cu plăcutul, dar şi când le îmbini pe astea prea mult, ajungi cu ficatul în piuneze, aşa cum dovedesc şi analizele recente pe care mi le-am făcut la Sanador.

Vera ne pune la un moment dat în încurcătură când ne întreabă de ce nu am primit încă banii. Ea are o prietenă care a colaborat ca scenograf cu studioul pentru filmarea asta şi ştie că ea şi-a încasat deja banii. Îi spunem că ea a lucrat cu studioul lui Răzvan şi că pentru colaboratorii mici plăţile se fac deja, dar pentru noi, mai trebuie să aşteptăm puţin. Nici măcar un avans nu ne-au dat? Dacă nu ne mai dau banii? Ce-o să facem, o să-i dăm în judecată, o să plătim noi avocat care să se lupte cu un studio de la Hollywood? Femeia tot femeie. O liniştim că avem contracte beton şi că Răzvan colaborează foarte bine cu americanii, deci nu e nicio grijă. Tot nu pare prea convinsă.

Primăvara trece mulţumitor, hormonii mei şi ai Verei se comportă admirabil şi ne obligă să ne-o tragem în cele mai bizare momente, complet neaşteptate. Radu Sava nu mă mai sună. Nu regret nimic, reţeaua e dizolvată şi nu mai am parte de acţiune, deci nici de stres.

Toma i-a frânt inima Fionei din Tihuţa, mai precis din Tiha Bârgăului cum am aflat că se numeşte satul unde locuieşte ea. Mi-a arătat o poză cu iubita lui de filmări, figuranta, şi nu m-a lăsat inima să-i zic că seamănă izbitor cu prinţesa lui Shrek. Îmi povesteşte mândru că el i-a spus încă din prima zi când s-au cunoscut şi iubit fizic, imediat după consumarea actului, că relaţia lor se va termina odată cu ultima zi de filmare. La început, ea nu a părut să ţină cont de spusele lui şi au făcut sex ca iepurii la ea acasă, în şură, în căpiţe de fân, în rulota lui de pe platoul de filmare sau în camera lui de hotel. Când filmările s-au apropiat de sfârşit el i-a reamintit femeii regula numărul unu a relaţiei lor şi de atunci a început o etapă nouă, dar cu atât mai excitantă pentru el, în mod neaşteptat. În prima fază, Fiona, pe numele ei real Florica, devine disperată şi lacrimogenă, Toma considerând că ar putea face uşor un salt în carieră de la figuraţie la actriţă de telenovele. Scenele de disperare se termină invariabil cu sex, spre bucuria lui. În faza următoare, când femeia pare că tot nu acceptă ideea şi sufletul ei refuză să se obişnuiască cu inevitabilul, Toma nu mai are altă soluţie decât să forţeze despărţirea înainte de termen. Cum? Începe să-i vorbească foarte urât, aşa cum el n-a vorbit niciodată cu o femeie. Îi spune că el va fi un actor faimos şi nu poate să fie cuplat cu o troglodită grasă din Tihuţa. Că ea e o caţă care îl vrea doar pentru banii lui. Că nu-i ajunge nici la degetul mic şi că ar trebui să fie mulţumită că a băgat-o în seamă. Că el e un geniu şi ea o redusă cu patru clase şi nu-şi dă seama că e dusă cu capul să creadă că el ar fi de nasul ei. Efectul e departe de cel scontat, femeia devine şi mai subjugată de personalitatea covârşitoare a marelui actor şi începe să-i facă şi sex oral, trecând peste cuvântul preotului din sat care le-a interzis în mod expres femeilor din parohie să se dedea la asemenea lucruri diavoleşti, mai ales în predicile duminicale de dinaintea sosirii echipei de filmare în zonă. Mai mult, nici Toma nu-şi mai aminteşte cum a ajuns în situaţia asta, ajunge să o încalece ca pe o iapă şi să o biciuie cu o curea de piele, după care să o penetreze pe la spate în timp ce ea continuă supliciul lovindu-se pe spate ca

într-o transă religioasă cum vezi doar pe la televizor, în timp ce-şi înşiră orgasmele unul după altul ca pe mătănii. Cumva, râde Toma, zici că filmul a fost transpus în viaţă, el era un vampir, iar ea o femeie sedusă fără putinţă de scăpare de vraja lui. Cu cât îi vorbeşte mai urât, cu cât şterge mai mult cu ea pe jos, cu atât ea e mai îndrăgostită de el. Toma îmi zice că n-a mai trăit aşa ceva niciodată în viaţa lui, dar că e plăcut sentimentul. În cele din urmă, în dimineaţa plecării de la locaţie, a fost nevoit să se strecoare în rulota pentru machiaj şi să părăsească localitatea incognito, în timp ce femeia întreba pe toată lumea unde e El. În timp ce-l ascult, îmi dau seama că am devenit prietenul lui, şi singurul regret e că eu nu pot să-i întorc favoarea şi să-i povestesc epopeea mea sexuală cu fiica lui.

Femeia continuă să-l sune cu insistenţă, îi spune că doar vrea să vorbească cu el, îi dă sms-uri şi sună de pe numere necunoscute, de pe telefoanele vecinelor, atunci când Toma nu răspunde. El se gândeşte la modul serios să-şi schimbe numărul de telefon. Doar că i se pare inutil, toţi îi ştiu numărul actual. Care toţi? Eu, Vera, Anda şi alţii. Care alţii? Ei, îl mai sună şi pe el şi alţii, nu ştiu eu tot. Îi sugerez să-l schimbe totuşi că eu şi Vera vom fi în stare să îl punem în agendă cu noul număr şi nu e mare deranj. Nu e convins să facă asta doar pentru trei luni până pleacă în State. Zice că nu are sens, dar eu cred că-i place să îl tot sune obsedata aia neepilată din Tihuţa şi suspectez că nu-mi spune chiar totul, cred că îi răspunde femeii când e singur acasă şi vorbesc mult şi fac sex prin telefon. Altfel nu-mi explic cum de nu mă mai sună chiar în fiecare seară. Când îl întreb direct şi-ncerc să-l bag în corzi şi să-şi mărturisească perversiunile vodafoniene, are parcă răspunsul pregătit şi-mi spune că s-a apucat şi de scenariul acela de film şi din cauza asta e foarte ocupat seara.

Vreau să plec o vreme din oraş. Câtă vreme sunt tot pe străzile astea aglomerate, cu maşini care claxonează şi oameni nervoşi, nu mă pot relaxa. Simt că timpul ar trece altfel dacă nu aş fi aici. Aşa că, atunci când Romica ne asigură că nu vor mai fi temperaturi sub douăzeci de grade pe Litoral, îi

propun Verei să mergem cu cortul la Vamă pentru două săptămâni, iar ea e entuziasmată.

Când află ce planuri avem şi de ce nu mă pot vedea cu el în următoarele zile, Toma e şi el entuziasmat:

— Păi vin şi eu! Acolo o să fiu şi mai inspirat şi o să pot să scriu.

O privesc pe Vera, ea mă priveşte la rândul ei, dar ştim că nu avem ce face. Încerc eu, fără mari şanse:

— Dar voiam să mergem cu cortul. Şi e de două persoane.

— Nicio problemă. Îl aduc eu pe al meu, ăla cu care mergeam la pescuit, e de patru, nu-l mai luaţi pe-al vostru.

— Şi cum ajungi? întreabă Vera. Că nu putem merge trei pe motocicletă.

— Păi îmi dai Mini-ul tău, nu?

Pot să-l refuz? Aşa rămâne. Dar nu mă abţin să nu-l zgândăr un pic la buzunar:

— Vezi că n-are benzină, să-i pui, să nu rămâi în pana prostului.

E încă început de sezon, iar de luni până vineri, cum mergem noi, Vama e respirabilă, aproape pustie. Sunt foarte puţine corturi pe plajă, să le numeri pe degetele de la mâna unui tăietor de lemne. Condiţii ideale pentru sex tihnit cu iubita ta, pe plajă, acompaniaţi doar de respiraţia mării, dacă nu cumva trebuie să îl ai tot timpul prin preajmă şi pe tatăl ei.

Stăm întinşi pe nisip, sprijiniţi într-un cot, cu o doză de bere în cealaltă mână, şi o privim pe Vera care se zbenguie pe malul mării, jucându-se cu un câine vagabond. Vera e o încântare a ochiului, proporţii perfecte, picioare lungi şi perfecte, fund perfect, sâni perfecţi, chip perfect. N-are sens să caut adjective mai variate, asta-i tot ce poate fi spus despre ea dacă vreau să fiu precis şi subiectiv în descriere. Toma o priveşte şi el extatic, dar în alt mod, şi mi se face milă de el că, în calitate de tată, i s-a dezactivat senzorul acela minunat pe care-l au toţi bărbaţii şi care detectează toate curbele senzuale pe care trupul ei le desenează în aer.

Toma are pe chip un zâmbet pe care nu i-l cunosc până acum. O tristeţe sfâşietoare răzbate prin barba care-i acoperă faţa, dar e acolo şi o încântare pe care doar un tată privindu-şi fiica mult iubită poate să o aibă. Totul durează doar câteva secunde, până observă că-l privesc, şi tristeţea dispare.

— N-o să-i spui absolut nimic înainte? Nici măcar de tumoare?

— Nu.

— Vrei să-i spun eu după?

— O să-i las o scrisoare.

— OK.

— Băi, mi se pare că-s prea mulţi. Marş, mă!!!

Se ridică de pe nisip cu o agilitate surprinzătoare, la cât alcool are în sânge, aleargă până lângă Vera şi alungă haita de câini vagabonzi care s-a adunat în jurul ei, aruncând cu nişte pietre.

— De când era mică sunt obsedat de asta, zice Toma când se întoarce lângă mine. Am avut mereu viziuni cu o haită de câini care o atacă, cu ea căzută pe jos şi fiarele care o desfigurează. Şi am avut dreptate şi acum, era îngrijorată, ai văzut?

Sincer, nu observasem nimic.

— Când se adună prea mulţi, se poate întâmpla orice. Deşi ea iubeşte câinii şi câinii simt asta. Dar nu ştii niciodată. Şi mie îmi plăceau câinii, dar de când sunt atâtea haite de vagabonzi în Bucureşti, am ajuns să-i urăsc.

Se uită înapoi, spre casele şi terasele din spatele nostru, şi dă nemulţumit din cap.

— Să-ţi mai zic ceva. De când s-a născut ea, oricum m-am schimbat total. Când era mică, dar şi acum mai am reflexul ăsta, dacă mergeam la plajă, aici sau în Bulgaria, primul lucru după care mă uitam era cel mai înalt loc din apropiere. Un deal, o casă cu etaje, cel mai apropiat hotel. Ştii de ce? Pentru că tot timpul mă gândeam că dacă văd cumva valurile că se retrag brusc, mulţi metri înapoi în mare, o iau şi alerg acolo, că vine un tsunami.

— Ce tsunami a fost vreodată la Marea Neagră?

— Jur că aşa gândeam. Nu ştii niciodată. Şi mereu ocheam locul acela înalt şi apoi supravegheam dacă valurile nu se retrag cumva.

— Eşti nebun.

— Bine, nu făceam tot timpul doar asta. Dar eram mereu atent. Aşa te schimbă un copil.

— Nu cred că pe toţi îi apucă pandaliile astea.

— Ce-i drept, cred că exageram şi eu. Brusc îmi era frică să mai conduc maşina dacă era şi ea pe bancheta din spate. Nu mai conduceam firesc. La fel cu câinii în oraş. Mda, mă bântuiau toate dezastrele posibile. Oi fi eu mai sensibil, mai impresionabil. Dar înainte să apară ea nu eram aşa. Unii oameni n-ar trebui să facă copii.

Apoi schimbă brusc subiectul pentru că privirea îi e atrasă de o femeie de peste cincizeci de ani care stă dezbrăcată complet, cu faţa către soare, la vreo treizeci de metri de noi.

— Auzi, nu facem şi noi nudism, dacă tot suntem în Vamă?

— Nu, mersi.

— Ţi-e teamă că te complexez?

Izbucnim în râs şi Vera care se apropie de noi, întreabă:

— De ce râdeţi?

— Ei, nimic.

— Hai, ziceţi-mi şi mie!

— De-ale băieţilor, n-ai tu treabă, zice Toma.

— Bine, cum vreţi. Mâncăm? La Frontiera?

Ni se pare o idee extraordinar de bună.

Zilele trec incredibil de plăcut. Lipsa sexului îşi spune însă cuvântul. Uneori am erecţii când o privesc pe Vera şi trebuie să mă aşez pe burtă în nisip, din respect pentru tatăl ei. Vera face plajă *topless*, la câţiva metri de noi care stăm tot timpul sub o umbrelă de plajă, bem şpriţ şi jucăm Yams.

Vera are şi ea chef de sex, îmi transmite asta prin fiecare privire şi atingere. În consecinţă, profităm de o zi de marţi când e brusc mai multă lume pe plajă şi în apă, iar Toma stă pe o terasă şi scrie la scenariul lui. Intrăm în apă şi facem sex acolo. Nu sunt un mare fan al sexului în apă rece, dar Vera e atât de excitată încât labiile ei sunt un vulcan subacvatic care emană o fierbinţeală pe care nicio apă nu poate să o stingă. Un băiat de vreo paisprezece ani trece înot la câţiva paşi de noi şi se prinde cu ce ne ocupăm noi acolo. După mişcările sincopate pe care le are în următoarele secunde, suspectez că a ejaculat instant în slip. Ne oprim puţin, stau în ea şi aşteptăm ca băiatul să se îndepărteze. Aş sta aşa pentru totdeauna.

Noaptea Toma doarme ca un buştean şi sforăie îngrozitor, ca un tractor turat la maximum. Aşa că eu şi Vera nu putem adormi, ieşim din cort, intrăm în apă şi facem sex din nou în seara aceleiaşi zile. În noaptea următoare, când degetele mele se înmoaie în seva dintre picioarele ei ca o invitaţie de a ieşi din nou din cort, Vera îmi şopteşte cu buzele lipite de lobul urechii, deşi la fel de bine putea zbiera la ce zgomote înfiorătoare scoate Toma:

— Hai s-o facem aici. Mă excită foarte tare.

Şi o facem acolo, la câţiva centimetri de trupul acela zgâlţâit de sforăituri, trupul tatălui ei despre care ea nu ştie că urmează să fie cenuşă în curând. Fără mişcări ample, fără obişnuitele ţipete. Doar respiraţia sacadată şi legănări aproape imperceptibile, dar mai intense ca niciodată. O ţin în braţe ca atunci când dormim, spatele ei se arcuieşte imperceptibil lipit de pieptul meu. Când sforăitul încetează, rămânem nemişcaţi, ne ţinem respiraţia, eu pulsez în ea şi simt cum se abţine cu greu să nu geamă. După câteva secunde, Toma începe să sforăie cu aceeaşi forţă şi noi ne reluăm căutările.

— Cred că niciodată nu mi-a plăcut mai mult, îmi spune ea la sfârşit, apoi iese să facă pipi în mare.

În timpul zilei, râdem de Toma şi-l tachinăm că sforăie şi că noi nu putem să dormim. Pare că intră la ceva bănuieli despre ce facem noi dacă tot nu dormim din cauza lui, dar trece repede peste acest gând pentru că tocmai îi pun o halbă de bere în faţă.

— E din cauza deviaţiei de sept. Şi da, când beau şi fumez mult, ştiu, mi s-a mai zis, sforăi îngrozitor.

— Păi puteai să ne spui asta înainte să te luăm cu noi în cort.

Un sentiment dubios mă încearcă. Parcă fac parte dintr-o familie. Râdem mult şi toate relaţiile dintre noi sunt lejere şi lipsite de orice tensiune. E ciudat şi deloc familiar pentru mine. Pe de o parte mă simt bine, dar simt şi că e ceva greşit, să mă apropii atât de mult de Toma acum când mai e atât de puţin timp.

Vineri marele actor se întoarce la Bucureşti. Slăvită fie arta teatrului pentru că ea ne ajută pe mine şi Vera să rămânem în sfârşit singuri. Toma are reprezentaţii cu piesa aceea cu politicianul, sâmbătă şi duminică. Doar că acum Vama geme de oameni. Mai scot nişte bani din cont şi plecăm la Balcic unde luăm o cameră la hotelul Marina, din patul căreia nu ieşim deloc două zile.

Toma ni se alătură din nou, luni, la Balcic. Îmi cere bani împrumut ca să îşi poată lua o cameră separat, dar Vera îl invită să doarmă cu noi în cameră, mai mult, în acelaşi pat matrimonial care e uriaş. Ştie cum să-şi joace rolul de fiică angelică, încep să înţeleg de ce o vede Toma aşa. Dar ea nu se gândeşte decât la sex, e incredibil de excitată de noua ei descoperire, *threesome*-ul ăsta dubios, vrea din nou să o facem lângă tatăl ei care doarme. E *fucked-up* la cap fata. Îmi place mult.

Aşa mai trece o săptămână, după care ne întoarcem toţi la Bucureşti. E deja iulie.

21

— Zi-mi cea mai mare dorinţă a ta, ce mai vrei să faci până atunci, îl întreb eu pe Toma într-una din serile de la Balcic. Vrei să vezi Parisul? Vrei să mergem undeva prin lume, într-un loc exotic? Vrei sex cu trei asiatice?

Suntem doar noi doi, pe o terasă de pe faleză. Vera a rămas în cameră, vrea neapărat să se uite la un film de dragoste şi artă, de pe TVR Cultural.

— Ce te-a apucat?

— Nu ştiu, mă, doar m-am gândit că poate ai chef să faci o nebunie.

— Iar începi? De ce? Că mi-a mai rămas aşa puţin timp de trăit? Ai vreun sentiment de vină? Nu e cazul, bre, e decizia mea.

— Vine şi ziua ta. E ca un cadou.

— Mă cunoşti destul de bine deja. O să mă bucur de orice.

Pe 28 iulie împlineşte cincizeci şi şase de ani.

Urăsc cadourile de când mă ştiu. Prea multă bătaie de cap. Nu ştii niciodată ce-şi doreşte celălalt. Cadourile îţi aduc întotdeauna aminte că nu ai mai nimic în comun cu celălalt, că nu-l cunoşti, că nu există de fapt nicio comunicare între oameni. Cadoul, la modul ideal, trebuie să fie ceva de care el să se bucure, dar care să te reprezinte şi pe tine. Aici e bătaia de cap şi ştiu şi de ce. Pentru că doi oameni nu au de fapt multe împreună, nici dacă-s prieteni, nici dacă-s soţi, cu atât mai puţin dacă sunt colegi. Sunt doar două mulţimi care se intersectează, îmi vine în cap imaginea aceea de la şcoală cu cele două cercuri întretăiate. Cadoul trebuie să exprime partea aceea comună care, în general, e mult mai mică decât crede fiecare, e de cele mai multe ori imperceptibilă, greu de exprimat, şi atunci e imposibil să găseşti un cadou perfect care să fie sinteza unei relaţii dintre doi oameni. Majoritatea, ca să nu stea faţă în faţă cu adevărul şi să aibă revelaţii

nebănuite despre singurătatea cruntă în care se zbat în realitate, constatare care i-ar duce la depresie, renunţă rapid la căutarea cadoului perfect. Ce-i place, Pink Floyd? Gata, îi iau şi anul ăsta o colecţie cu cinci albume Pink Floyd şi o cărticică despre istoria trupei, cu fotografii inedite. Şi un concert cu ei, pe DVD. Ah, le are pe toate, pentru că e fan Pink Floyd de o sută de ani? Asta e, le dă şi el mai departe sau le vinde.

De data asta, îmi vine ideea cadoului perfect pentru Toma. E bun şi pentru el, e bun şi pentru mine. E bun chiar şi pentru Răzvan pe care-l convoc la o întâlnire ca să punem la cale cadoul. Oricum, Răzvan e iar în fibrilaţii, cu cât suntem mai aproape de *deadline*, cu atât e mai stresat şi mă sună zilnic să-i dau raportul.

Ştiu ce-i place lui Toma. *Stand-up comedy*, asta e ambiţia lui tomnatică. Piesa în care joacă e un alt eşec, nu aduce public, nu e apreciată de nici un alt critic. Articolul pozitiv al Ilenei Socaciu comandat de mine rămâne un caz singular. După ce ne-am întors de la Balcic, a abandonat şi scrierea acelui scenariu de film, spre bucuria mea secretă.

— E mult prea greu, frate. Chiar dacă ai o idee bună, e cumplit de greu să scrii, să aduci personaje, să scrii replici mişto. Sunt prea comod pentru asta. Am scris aproape o lună şi n-am strâns material nici de un scurtmetraj.

Pe Toma nu îl mai primesc cluburile unde se ţin seri de *stand-up* pentru că li se pare prea bătrân şi fără poante bune. Într-adevăr, el nu face glumele grobiene despre sex pe care le fac cei mai de succes băieţi tineri din branşă. Mie încep să-mi placă unele din glumele lui.

— Aşa, şi? întreabă Răzvan.

— Vreau să-i organizăm o seară de *stand-up comedy, one man show.* Închiriem noi o locaţie, facem afişe şi-l lăsăm să se producă pe scenă. Sigur asta îşi doreşte foarte mult. Ce zici, mă ajuţi?

— Da, normal. *Piece of cake.* Dar are material, poate să susţină o oră, două?

— Cred ca da. O oră, da.

— Şi e ceva de capul lui? Face lumea să râdă?

— Da. Eu cred că-i mai bun decât o grămadă dintr-ăştia care se produc prin cluburile din Bucureşti. Oricum, deja se cam ştie că a jucat într-un film american şi lumea o să fie curioasă să-l vadă.

— Bine, măi, nu e mare deranj. Dar atunci e şi din partea mea cadoul.

— Normal. Dar stai aşa, că acum vine partea bună şi pentru noi. Vii tu cu nişte camere şi îl înregistrăm. Scoatem spectacolul pe DVD, pe Blu Ray. După ce o să devină celebru, facem o cârcă de bani şi din treaba asta. Apoi: drepturi pe filmare şi de la televiziunile care vor dori să difuzeze numărul lui de *stand-up comedy*, tricouri, insigne, vindem orice cu moaca lui.

Răzvan mă admiră fără rezerve.

— Ştii când îţi dai seama că e o idee bună? Când ţi-e ciudă că nu ai avut-o tu. Cum dracu' de nu m-a dus pe mine capul la aşa ceva? Era ridicată la fileu.

— Pentru că tot ce faci tu e să te stresezi. O să iasă bine totul, mă, mai relaxează-te puţin.

— Uită-te în jur.

Îmi arată curtea de câteva hectare, cu gazon şi copăcei, cu foişor şi piscină, cu alei frumos pavate cu pietre, şi vila uriaşă, dar făcută cu gust, nu ca toate urâţeniile colorate strident şi diforme de prin vecini.

— Peste o lună aş putea să nu mai am nimic din toate astea, cum să nu mă stresez?

— O să le ai, o să vezi.

Peste două zile, îl chem pe Toma la mine acasă ca pentru o băută obişnuită. Aici dă cu ochii şi de Răzvan şi Vera. Surpriză! Îi spunem cadoul în avans. Încep să-i curgă lacrimile când aude ce îi pregătim. Noi ne privim mulţumiţi, dar şi puţin încurcaţi, pentru că nu ştim cum să ne comportăm cu un om de cincizeci şi şase de ani care plânge. Vera are şi ea ochii în lacrimi şi mă priveşte recunoscătoare.

E cadoul perfect pentru Toma, fără îndoială. E cadoul care îl face să plângă de bucurie şi pe care eu, şi doar eu dintre cunoscuţii lui, am fost în măsură să i-l fac. Îl exprimă pe el şi mă exprimă şi pe mine, pentru că eu o să scot bani din el. E exact acea parte comună şi mică a mulţimilor intersectate care suntem noi doi. E primul şi singurul cadou perfect făcut de mine în viaţa asta.

Încep să râd zgomotos şi-l îmbrăţişez pe Toma.

— Haide, mă, nu e chiar reacţia pe care o aşteptam.

— Sunt foarte fericit, să ştiţi. Vă mulţumesc.

— Deci peste două săptămâni ai treabă. Să-ţi pregăteşti materialul.

Ceva mai târziu, după ce Vera pleacă în oraş, Toma ne spune:

— Auziţi ce idee am. N-am putea filma spectacolul şi apoi să-l scoateţi pe DVD? Mai ies poate nişte bani pentru Vera şi pentru voi, ca producători. Aşa se cam face, nu?

— Excelent, spun eu şi Răzvan mă secondează, cu o figură care exprimă surprindere.

E chiar mai bine să creadă că a fost ideea lui. Răzvan e omul cu banii. Pentru el e o investiţie. Eu am meritul ideii, dar mă ocup şi de implementare. Vorbesc cu nişte băieţi de prin agenţii, un *copywriter* şi un *graphic designer*, pe care-i ştiu de ciubucari şi-i pun să facă afişele. Rezolv cu un alt fost coleg care lucrează producţia de *print* şi-mi găseşte o ofertă bună pentru tipărirea unui tiraj de trei sute de postere. Îl rog şi pe Dorian să pună o ştire la ziar cu spectacolul de *stand-up comedy* al lui Toma Drăgan, actorul care joacă rolul principal în ultima producţie americană filmată pe plaiurile româneşti.

Biletele se vând mai bine decât previziunile noastre. Avem nevoie de o sală mai mare, nu mai poate fi vorba de un bar îmbâcsit. Răzvan rezolvă cu grupul MediaPro să ne închirieze sala lor. Îi convine şi lui pentru că sunt condiţii de înregistrare a spectacolului mult mai bune decât într-un club,

băieţii lui care se ocupă cu filmarea au control mai bun asupra luminilor şi sunetului acolo.

— Ştii de ce îmi place tot mai mult să fac *stand-up comedy*? m-a întrebat Toma cu câteva luni înainte, într-o seară în care, ce să vezi, iar dădeam gata câteva sticle de vin.

— Zi.

— Pentru că acolo, totul depinde doar de mine. Sunt singur, cu succesul sau eşecul în faţă. La teatru nu e aşa, mai sunt actori pe scenă, mai e un regizor, mai e un text pe care poţi da vina. E o echipă, e un eşec sau un succes de echipă. La film, la fel. Şi vreau să încerc asta, să văd dacă o să-mi iasă. Aici nu mai poţi da vina pe nimeni altcineva, nu te mai poţi ascunde, eşti doar tu cu tine şi cu publicul. Vorbeşti exact ce vrei tu, joci exact cum vrei tu, nu-ţi impune nimeni absolut nimic, nu-şi dă nimeni cu părerea. Dintotdeauna cred c-am fost mai individualist. Poate din cauza asta m-am despărţit ca un bou de Anda. Nu ştiu să fac echipă cu cineva. Şi familia e tot un fel de echipă, trebuie să fie, orice s-ar întâmpla. Dar eu sunt individualist şi dau vine pe alţii, dau vina şi pe mine, dar nu sunt om de echipă. Tu ştii deja, eu nu am avut cine ştie ce succes în viaţa asta. Am fost un actor de teatru mediocru. O să joc într-o porcărie de film un personaj idiot. Pentru mine, *stand-up comedy* e singura şansă ca să văd dacă chiar mi-am ratat complet meseria sau nu. E ultimul glonţ pe care-l mai am.

— Nici eu nu-s un om de echipă.

N-am fost niciodată, deşi în publicitate e esenţial să fii. Spiritul de echipă e atât de valorizat pentru că sunt foarte valorizate limbile reciproce în cur.

— Sunt oameni care devin mai puternici după lupta cu alţii, iar unii care ajung puternici în urma luptei cu ei înşişi. Eu vreau să fiu de-al doilea tip, zice Toma.

Şi vine şi seara lui Toma. Şansa lui. Vera mă ţine emoţionată de mână, cuibărită în fotoliul ei.

Toma apare pe scenă şi începe să vorbească. Gesticulează, explică, se mişcă într-una pe scenă şi spune poantă după poantă. Oamenii din sală râd pe alocuri. Uneori doar se amuză, alteori se şochează, de cele mai multe ori doar tac şi-l privesc fără să înţeleagă nimic, dar cumva, el le ţine captivă atenţia timp de o oră.

Cu fiecare poantă care face sala să râdă sau să se sperie, îmi dau seama că eu sunt una din principalele surse de inspiraţie a lui Toma. Eu sunt muza lui. A doua e tumoarea lui. Eu şi moartea.

Pe la mijlocul spectacolului, un tip din public îi strigă lui Toma că a venit aici ca să se distreze, nu să se deprime.

— Şi nu ţi se pare amuzant ce spun eu?

— Deloc. Nu e umor ce faci tu. Doar te lamentezi.

Un murmur aprobator se aude din preajma spectatorului nemulţumit.

— Nici vouă? Vedeţi, poate e vreun spectacol Vacanţa Mare prin apropiere.

— Eşti un nesimţit. Eu plec.

Se ridică şi tovarăşii individului de pe scaune şi părăsesc sala cu toţii.

Înţeleg de ce nu prea îi face pe oamenii din cluburi să râdă. Pentru că adeseori nu e umor ce spune el acolo, e disperare. Oarecum îi dau dreptate tipului. Pe de altă parte, are şi momente amuzante şi nu spun asta doar pentru că sunt influenţat de faptul că e amicul meu. Nu sunt poante construite ca la carte, nu are celebrele *punchline*-uri pe care le aşteaptă lumea. E discursul crud şi observaţiile unui om mai supărat pe viaţă decât cel pe care-l cunosc eu atunci când împărţim un vin. Asta mi se pare mai ciudat, că eu nu-l ştiu aşa. El zice că idolul lui e un *stand-up comedian* american, George Carlin. Chiar seamănă cu el puţin. Unele poante sunt de-a dreptul morbide. Un exemplu:

— Trebuie să gândim pozitiv, asta ni se spune mereu să facem. De exemplu, eşti obez din cauză că te-ai îndopat zilnic cu hambugeri şi patiserii. Ia partea bună a tot ce ţi se întâmplă: o să faci cancer din cauza lor

şi o să slăbeşti la loc. Slăbeşte acum, întreabă-mă cum. Fă cancer şi uită de kilogramele în plus.

La genul ăsta de poante, zâmbetul de pe faţa oamenilor din public se transformă în rictus şi un murmur dezaprobator răzbate din sală. Alt exemplu:

— Acum despre treaba cu „despre morţi numai de bine”. De ce dracu’ simt oamenii chestia asta? L-ai urât şi înjurat cât a fost viu şi acum să-l vorbeşti de bine? De ce? De frică? Nu-ţi mai poate face nimic… e mort!! E inert! De ce să-l vorbeşti de bine? Şi dacă se supără, ce poate să-ţi facă? Cel mult să vină să te bântuie ca o stafie, mare căcat. Dacă eşti credincios adevărat şi crezi în lumea de dincolo, ţi-e teamă că o să te întâlneşti cu el şi ţi-o iei. Hai s-o lămurim şi pe asta. Dacă ajungi în iad, te întâlneşti cu el şi-ţi sparge nasul. Aşa, şi? O să fie cel mai lejer dintre lucrurile îngrozitoare care ţi se vor întâmpla acolo. Dacă ajungi în rai şi el e tot acolo, e interzis să vă bateţi. Deci, vorbeşte-i liniştit de rău pe morţi. De ce faci excepţii doar în cazul unor oameni ca Hitler, Saddam sau Stalin? De ce să-l vorbeşti pe mort de bine? Oricum, tot noi zicem despre el că „s-a dus într-o lume mai bună”, nu? Să-l fut! Eu am rămas în lumea asta de căcat! Cum să-l vorbesc de bine? Uite, politicienii sunt deja într-o lume mai bună decât noi, după cât au furat. Şi pentru asta îi înjur azi şi oricând. Dacă moare un politician, orice politician, din orice partid, după ce toată viaţa l-ai înjurat pe merit, acum să-l vorbeşti brusc de bine? De ce? Poate doar pentru că a făcut singurul gest bun din toată viaţa lui: a murit! Când o să mor, vă zic de pe-acuma, nu mă supăr dacă mă vorbiţi de rău.

La gluma asta, oamenii din sală tac şi îl privesc ca pe un ciudat, fără să mai râdă deloc. Ultima propoziţie mă face să o privesc pe furiş pe Vera, de parcă şi-ar putea da seama din cele auzite de planul meu şi al lui Toma. E şi ea contrariată de glumă, dar atâta tot.

Îmi aduc aminte multe discuţii de-ale noastre din ultimele luni şi recunosc frânturi din ele în glumele lui furibunde şi muribunde. Cea de

dinainte are sursa sigur în disputa noastră pe tema morţii lui Adrian Păunescu. Eu nu aveam de fapt nici o părere clară, dar băusem ceva şi îl contraziceam doar de dragul controversei. Toma e foarte amuzant când se îmbată şi se înverşunează pe câte un subiect, aşa că-l provoc doar ca să mă distrez.

— Bă, tu-ţi dai seama ce proşti sunt oamenii? Cum să-i faci statuie lu' ăla, mă? Cum? A fost un comunist nenorocit, un poet penibil! Tu vezi ce e prin ziare, ce e la televizor? Zici că a murit poetul naţional, sufletul poporului. Mi se face greaţă.

— Haide, ca poet a fost OK, pun eu paie pe foc.

— Eşti cretin?? Mă, n-o să-i înţeleg niciodată pe români. Cum să te schimbi aşa din cauză că moare omul? Despre morţi, numai de bine? Aşa or să-l ridice în slăvi şi pe Iliescu când o să moară?

— Păi ce, mă, nu lui îi datorăm revoluţia? adaug eu benzina şi pornesc vâlvătaia.

— Poftim?? E un criminal ăla, mă.

Toma se făcuse roşu la faţă şi avea venele de la gât umflate. Eu râdeam şi-l calmam zicându-i că m-a convins, de frică să nu facă omul un atac cerebral sau un infarct. În acele seri râdeam mai firesc decât acum, în sală, la spectacolul său. Din când în când Toma aduce câte-o glumă simplă, directă, o glumă într-o frază, şi mai dezmorţeşte sala. După care imediat revine la lucruri serioase. Adevărul e că discursul lui îmi dă chiar şi mie o stare ciudată, e ca un duş cu apă care e când caldă şi plăcută, când brusc rece ca gheaţa.

Una pe care n-o ştiam şi m-a distrat, deşi nu e cine ştie ce:

— Viaţa e nedreaptă. Mai ales cu tinerii. De exemplu, de ce Alzheimer fac doar bătrânii? Ce bun ar fi un Alzheimer la un tânăr. Ţi-ai putea înşela iubita, iar dacă te prinde, îi spui: „Aaaa, futu-i, uitasem că-s cu tine!". Când uiţi aniversarea ei sau data de când sunteţi împreună, la fel.

Alta, inspirată de povestea mea cu Irina Mocanu:

— Femeile vor să conducă lumea. Se încăpăţânează în această direcţie, deşi există ceva care ar trebui să le facă să înţeleagă că asta nu e posibil: ciclul. Vă daţi seama că dacă Kennedy şi Hrusciov erau femei isterice la ciclu, acum trăiam într-o eră post-apocaliptică? „Ce??? Nu vrei să-ţi retragi rachetele din Cuba???? Nu te mai suport! Unde-i butonul ăla roşu? Acum să te văd, nenorocito!!”

Şi altă poantă, clar inspirată de mine:

— Tot din cauza femeilor e şi nebunia asta cu horoscopul. E nasol să ajungi ca bărbat să te raportezi la tine prin zodiac, din cauza unei femei. Adică… am o pulă de douăzeci de centimetri, dar trebuie să mă simt de căcat că sunt în zodia Balanţei, adică nu suntem compatibili.

Astea-s câteva din momentele din spectacol care mi-au plăcut. Dar lumea a fost împărţită, pe unii i-au distrat poante pe care nici nu le reţin. Spectacolul ajunge la final, lumea aplaudă mai degrabă politicos, iar Toma se scuză că nu poate face bis pentru că ar însemna să mai spună una din glume încă o dată, că altele n-are. Asta e ultima lui glumă. După ce sala se goleşte şi Vera pleacă la cabina vedetei, Răzvan îmi spune:

— N-are nicio treabă omul cu *stand-up comedy*-ul, dar treacă, meargă. Pe alocuri a fost bunicel. Nu dă *punchline*-uri. E mai degrabă furios decât haios. N-o să ne îmbogăţim din DVD-ul ăsta. Nici el n-o să rămână în istoria *stand-up*-ului.

Răzvan încă mă poate surprinde prin duritatea şi fermitatea cu care vorbeşte. În aceste momente uit că e *gay*. Poate fi un tartor, un şef foarte autoritar. Dacă nu-l cunoşti, ai putea lejer să crezi că e *straight.* Tot el mi-a spus odată că tipul care a scris cartea după care s-a făcut filmul *Fight Club* e tot *gay*. Nu mi-a venit să cred, dar aşa e. N-am citit cartea, dar bănuiesc că e la fel de dură ca şi filmul, deci n-aş fi ghicit în o mie de ani că autorul e pe invers. Răzvan îl copiază inconştient pe tipul acela, cred.

Pornim şi noi spre cabină. Nu e nevoie să fim diplomaţi. Toma arată ca un om conştient că tocmai a cunoscut un nou eşec. Nu ştiu în ce mod

mârşav se formează gândurile în cap şi-ţi arată ca o oglindă cine eşti, dar în secunda aceea m-am gândit, fără să vreau, că pentru bunul mers al proiectului nostru, constatarea dureroasă a unui alt eşec de către Toma e un lucru benefic.

— A fost un căcat, zice Toma cu o figură imobilă.

— Ei, nici chiar aşa, zice Răzvan.

— A fost binişor, spun şi eu.

— Mie tot mi se pare că, pentru un prim spectacol, a fost foarte bine, zice Vera. La următorul va fi perfect.

Lui Toma i se umezesc ochii şi-şi întoarce repede privirea către mine ca ea să nu observe. Nu va mai fi un următorul. E evident foarte afectat de noul eşec. N-are rost să-i mai spun, dar eşti trist când eşti prost şi ai idealuri. Plângi când realitatea dă de pământ cu idealurile tale, se pişă pe ele. Eu, cum n-am idealuri, sunt rareori trist.

După spectacol, ieşim cu toţii în oraş să sărbătorim. Luăm o masă la Caru' cu Bere, aproape de cea la care am stat cu nici un an în urmă atunci când ne-am cunoscut. Restaurantul e aproape gol, fraierii preferă să se calce în picioare pe terasele din Centrul vechi. Răzvan ne anunţă ceremonios că face cinste, în calitate de impresar fericit al acestui mare artist şi actor complet. Ştim că nu crede ce spune, dar e generos cu laudele şi vrea sincer să-l facă pe Toma să se simtă mai bine.

După vreo oră, lui Toma îi sună telefonul, iar el se scuză, răspunde şi se ridică de la masă ca să vorbească. Îl mai văd cum iese în faţa restaurantului ca să vorbească, după care mă las prins de discuţia aprinsă, deşi nu contradictorie, dintre Vera şi Răzvan despre cinematografia românească de azi care face valuri în străinătate. Micile controverse se iscă doar pe tema filmelor preferate şi a regizorilor. Lui Răzvan îi place mai mult Radu Muntean pentru că face filme despre dramele oamenilor obişnuiţi din ziua de astăzi şi mai puţin de Mungiu sau de Puiu care aleg subiecte mai şocante şi neobişnuite. Vera îi preferă pe aceştia din urmă. Eu le spun fără nicio jenă

că m-am plictisit de moarte la Porumboiu, că am rezistat o jumătate de oră la *Aurora* la care Toma m-a forţat să mă uit, că doar *Boogie* mi-a plăcut din filmele ale căror nume le-au rostit ei până atunci. Dar nici acesta nu se compară cu oricare film din seria *Die Hard*, care sunt cele mai tari filme *ever*, după părerea mea. Asta le-o zic doar ca să le văd moacele şocate şi ultragiate de gusturile mele îndoielnice în cinematografie. În realitate, cred că cele mai tari filme *ever* sunt cele din seria *Die Hard* şi *Pulp Fiction.*

Abia după o jumătate de oră ne întrebăm ce-o fi cu Toma. Ies în faţa restaurantului şi nu-l văd nicăieri. Îl caut la toaletă, nu e. Îl sun, îmi respinge apelul. Mai sun o dată, intră mesageria. Întreb chelnerii dacă l-au văzut, niciunul nu ştie nimic. Îl sună şi Vera, acelaşi rezultat. *Abonatul Vodafone…*

Vera e îngrijorată ca o fiică, eu şi Răzvan ca nişte posesori de testicule care vor fi tăiate dacă lui Toma i-a venit cumva ideea să se arunce în faţa metroului din cauza eşecului său public şi răsunător. Cadoul meu tocmai s-a transformat într-un coşmar.

Vera ne roagă să cerem nota şi să dăm o fugă până la el acasă. Poate l-a lovit o depresie şi cine ştie ce e în stare să facă. Ne spune că el mai are astfel de manifestări, când pleacă brusc de oriunde ar fi, şi atunci de obicei e foarte deprimat şi vrea doar să stea singur. Ne uităm la scaunul lui, geanta nu mai e acolo, nu observaserăm că şi-a luat-o cu el atunci când a ieşit să vorbească la telefon. Deci a vrut să plece fără să zică nimic.

Din fericire, Răzvan e cu X5-ul, nu cu Mustangul, şi încăpem toţi în maşina lui. Când mai avem cinci minute până la apartamentul lui, Toma mă sună pe mobil. Totul se lămureşte. N-a vrut să-mi spună, dar acum bănuieşte că venim spre casa lui şi nu-şi doreşte să se trezească cu noi la uşă, drept pentru care n-are ce face şi trebuie să-mi mărturisească. Fiona de la Tihuţa a venit la spectacol, da, a mai ţinut legătura cu ea prin telefon, da, a făcut şi sex prin telefon cu ea, i-a pomenit ceva despre spectacolul său şi ea s-a pus pe tren. Acum s-a trezit cu ea pe cap, da, pe celălalt cap, cum ar

veni, aşa că ne roagă să nu apărem la uşa lui. Gata, nu mai poate vorbi, că iese femeia de la duş. Vorbim mâine, să-i spun Verei să se relaxeze.

Cei din maşină au înţeles deja despre ce e vorba, râdem toţi cu lacrimi şi crampe la burtă, într-o eliberare subită a tensiunii pe care am acumulat-o, eu şi Răzvan în ultimele luni, Vera în ultimele ore de dinaintea spectacolului.

22

E o vară caniculară cu denumire de origine controlată, din regiunea Bucureştilor. Niciun şpriţ nu o poate pune la punct. Eu iubesc vara şi căldura, dar Bucureştiul le face insuportabile. Zilele trec într-un ritm mult mai lent decât îmi doresc. Totuşi trec. Mă văd zilnic cu Toma, fie dimineaţa la cafea, fie de după-amiaza până seara la terase unde golim sticlă după sticlă de vin alb şi rece ca gheaţa, ca nişte adolescenţi teribilişti. Simt că ficatul meu e la limită, dar îi şoptesc în căşti că mai are de rezistat doar încă puţin acestei serii de excese şi apoi o să-l răsfăţ.

Femeia din Tihuţa s-a întors la casa ei, la găinile ei, la porcul ei, după o săptămână de dezmăţ în apartamentul lui Toma. Am cunoscut-o şi noi, eu şi Vera, am ieşit o dată cu toţii la un prânz pe o terasă. E la fel de urâtă ca în poză. Şi Toma cred că se cam jenează cu ea, nu prea s-a afişat prin oraş cu noua lui cucerire. Mi se declară înfrânt. Nu mai ştie ce să facă, nu poate scăpa de femeia asta, e sătul şi el de ea.

— Cere-o în căsătorie, îi dau eu soluţia.

— Ce?

— Va accepta. Şi stabiliţi data pentru cândva în octombrie, după ce tu te vei întoarce din State.

— Ai înnebunit?

— Ascultă-mă. După asta o să te lase-n pace. O să te aştepte cuminte, n-o să te tot urmărească. Dacă femeia nu vrea să vadă adevărul în faţă, n-ai decât să o minţi cât mai spectaculos.

— Ar suferi cumplit. E urât, mă, ce zici tu să fac.

— Oricum va suferi cumplit după tine. Dar măcar până atunci o să fie în culmea fericirii. Va cânta în timp ce dă de mâncare la găini, în timp ce dă cu

sapa în grădină. Va anunţa pe toată lumea din sat. Şi apoi, va fi înconjurată de o aură de tragism pentru care toţi vecinii o vor iubi, menaja şi consola. Ce-i rău în asta?

— Ce minte bolnavă ai.

— Treaba ta. Eu doar încerc să te ajut.

E deja începutul lui august. Mai sunt trei săptămâni până la plecare. Vera vine cu o idee care ne complică mult situaţia şi ne dă bătăi de cap. Ne ia prin învăluire şi ne prinde complet nepregătiţi, deşi era o situaţie previzibilă.

Odată, când era doar ea cu Toma, în timp ce eu alergam prin oraş cu ceva treburi, îi spune că a citit ea undeva pe net că Roger Waters are turneu în America cu spectacolul *The Wall* şi-i propune să meargă la un concert, dacă tot e acolo. La cel din Atlanta, de exemplu, se potriveşte şi data şi e în drumul lui spre Los Angeles. Fără a suspecta nimic, Toma ridică din sprâncene interesat şi plăcut impresionat că fiica lui s-a gândit la el.

— Da, ar fi o chestie.

După care Vera îi dă şah-mat:

— Tati, pot să vin şi eu? N-am fost niciodată în State. Aş vrea să vin şi la concert şi la premieră. Pot? Te roog!

Toma înghite în sec şi nu ştie ce să zică.

— Ţie nu-ţi place Pink Floyd, ce să cauţi tu acolo?

— Ei, ăsta era doar un pretext. Vreau să fiu lângă tine la premieră. Şi să ajung şi eu prima dată în New York şi Los Angeles.

Toma se pierde uşor cu firea şi acum, la gândul că Vera ar fi prin preajma lui când va veni momentul, simte că o ia razna. Cu adevărat, nu există niciun motiv pentru care el să o refuze, aşa că, prins ca un animal într-o cursă, fără argumente logice, devine agresiv. Nu se descurcă deloc în situaţii dificile care necesită nervi tari şi sânge rece.

— În niciun caz!

Vera nu se lasă nici ea mai prejos, dacă e cazul imediat îşi scoate ghearele ascuţite timp de ani de zile de mama ei. Plus că în momentul acestei discuţii, fapt de care Toma nu e conştient, dar pe care eu îl ştiam, Verei tocmai stă să-i vină ciclul într-o zi, două. În perioada asta zici că-şi pierde minţile, totul îi pute, sare imediat la beregată şi ea ştie asta, motiv pentru care dispare din viaţa mea în acele zile, pur şi simplu pentru ca să nu o văd în starea aceea, să nu mă agreseze fără să vrea şi să-mi schimb părerea despre ea. Simpatic, nu? Iubita ta face aşa ceva pentru tine când îi vine ciclul?

— De ce?

— Nu vreau să vii.

— Zi-mi un motiv.

— Pur şi simplu, nu vreau.

— Nu pot să cred. Te încurc cu ceva?

— Nu, dar lasă-mă, ţi-am zis că nu se poate.

— Cum adică nu se poate?

— Uite-aşa.

— Eşti un egoist!

— Asta e!

— Tot tu, doar tu singur să te bucuri de ale tale! Are dreptate mama! Aşa ai făcut toată viaţa.

— Las' că şi maică-ta…

— Atâta voiam şi eu, să ajung prima dată acolo, datorită ţie.

— O să ajungi când o să ai banii ăia de câte ori o să vrei!

— Mă doare undeva de banii ăia, eu voiam să merg acum, cu tine!

— Nu se poate.

— De ce?

— Aşa.

— Credeam că ne-am apropiat mai mult în ultima vreme. Se pare că m-am înşelat. Eşti total aiurea! Nu mai vreau să te văd niciodată.

Şi pleacă trântind uşa şi îl lasă pe Toma golit de orice stare şi de orice gând, ca un balon dezumflat. Aşa îl găsesc eu câteva ore mai târziu când îmi povesteşte ce s-a întâmplat şi-mi spune că nu ştie ce să facă. Îşi frânge mâinile în timp ce vorbeşte, e exasperat, e disperat, nu suportă gândul ca fiica lui să fie supărată pe el nici un minut. Ca tată, el a rămas blocat în perioada când ea avea patru ani. Da, era previzibil că Vera şi-ar putea dori aşa ceva şi nu ne-am gândit deloc la o ieşire. Îmi fac *mea culpa* şi-i promit că o să rezolv eu cumva. E dărâmat, mă imploră să fac ceva, nu ar putea suporta ca fata lui să fie supărată pe el când va pleca dincolo, peste puţin timp.

— Nu vreau nici să fie supărată pe mine, dar nici să vină. Nu vreau să vină. N-o să pot să o fac dacă e şi ea pe-aproape. Trebuie să mă ajuţi.

Trebuie să-mi ajut prietenul să reintre în graţiile iubitei mele *a.k.a.* fiica lui. Doar că e foarte greu să te gândeşti la orice, e o căldură infernală în apartamentul lui. Domnul actor e sensibil la aer condiţionat, nu foloseşte aşa ceva. Încropim totuşi un plan, de fapt e mult spus un plan, după care plec înspre casă. Îl las într-o stare deplorabilă, e clar că cel puţin două sticle de vin ieftin de Jidvei îşi vor da obştescul sfârşit în această seară.

Şi Vera e chiar foarte supărată, o găsesc în apartamentul meu cu ochii plânşi. E atât de supărată că nici nu facem sex în noaptea asta. E îmbufnată şi ţâfnoasă. Fac pe niznaiul şi o întreb ce s-a întâmplat.

— Ce, nu ţi-a zis deja amicul tău? Poate preferă să meargă cu tine. Nu m-aş mira deloc.

Detectez începutul unui transfer de ură şi către mine, pe nedrept, aş spune, şi încerc să-l opresc la timp.

— Hei, despre ce e vorba?

Trebuie să o ajut să-şi bage ghearele înapoi, să nu se mai zburlească la mine. Până la urmă îmi spune, în timp ce începe din nou să plângă ca o fetiţă răsfăţată căreia i s-a refuzat ceva. Ca fiică, şi ea a rămas blocat la perioada când avea patru ani. Pur şi simplu, nu-l înţelege pe încuiatul ăla de

taică-su. I se păruse că în ultima vreme, şi datorită mie, s-a apropiat mai mult de el, s-au întâlnit mai des, a fost şi ieşirea aceea frumoasă la Vamă şi Balcic, de ce naiba nu vrea să meargă şi ea la premieră şi în State? I-a cerut atât de mult? E de un egoism feroce. Nu ştie să trăiască cu altcineva în afară de el însuşi. Nu o lasă să se apropie de el mai mult. Anda i-a povestit de mii de ori despre cum a plecat el, despre incapacitatea lui de a deveni un cap de familie responsabil, despre faptul că nu se gândeşte decât la el. Iar ea, ca proasta, a continuat să-l idealizeze, să îl judece după cadourile pe care i le aducea de fiecare dată când se întâlneau şi după cele câteva ore pe lună pe care le petreceau împreună. Acum îi dă dreptate mamei sale, dar tot nu a sunat-o încă, dacă ar fi vorbit cu ea i-ar fi spus probabil ce s-a întâmplat, dar se bucură că nu a făcut-o pentru că îl iubeşte totuşi pe sălbaticul acela şi că speră să se împace şi să o ia cu el acolo, în State, până la urmă. E prima oară când o văd atât de vulnerabilă. Mă mir că nu-şi dă seama ce furtună a creat în sufletul lui Toma atunci când a ieşit intempestiv pe uşă şi nu profită de asta ca o fiică răsfăţată ce e. Niciunul nu-şi dă seama că îl are pe celălalt la degetul mic. Da, fiica şi tatăl nu se cunosc prea bine. E amuzant să fii în postura mea de observator.

Îmi dau cu părerea, încercând să par empatic şi constructiv. Poate Toma e foarte emoţionat şi de aceea nu o vrea prin preajmă. Sau e posibil să nu fie nici mulţumit cu ce a ieşit, mi s-a plâns de multe ori că scenariul e o porcărie şi, deci, sunt şanse mari ca şi filmul să fie la fel, iar lui să-i fie ruşine.

— Nu cred. Aşa e el, pur şi simplu. Îi place să fie singur. Să trăiască totul de unul singur. Şi cu bune şi cu rele. Aşa a făcut şi atunci când am tras spaima aia cu boala lui.

Pardon?

— Ce boală?

Ce spaimă?

— A fost la un moment dat, acum vreun an, suspect că are cancer, o tumoare la creier. Şi-atunci a zis că nu mai vrea să ne vadă, nici pe mine, nici pe mama, că nu vrea să ne implice şi pe noi, că se descurcă singur, nu vrea să ne agităm, să plătim niciun ban, să nu ne fie o povară. Că s-a născut singur şi o să moară singur.

— Ce chestie, nu ştiam. Şi?

— Şi s-a dovedit că a fost alarmă falsă. O încurcătură. Greşise un student la medicină dosarele, probele, şi s-a dovedit că nu are nimic.

— Ce bine. Când s-a întâmplat asta?

— Ţi-am zis, acum un an.

— Nu, când s-a aflat că a fost o greşeală?

— Tot atunci. Nu mai ţin minte exact, la câteva săptămâni după spaimă.

Acum suntem în august. Eu l-am abordat în septembrie. E ori, ori. Mă simt confuz, încă nu reuşesc să procesez informaţia nouă. Toma n-are nici pe dracu'? Nu, nu se poate. Tind să cred că mai degrabă a vrut să scape de orice implicare a celor două femei importante din viaţa lui şi le-a aburit că nu mai are nimic, după ce a vorbit cu mine şi şi-a dat acordul pentru proiect. Aşa trebuie să fie. Merge pe la spital, are consultaţii, face analize, l-am dus chiar eu de câteva ori şi l-am lăsat în faţa spitalului. Al dracului actor. Nu poate fi adevărat. Nu poate fi sănătos tun. Nu se poate să fi jucat un rol în ultimele luni, în faţa mea. Nu e un actor atât de bun. Nu e Pacino.

— Da'-ţi dai seama? El voia să nu ne mai vadă atunci, după ce aflase vestea aia oribilă. Ce om ar face aşa ceva?

— Ei, poate zicea numai aşa.

— Nu, era foarte hotărât să nu ne mai lase prin preajmă. Să-şi trăiască boala singur. Nu asta e ideea de familie, să-ţi fie aproape când ţi-e greu?

— N-am de unde să ştiu care e ideea de familie.

Fără să vreau, am făcut-o să creadă că a făcut o gafă legată de moartea părinţilor mei şi a faptului că am crescut fără familie.

— Aşa e, scuze. În fine, aşa e tata. Un egoist singuratic.

Îi promit că rezolv eu cu Toma. O să-l conving să o lase să vină cu el, dar o atenţionez că e posibil să fie prea târziu şi să nu poată obţine viza la timp sau chiar deloc. Vera îmi zâmbeşte recunoscătoare şi mă sărută pe obraz, dar nimic altceva nu urmează. *Fuck*, dacă mai fac multe samaritene dintr-astea risc să ajung prietenul ei şi-atunci o să vorbim mai mult decât o să ne futem. Şi-n momentul acela s-a dus dracului şi relaţia asta.

După ce Vera adoarme, ies pe terasa mea superbă. Vântul a început să bată uşor, făcând mai suportabilă căldura despre care zici că nu mai e dependentă de soare şi are viaţa ei de noapte la fel de intensă. Îl sun pe Radu. Nu-mi răspunde. Probabil e supărat pe mine. Să-l fut. Un agramat nerecunoscător. Un nesimţit. Nu apuc să mă mai gândesc la alte apelative pentru el că mă sună înapoi. E încă supărat, îmi dau seama după voce.

— Da, tovarăşe.

— Salut, Radule. Ai cinci minute?

— Da, zice el sec.

— Pentru o informaţie te-am sunat.

— Aha. Mă aşteptam, nu mă suni tu aşa, fără interes.

Hotărăsc să trec peste această primă înţepătură. Omul are resentimente, îl înţeleg.

— Da, te-am sunat de multe ori cu interesul să-ţi dau nişte bani, mulţi bani, îţi aminteşti? Acum aş vrea doar o informaţie.

— Informaţia e marfă a-ntâia zilele astea. Mai valoroasă ca aurul.

— Mă poţi rezolva prin telefon. Poate ştii chiar acum.

— Aşa.

— Mai ţii minte actorul acela pe care l-am văzut atunci când am fost noi la un club? Toma Drăgan. Mi-ai zis că are o tumoare la creier. Ce mai ştii de el?

Câteva secunde de tăcere la capătul celălalt al undei.

— Mai ştiu una alta, dar cum ziceam, informaţiile e pe bani.

— Radule, ce vrei să zici? Îmi ceri bani pentru asta?

— Trebuie să trăiesc şi eu din ceva.

Simt cum obrajii îmi iau foc şi nu e de la vinul rosé din paharul meu şi nici de la căldură.

— Şi cam cât zici tu că ar merita informaţia asta?

— Cinci sute de euro, zice el şi parcă-l aud cum băleşte în receptor ca o hienă flămândă cu gura plină de salivă.

Gata! Omul acesta nu mai contează pentru mine.

— Uite cum facem. Îţi dau eu cinci sute de puli în gură, OK?

— Ce?

— Cât tupeu să ai, nesimţitule, ca să-mi ceri bani pentru asta? Să te fut în gură, să-mi sugi pula de ţăran prost!

— Băi, băi, ia vezi…

— Ia vezi că ce? Să nu te mai văd vreodată că-ţi sparg faţa aia de cretin!

Închid furios telefonul înainte să-i mai aud înjurăturile în cascadă pe care se porneşte la rândul lui să mi le adreseze. Aşa îmi trebuie când mă înhăitez cu un idiot nesimţit. Oricum trebuia să termin relaţia cu imbecilul ăsta.

Ce mai aveam de făcut? Îi dau un mesaj lui Toma să apară dimineaţa pe la mine dacă vrea să dea de Vera. Sunt nervos din cauza lui Radu şi nu cred că mai pot să adorm. Îmi mai deschid o sticlă de vin. Beau şi încerc să nu mă mai gândesc la nimic. Imposibil. Îmi vin replici noi cu care să-l distrug psihic pe Radu, să-i arăt cât e de dobitoc şi penibil. Port dialoguri imaginare cu el, deşi ştiu că n-am nevoie de aşa ceva, când de fapt îmi ţin mintea ocupată cu ele ca să nu mă gândesc la subiectul care mă râcâie cu adevărat, adică informaţia nouă despre Toma. Chiar ar putea să nu aibă nimic, să fie perfect sănătos? Aş putea să aflu totuşi ceva sigur. Îmi propun să-l sun a doua zi pe doctorul Iorgulescu. Acum o fi plecat din ţară, dar sigur mai cunoaşte pe cineva prin spital care se poate interesa şi afla răspunsul.

Mă bag în pat pe la patru dimineaţa, amorţit de băutură. Nu se face ora opt că aud soneria. E Toma care s-a înfiinţat la uşă la prima oră când noi

încă dormim. Sunt incapabil să îmi mişc un deget, aşa că Vera oftează somnoroasă, se ridică din pat şi se duce să deschidă.

Vocile lor se amestecă cu visele mele. Nu e nicio tensiune în aer între ei, Toma dezamorsează rapid supărarea ei spunându-i imediat ce intră pe uşă că îi pare rău, că poate veni cu el în camera lui de motel care seamănă cu hotelul din *From dusk till dawn*, în care e plin de vampiri. Eu lucrez la recepţie şi îi primesc pe cei doi oaspeţi cu zâmbetul pe buze, iar ei nu par deloc speriaţi de toţi monştrii din jurul lor. Deşi a intrat împreună cu Toma şi ar trebui să ştie, îl întreabă dacă a venit cu autobuzul sau pe jos. El zice ceva, dar nu înţeleg ce, doar îi văd buzele mişcându-i-se. În cele din urmă, Toma întreabă dacă e cafea făcută, iar Vera îi spune că nu, dar îi face una imediat. Eu dau din cap că nu se poate, trebuie înainte să completeze actele de *check-in* de la hotel pe care le flutur disperat pe sub nasurile lor. Ei mă ignoră. Mai departe nu mai ţin minte ce se întâmplă, dar când mă trezesc din nou e deja ora zece. Din sufragerie se aude muzică, nu e Pink Floyd, deci mă gândesc că Toma a plecat. O aud pe Vera vorbind cu cineva totuşi, vocea ei veselă intră pe fereastră, dinspre terasă, nu pe uşa dinspre sufragerie, apoi aud şi râsul zgomotos al lui Toma. Mai aştept câteva minute în pat să mi se potolească erecţia mult spus matinală şi, cum asta nu se întâmplă, mă ridic discret din pat şi mă duc la baie. Trebuie să mă piş ca o femeie din cauza erecţiei, aşezat pe colac, dar după ce vezica mi se goleşte pot să apar onorabil pe terasă în faţa celor doi.

Sunt veseli, Toma stă pe un şezlong şi bea o limonadă. Vera vine la mine, mă sărută şi mă întreabă, toată numai un zâmbet, dacă vreau să vin şi eu cu ei în State.

— Ştii bine că nu mă urc în avion.

Ea habar n-are de unica mea incursiune cu avionul în căutarea visului american.

— Of. Ai putea încerca şi tu măcar o dată.

— Faza e că trebuie să ne grăbim cu biletul de avion şi cu viza, mai ales, zice Toma. Nu-s convins că mai găsim bilet la acelaşi avion.

— Şi nici viza nu e sigur că o obţii, îl completez eu, conform scenariului stabilit împreună ieri.

Mă uit la Toma ca şi cum i-aş putea radiografia cutia craniană. E acolo o tumoare sau nu? Pe chipul lui nu ai ce să citeşti.

— E vreo problemă? mă întreabă el şi-şi dă cu mâna prin păr.

Dacă nu ar fi şi Vera de faţă sigur ar fi făcut gluma băieţească cu sperma prin păr.

— A, nu, nimic.

— Mă priveai ciudat.

— Nu. Sunt doar somnoros.

— Noapte grea?

— N-am reuşit să adorm până la patru. Nu ca Vera care la douăsprezece era în pat, zic eu ca să-i înăbuş în faşă viziunile porno cu mine şi fiică-sa trăgându-ne-o până dimineaţa.

— Mai întâi ar trebui obţinută viza, nu? ne întreabă Vera.

— Da. O să văd ce se poate face. E cam târziu. O să vorbesc cu Răzvan.

Şi vorbesc cu el chiar a doua zi şi-l rog să facă orice intervenţii ca Vera să nu primească viza. Orice. Să dea un pont că vrea să rămână acolo ilegal, că e în legătură cu teroriştii Al-Qaeda, că e spion KGB, orice.

— Nu pot să cred că m-au respins. Fir-ar să fie, ce nenorociţi, ni se plânge Vera când află că i s-a respins dosarul şi n-a primit viza. E adorabilă când e îmbufnată.

Eu şi Toma ne folosim toate resursele actoriceşti ca să părem empatici şi să ne abţinem să nu deschidem şampania şi să dăm drumul la focurile de artificii pentru a ne sărbători reuşita. Ne privim complice şi acesta e momentul când mă simt cu Toma la fel ca şi cu cei mai buni prieteni de-ai mei din liceu, când făceam o glumă în timpul orei de matematică şi nu

puteam să râdem decât cu sufletele şi cu ochii, de teamă să nu fim daţi afară sau scoşi la tablă.

23

Toma are o fire veselă şi o viaţă tristă. Tocmai pentru că e aşa, îmi e greu să-mi dau seama dacă îşi joacă sau nu tumoarea. El e un om în esenţă vesel, iar dacă îşi descrie majoritatea vieţii ca pe o colecţie de eşecuri, ca tata, ca soţ, ca actor, o face mereu cu o licărire glumeaţă în ochi. Aş putea să-l întreb direct, dar nu cred că l-aş citi dacă minte sau nu. Cu toate astea, tristeţea infinită care îi umbreşte chipul şi ochii uneori, mai ales în momente când nu ştie că-l văd sau când e foarte beat, e autentică şi vine de undeva atât de adânc că nu poate fi falsificată nici cu zeci de ani de actorie. Tristeţea lui de om vesel care iubeşte viaţa, dar care ştie că va muri în curând, mă face să cred că Vera e cea păcălită de Toma, nu eu.

L-am sunat pe doctorul Iorgulescu în ziua următoare. Dar nu l-am întrebat nimic de Toma, nici nu l-am rugat să se intereseze de cazul lui. În secunda în care i-am auzit vocea în receptor, mi-am dat seama că nu vreau să ştiu nimic. Înainte să cauţi o soluţie, vezi dacă ai o problemă. Nu sunt femeie, nu-mi inventez probleme pe care nu le am. Îmi foloseşte la ceva să ştiu dacă Toma are o tumoare sau nu? Ce s-ar schimba dacă ar fi perfect sănătos? Nimic în ceea ce mă priveşte, nimic în ceea ce-l priveşte. El ştie adevărul despre el însuşi şi ştie ce are de făcut. Aşa că l-am întrebat pe doctor despre familia lui, despre cum s-a adaptat acolo, în Irlanda. Am făcut conversaţie. S-a bucurat că l-am sunat. E bine, îi place acolo, se bucură că a plecat din ţară, îi pare rău doar că n-a făcut-o mai devreme. A rămas să ne mai auzim.

În aceste ultime zile petrecute pe meleagurile tărişoarei noastre mioritice şi pe suprafaţa planetei noastre sărite de pe fix, Toma e suspect de vesel. Până la urmă, a cerut-o în căsătorie pe sora lui Dracula din Tihuţa, n-a găsit

altă soluţie. A fost cum am zis eu, acum femeia e fericită şi se ocupă entuziastă de pregătirile pentru nunta ce va avea loc în octombrie. Nu-l mai stresează, nu mai apare pe neaşteptate în Bucureşti, îl sună mai rar. Exact ce şi-a dorit pentru acum. Linişte, concentrare.

— Nu ştiu cum să fac, îmi zice Toma, dar nu mai vreau să fie Vera prin preajmă. Trebuie să fiu cât mai singur. Doar pe tine te mai vreau în zonă în perioada asta. Înţelegi?

— Da. Cred că e mai bine aşa.

— Dar nu vreau să fie ceva evident şi să se supere. N-aş suporta. Oricum mă simt foarte prost pentru treaba asta cu America.

— Am făcut ce trebuia să facem.

— Da.

— Nu ne suspectează de nimic.

— Ştiu.

— O să rezolv eu.

— Te desparţi de ea? mă întreabă el şi-şi dezveleşte toţi dinţii într-un zâmbet exagerat.

— Nu, eu mă gândeam să o trimit la Londra zilele astea. Un cadou de consolare.

— Frumos. Bună idee. Dar am o rugăminte.

— Zi.

— Vreau să fie înapoi până se va întâmpla. Să fie alături de mama ei când va primi vestea. Să nu fie singură pe-acolo.

— Bine.

Vera e într-adevăr foarte supărată că n-a primit viza de State. Un bilet de avion dus-întors Bucureşti-Londra şi cele zece nopţi rezervate la un hotel decent au efectul scontat. E mai mult decât încântată. Îi place mult Londra şi nu a mai fost decât o singură dată. Eu am mereu scuza cu fobia de avion, aşa că scap lejer când mă întreabă de ce nu vin cu ea. I-ar plăcea să ne

plimbăm împreună prin St. James's Park şi să hrănim răţuştele. Chiar nu am fost niciodată la Londra? Nu. Nici la Paris? Nici.

Vineri e puţin mirată că vine şi Toma să o conducă la aeroport, dar el o abureşte cu cele trei săptămâni în care nu o va vedea şi dorul aferent din sufletul lui. Vera nu-şi bate mai mult capul cu argumentele lui Toma, e încântată că suntem amândoi acolo cu ea.

Ajungem regulamentar la aeroport, cu două ore înaintea decolării. Mergem direct la *check-in* şi doamna de acolo preia bagajul Verei, un troller greu, plin cu atâtea haine că mie mi-ar ajunge să fac turul lumii îmbrăcat în femeie.

Mai avem de aşteptat o oră până Vera va intra la controalele de dinaintea îmbarcării, aşa că hotărâm să pierdem timpul într-o cafenea. Eu îmi comand un espresso lung cu lapte, Vera un cappuccino, Toma o bere Heineken mică. Vera ne povesteşte entuziastă planul ei de acoperire la pas a fiecărui metru pătrat din Londra. O privim amândoi zâmbind şi, pentru un observator neavizat cum e şi Vera, pare că eu şi Toma împărtăşim aceleaşi gânduri în acest moment. Greşit total. Eu mă gândesc la viitorul apropiat când Toma nu va mai fi şi va trebui să iau o decizie legată de relaţia mea cu Vera. În mintea lui Toma nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce e, dar nici nu e cazul pentru că după vreo douăzeci de minute îl vedem cum se ridică de la masă fără niciun cuvânt şi pleacă.

— Toaletă? strig în urma lui şi el face semn din cap că da.

După alte zece minute, pretextez că şi pe mine mă cheamă natura şi mă duc după el. Îl găsesc lângă chiuvete, cu coatele pe blat şi faţa îngropată în palme. Plânge ca o muiere şi nu se poate linişti.

— Tu-ţi dai seama că e ultima oară când o văd? Ultima oară. O privesc şi nu mă pot stăpâni. Îmi pare rău, dar chiar nu pot. Nu mă gândesc decât că e ultima oară când o am lângă mine.

Are dreptate. Nici nu ştiu ce să-i zic.

— Nu vreau să mă vadă aşa. O să-şi dea seama. Ai avut dreptate, nu trebuia să vin. Trebuia să fie o despărţire scurtă cum ai zis tu. Am fost un dobitoc.

Îşi ţine faţa în palme, dar lacrimile i se strecoară printre degete şi cad pe blatul de lângă chiuvetă. Un bărbat îmbrăcat în uniformă intră în toaletă şi ne priveşte suspicios.

— S-a întâmplat ceva? E totul în regulă?

— Da, totul e OK, zic eu.

Toma îşi ridică faţa din palme cu intenţia clară de a-i spune omului să-şi vadă de treabă. Obrajii îi sunt umezi. Observă că individul e unul din soldaţii care asigură protecţia aeroportului, aşa că trece urgent în modul defensiv şi spune, privindu-l cu ochii înlăcrimaţi:

— Tocmai am aflat că sunt bolnav de cancer.

Soldatul îşi înmoaie atitudinea milităroasă ca şi cum s-ar fi strigat pe loc repaus.

— Ah, îmi pare rău, zice el încurcat şi, cu privirea plecată, trece mai departe şi intră într-unul din veceuri.

Toma îmi zâmbeşte printre lacrimi în timp ce auzim jetul puternic de urină al soldatului. Tăcem, nu mai zicem nimic. Soldatul se spală pe mâini fără să ne mai zică nimic, apoi iese.

— Trebuie să-ţi revii.

— Da, ştiu, dar nu pot.

— O să-şi dea seama că ceva nu e în regulă. Dacă nu acum, va fi sigură după că tu ştiai că asta a fost ultima întâlnire.

— Da. Gata. Du-te, vin şi eu în cinci minute.

— Eşti actor. Un actor bun. Poţi.

— Da. Pot. Du-te.

Mă întorc la Vera în cafenea şi îi explic că lui Toma i s-a făcut rău, că a băut cam mult aseară, iar eu am condus prea agresiv până la aeroport. Peste cinci minute Toma apare jovial la masă. Ochii roşii de la lacrimi pot fi luaţi

drept efectul chinurilor şi sforţărilor vomatului atunci când orice om se jură că nu o să mai ajungă vreodată în situaţia aceea. Vera are o atitudine de asistentă medicală, dar el o linişteşte. E bine, nu e prima dată când borăşte.

— Exagerezi cu băutura. Ar trebui s-o laşi mai moale.

— Da. O să mă las în curând. Promit, zice Toma în timp ce schimbăm o privire complice, doar eu fiind cel a prins gluma lui.

O jumătate de oră mai târziu suntem pe drumul înapoi spre oraş. Toma e prăbuşit pe scaunul din dreapta, terminat, secătuit de orice energie. Când Vera i-a urat succes la premieră am crezut că va claca, dar s-a ţinut tare. Asta e, o să-i treacă într-o zi, două. În astfel de situaţii cel mai bine e să laşi omul să-şi consume tristeţea până la capăt. Partea bună e că am rămas doar noi doi şi-i propun să stea la mine tot timpul de acum până când va pleca. Acceptă fără rezerve, dar şi fără vreun entuziasm. Vreau să-l supraveghez, să nu facă vreun gest necugetat. Ca începător te-ai putea gândi ce mare lucru dacă ar comite-o acum, aici. Ar fi tot o moarte, doar că un pic mai devreme, filmul oricum va avea premiera în curând. Greşit. Aici nu avem la dispoziţie resursele de PR pe care le avem acolo. Aici moartea lui ar fi un fâs, ca un pietricică ce tulbură suprafaţa unei ape, nu ca un meteorit ce va stârni un tsunami, cum vrem noi să fie.

Vene tăiate. Asta e până la urmă opţiunea lui Toma. În cada din camera lui de motel din Los Angeles. E o durere suportabilă şi e o moarte rapidă şi sigură. A văzut cum s-au întâmplat lucrurile cu porcul acela înjunghiat. El va deschide calea sângelui cu o lamă şi apoi îşi va lăsa cu încredere soarta în mrejele gravitaţiei care îi va desăvârşi actul până la ultima picătură – citat aproximativ din memorie din discursul lui Toma.

În seara aceleaşi zile mergem la apartamentul lui să-şi ia mai multe haine şi să-şi facă bagajul pentru săptămâna cât va sta la mine şi pentru plecarea lui în State. Un bagaj mic, de parcă ar pleca undeva într-un weekend. Ne luăm însă cu poveşti şi cu beri şi se face seară. Hotărâm să rămânem în apartamentul lui peste noapte, dar să ieşim un pic în oraş. Toma mă duce

într-un club de noapte de la parterul blocului vecin. E un club sordid, cu băutură ieftină, mese şi scaune de plastic şi un mic eşafod în mijlocul căruia e înfiptă o bară pentru dans. Asta e o premieră. Nu ştiam că merge şi prin astfel de locuri, cel puţin cu mine n-a ieşit pe aici în ultimele luni.

— Eram un obişnuit al localului. Ieşeam deseori aici, singur, să beau o bere. E singurul deschis la ora asta din zonă.

La celelalte mese văd chipuri dubioase, de mici gangsteraşi de cartier şi de zidari abrutizaţi. Majoritatea beau coniac Unirea. O blondă de vreo douăzeci de ani se arcuieşte pe lângă bară, doar în chiloţi mov cu dantelă, fără a fi neapărat atracţia serii. Bărbaţii vorbesc între ei, pe tonuri în general conspirative şi aruncă doar din când în când câte o privire către ea atunci când îşi desface picioarele în direcţia lor.

— Ea e Erica. Nu merge până la capăt. Sonia e cea mai tare, ea se dezbracă complet, o să vezi.

Comandăm câte o bere Ciuc, cea mai premium bere disponibilă în bomba asta numită Club 2000. După ce urmărim câteva minute traiectoria haotică a sânilor Ericăi, timp în care fata de la bar vine cu berile şi ni le toarnă în pahare, Toma îşi întoarce faţa serioasă spre mine şi fixează cu privirea un punct care ar putea fi centrul de greutate al paharului.

— Trebuie să vorbim.

Aha, deci e în faza serioasă, nu ne prea distrăm astă-seară. Clubul de noapte a fost doar o praf în ochi. Deşi dacă mă uit în jur, nimeni nu pare a se distra. Feţele bărbaţilor de la celelalte mese sunt încruntate sau inerte, discuţiile sunt aprinse sau inexistente, doar un bătrânel alcoolic care stă singur la masa din colţul cel mai îndepărtat pare a savura spectacolul, nu neapărat cel al fetelor, ci cel al tuturor bărbaţilor din bar. E cam diliu, vorbeşte singur, exclamă din când în când câte ceva cu voce tare şi se uită râzând la oamenii de la celelalte mese cărora le-a atras atenţia.

— S-a întâmplat ceva? Adică în afară de azi-dimineaţă.

— Nu.

— Păi zi atunci.
— Mă gândeam doar că nu mai e mult.
Face pauze destul de mari între propoziţii.
— Tu ce-o să faci?
— Nu ştiu exact încă, zic eu şi sunt sincer. Depinde.
— De Vera?
— Şi de ea.
— Nu pari genul care să ţină cont şi de părerea altora. Cu atît mai puţin de părerea unei femei
— Vera e altceva. O să vedem ce-o să fie atunci. De ce mă interoghezi? Ţi-am spus că ţin la ea şi nu vreau să-i fac nimic rău.
Dacă mă gândesc bine, în ultimele luni Vera a fost adevăratul subiect tabu dintre noi, mult mai greu de abordat decât moartea lui la care sunt şi eu complice. Iniţial am pus inhibiţia lui pe seama poziţiilor noastre complet opuse, el – tatăl iubitor, eu – golanul care îi babardeşte iubirea vieţii. Abia prea târziu o să înţeleg de ce Vera era pentru el un subiect mult mai sensibil decât moartea. Acum însă pare că e decis să-l sondeze puţin.
— Totul va fi complet diferit atunci, duc eu mai departe subiectul. Şi de ea va depinde dacă va mai vrea să fie cu mine. O să fie milionară. Eu ei i-am zis că o să primesc mult mai puţini bani, nu voiam să suspecteze ceva. Brusc o să fie partidă şi eu o să par doar un oportunist care-i vânează banii. Poate-mi dă ea papucii.
— E şi ăsta un test, zice el.
Toma zâmbeşte cu o jumătate de gură, la propriu. Cu jumătatea stângă. Rezerva lui faţă de mine, pe care i-am simţit-o din prima zi atunci când ne-am întâlnit la Anda acasă, nu a dispărut nici până azi. A tolerat totul de dragul Verei pentru că o vedea fericită cu mine. Şi chiar dacă sunt convins mă place, ceva îl împiedică să accepte cu inima complet deschisă relaţia noastră. Din fericire, ceva mă împiedică şi pe mine să accept cu inima complet deschisă relaţia cu Vera. Sau cu orice altă femeie.

— Eu nu-s o fire foarte analitică, nu stau să mă gândesc în avans la ce se va întâmpla. Eu iau probleme din mers, în ordinea în care apar şi le rezolv. Aşa-s eu. Nu prea mă gândesc ce-o să fie între mine şi Vera după. Acum e aşa cum e.

— Dar dacă n-ar fi ea, dacă nu ai fi întâlnit-o, ce ai face?

— Cred că mi-aş pune banii în câteva bănci sigure şi aş pleca în Thailanda. Şi aş trăi acolo doar din dobânzi câţiva ani. Poate toată viaţa. Nu mai am chef de nimic din ce se întâmplă pe aici.

Erica şi-a terminat dansul şi pe mica scenă urcă Sonia. Nu e o frumuseţe, dimpotrivă. E cam trecută, e scundă şi are chipul greu încercat al unei femei de treizeci de ani care stă să împlinească cincizeci. Acum poartă pe ea un voal semitransparent, ca de cadână, care o acoperă de la umeri până aproape la genunchi. Începe să se mişte încet în jurul barei, legănându-şi lent şoldurile, dar ce face ea cu greu poate fi numit dans erotic. Nu pare deloc fata dezinhibată descrisă de Toma, care se dezbracă complet şi îşi învârte păsărica pe sub nasurile bărbaţilor de aici.

— E ceva ciudat cu ea, zice Toma.

Erica şi-a pus pe ea un voal pe umeri şi apare din spatele barului, îndreptându-se în direcţia noastră. Se aşază pe genunchiul meu şi ne priveşte languros.

— Salut, băieţi. Mă serviţi şi pe mine cu ceva? Un coniac?

— Nu, draga mea, zice Toma, nu azi. Avem ceva de discutat.

— Sigur nu? Ai adus un băiat aşa de fin la noi şi nu mă laşi să îl fac să se simtă bine?

— Chiar eram într-o discuţie, zic şi eu.

— Păcat. Poate data viitoare, zice ea zâmbind.

Se ridică de pe piciorul meu şi se îndreaptă cu mers lasciv către o altă masă.

— Ele nu beau, de fapt, coniac. Le comanzi o sută de grame din coniacul cel mai scump, dar ele îşi pun cola în pahar şi aşa îşi fac banii, ştiai?

— Toma, tu crezi că-s prima oară într-un club de noapte? Par genul?

— Deci ştiai chestia asta?

— În studenţie am bătut toate cluburile de noapte din Bucureşti.

Acolo îmi cheltuiam în neştire toţi banii pe care-i făceam din vânzarea de fiare de călcat.

— Eu abia după vreo zece comenzi din astea m-am prins. Odată i-am dat uneia vreo cinci pahare, acum vreo trei ani, nu mai lucrează aici. Speram să se îmbete şi să o ademenesc la mine acasă după program. La al cincilea, eu eram varză, că mai băusem înainte şi o sticlă de vin şi ea nu avea nimic. Atunci am gustat ce avea acolo şi era Cola. Ce şmecherie.

— Şi a venit cu tine?

— Nu. N-am reuşit niciodată să o aduc pe vreuna, deşi le promiteam şi bani. Nimic. Toate spun la sfârşit că ele sunt dansatoare, nu prostituate. Nu aşa ţi se întâmpla şi ţie?

Rareori da, de cele mai multe ori nu. Cu mine veneau. Dar de ce să-i stric omului seara şi să-i spun adevărul?

— Cam da.

Îmi plac mai mult discuţiile astea de băieţi. Şi el e mai vesel puţin acum. Sper să nu mai revină la subiectul Vera.

Sonia continuă dansul ei de fată de la Căpâlna în jurul unei bare. Nu şi-a dat jos voalul, doar îşi dezgoleşte din când în când un umăr sau îşi arată pentru câteva secunde un sân.

— Eu ţi-am mai zis părerea mea, aduce din nou Toma subiectul Vera în discuţie.

— Da, mi-ai mai zis-o.

— Mai bine ai pleca în Thailanda. Şi ţi-o zic spre binele tău şi al ei.

Cuvintele astea sunt de obicei o ameninţare, râd eu în gând, deşi e clar după tonul vocii sale că e bine intenţionat. Sau mai ştii? Poate că are de gând să îmi bântuie nopţile ca o stafie când eu o să fiu în pat cu fiica lui. Nebunul de Toma ar fi în stare să-şi irosească aşa eternitatea.

Chiar am fost sincer cu el. Nu ştiu ce va fi între mine şi Vera.

— Sfatul meu e să mergi pe drumul tău. Paradoxal, ea nu va mai fi din lumea ta după ce o să aveţi fiecare toţi banii ăia. Ea nu o să vină cu tine, ea îşi iubeşte viaţa de acum. Tu dacă o să rămâi, n-o să-ţi placă viaţa ta. Acum e singurul moment în care să faci ce ţi-ai propus, evadarea asta. Dacă-l ratezi, n-o să mai pleci niciodată, dar îţi vei urî viaţa şi, în cele din urmă, o să o urăşti şi pe Vera.

Ştiu că are dreptate. Tot ce mi-am propus la început – şi ştie şi el asta din poveştile noastre – a fost să câştig aceşti bani ca să pot evada în condiţii decente din lumea asta în care nu-mi găsesc locul.

— Nu credeam că o să zic vreodată aşa ceva despre fata mea, dar hai să nu ne minţim. Şi ea e tot o femeie, chiar tu mi-ai zis că nicio relaţie nu durează, nu are cum. De ce te minţi în legătură cu Vera? Va fi la fel.

Corect din nou. Sonia şi-a terminat dansul, aproape neobservată de cei din bar. Vine încet, cu paşi mici de japoneză către masa noastră.

— Ce faci, Sonia? o întreabă Toma.

— Am făcut şi mai bine.

Stă în picioare în faţa noastră şi abia acum observăm, pe sub voal, pansamentul care îi acoperă şoldul drept.

— Ce-ai păţit?

— Am căzut. M-am urcat pe un scaun să iau pentru ăl mic o jucărie pe care o pusesem pe dulap şi am căzut. Mi-am scrântit şoldul. Am fost la doctor. A zis că am nevoie de repaus. De aceea am dansat aşa, scuze băieţi.

— Of, Doamne. Păi de ce ai venit în starea asta?

— Păi ce? Sunt la serviciu. Nu-mi permit să stau în concediu medical. Am un copil de dat la şcoală. Dacă lipsesc, mă înlocuieşte patronul. E coadă de fete mai tinere care vor să danseze aici.

— Vrei ceva de băut?

— Da.

— Du-te şi ia-ţi de la bar un coniac. Trece-l pe nota noastră. Noi eram într-o discuţie aici.

— Am înţeles. Mersi, băieţi.

— Zi-i fetei să ne mai aducă două beri.

Sonia porneşte către bar. Toma dă din cap cu tristeţe.

— Săraca. O ştiu de vreo cinci ani. Nu mai are multe zile în branşa asta. Ştii, cumva mă simt coleg cu ea. Suntem, nu-i aşa, în aceaşi branşă, în showbiz. Şi ea urcă pe o scenă ca să facă un ban.

— Şi pe ea ai încercat să o?

— Da. Tot nimic.

Vera e o sabie cu două tăişuri. Hotărăsc că acum a venit şi rândul lui Toma să şi-o ia puţin, înainte să-mi mai servească el altele.

— Dar tu? O să-i zici ceva? Despre boala ta.

— Nu. La ce bun?

— Pot să-i spun eu?

— Prefer să nu.

— Dar ar merita să ştie.

— Ca să ce?

— Nu ştiu, aşa mi s-ar părea normal.

— Nimic nu mai e normal pe lumea asta.

— Dacă nu-i spui, n-o să înţeleagă de ce ai făcut gestul. Şi oricine pierde pe cineva drag are nevoie să înţeleagă.

— Ea va înţelege.

— Ce?

— Totul.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Nici eu. Măi, berbecule. Nu e logic să-i zic.

— De ce?

— Nu ţi-ai prea bătut capul cu treaba asta, se vede. Deci. Dacă eu aş câştiga un milion de dolari, nu crezi că m-aş putea duce să mă tratez unde

vrea pula mea, la orice spital din Viena sau oriunde, şi să suport costurile de cincizeci de mii de euro? De ce m-aş sinucide? De-aia nu pot să-i spun nimic Verei despre boală înainte. Că m-ar pune să merg la Viena şi n-ar înţelege absolut nimic. Măcar aşa, o să zică doar că eram depresiv.

Are dreptate. Nu m-am gândit prea mult într-adevăr pentru că de fapt îmi e frică să nu fiu suspectul principal şi m-am agăţat de această frântură de adevăr ca să evit acea situaţie.

— Dar tu chiar ai tumoarea aia, nu?

— Da, măi, ce-ţi veni?

Nicio ezitare în răspuns, niciun muşchi nu i-a zvâcnit pe chip, nicio panică în privire cum că ar fi fost demascat. Mă mulţumesc cu această investigaţie în profunzime, nu mai insist să aflu ceva ce nici nu mă interesează.

24

Nu îmi amintesc multe din ultima săptămână cu Toma. Parcă e studenţia mea comprimată în şapte zile. Ne desfacem o bere înainte ca ochii să ni se deschidă bine, apoi ne injectăm un espresso scurt şi tare ca să ne trezim, luăm un mic dejun rapid şi nepretenţios cu şuncă, omletă şi castraveţi muraţi în oţet – pentru că realizarea unei salate proaspete presupune un efort prea mare, după care revenim la alcool şi o ţinem aşa, cu şpriţ, bere, uitat la televizor şi vorbit vrute şi nevrute, până cădem laţi de somn seara târziu.

Culmea e că nu mă îmbăt ca în serile când bag două sticle de vin în câteva ore. Bem douăzeci de ore din douăzeci şi patru, dar pe îndelete, cu pauze de masă lipsite de orice decenţă nutriţionistă, care includ adeseori cabanos şi cartofi prăjiţi pentru că sunt uşor de făcut şi noi, mai ales Toma, n-avem timp de pierdut cu gătitul, şi am doar o stare de amorţeală plăcută şi perfectă pentru aceste ultime zile. Niciun gând cu aspect de remuşcare nu reuşeşte să se impună conştiinţei mele pusă la macerat în alcool, deşi sunt supus câtorva încercări de acest fel.

Toma trăieşte în aceeaşi stare minunată pe care doar alcoolul de calitate şi băut cu cap ţi-l poate da. Nu ştiu ce gânduri evită el, nu prea discutăm lucruri grave, serioase, în aceste ultime zile. Ne uităm la filme, bem, ieşim din casă doar pentru aprovizionarea cu apă minerală, Chardonnay de la Domeniile Coroanei şi multă bere Becks.

Răzvan mă sună zilnic şi ne găseşte de fiecare dată în aceeaşi stare abulică indusă de alcool. Mă distrează cât e de stresat, e fix genul tocilarului în fibrilaţii înaintea unui examen din sesiune. Îşi dă seama că suntem beţi. Îl liniştesc, suntem bine, totul decurge conform planului. Nu bag mâna în foc

că chiar se relaxează, dar nici nu are altceva mai bun de făcut. Îi spun că o să vadă că totul se va termina în curând aşa cum am plănuit. Acum nu pot să-i ofer mai multă siguranţă, sunt ca un agent sub acoperire infiltrat de câteva luni în reţeaua alcoolicilor anonimi. Îl invit să treacă pe la noi dacă vrea să se liniştească şi mai mult, dar refuză de fiecare dată. Îmi spune că nu ştie ce să-i zică lui Toma. S-ar simţi inconfortabil în preajma lui din cauza a ceea ce urmează să se petreacă peste puţin timp. Oricum, el e cel care va merge cu Toma în State şi e stresat că încă nu ştie cum să se comporte în prezenţa lui.

Din când în când, Toma cade pe gânduri şi atunci ştiu că vrea să rămână singur. Mă retrag într-o cameră, cu sticla de vin în mână, şi mă uit la un serial pe net sau la ce e la televizor. Nu e obişnuit să trăiască tot timpul cu cineva în preajmă şi singurătatea îi cere tributul de timp. Şi eu sunt la fel, deci îl înţeleg şi îi ofer spaţiul de care are nevoie. Am putea fi un exemplu de manual pentru toate cuplurile care vor să evite ura care se instalează inevitabil într-un cuplu din cauză că partenerii nu-şi acordă unul altuia spaţiul intim după care oricine tânjeşte la un moment dat.

Marţi seara are un astfel de moment şi mă hotărăsc să ies în oraş pentru câteva ore. Am eu un gând. Mă urc în Mini şi pornesc către blocul lui Toma. N-am mai condus beat din studenţie. E aproape unsprezece când ajung la Club 2000. Întreb de Sonia şi fata de la bar o cheamă să vină la masa mea. Are încă şoldul bandajat şi nu pare să fie mai zglobie decât era ultima dată. Îi spun că vreau să-i fac o surpriză plăcută unui amic de-al meu.

— Lui Toma?

Dau din cap că da. Ştiu că fac toate astea pentru mine, de fapt. Mă protejez pe mine de mine. Asta e ceva ce trebuie să fac pentru ca reziduurile de morală învechită din mintea mea, băgate acolo de alţii pe vremea când nu aveam niciun control asupra vieţii mele, să nu se apuce să mă frece la icre. Din acest motiv am făcut şi treaba cu babeta aceea cu recenzia piesei

de teatru, de aceea am făcut şi spectacolul de *stand-up comedy* al lui Toma. Mă costă mulţi bani, dar e o investiţie bună în liniştea psihicului meu.

Îi pomenesc apoi de cele cinci sute de euro pe care le am la mine în buzunar şi că mi-aş dori să i le dau ei în schimbul unei vizite erotice în apartamentul meu, unde e acum Toma. Ea îmi spune că e în timpul programului şi că nu se eliberează decât pe la patru dimineaţa. Prea târziu. Plusez cu încă cinci sute.

— Bine, o să vorbesc cu şeful, să mă învoiesc două ore.

— Perfect.

— Dar vreau jumătate din bani acum.

— OK.

Totul se rezolvă fără probleme. Probabil că Sonia i-a dat şi şefului o cotă parte, mai mare decât banii pe care i-ar fi făcut ea, aşa schiloadă, dansând la bară şi ademenind bărbaţii de acolo cu un coniac. Urcăm în maşină şi, un sfert de oră mai târziu, parchez în spatele blocului meu.

E linişte şi mă uit spre ferestrele de la apartament. Luminile sunt stinse. E posibil ca Toma să se fi culcat, nu era chiar în apele lui când am plecat.

— Deci o oră, zice Sonia.

— Da.

Mă gândesc dacă Toma va aprecia gestul meu. Nu era neapărat *in the mood for lova-lova* în seara asta, dar bărbaţii intră uşor în acest *mood*, deci nu ar trebui să-mi fac probleme.

— Te conduc, dar apoi te aştept aici. Cobori tu când e gata.

— Păcat, zice ea şi mă priveşte lasciv, intens, cu ochii ei goi şi îndobitociţi.

— Dacă aş veni şi eu, ai cere mai mulţi bani.

— Nu. De data asta nu, zice ea cu un zâmbet în care a pus toată bruma de senzualitate pe care o mai are.

— Bine, atunci vreau să mi-o sugi, acum.

— Bine.

Asta e, să iau şi eu un bonus din toată afacerea, dacă tot s-a oferit femeia. Nu e o frumuseţe, arată mai degrabă ca o funcţionară care ţine regim după ce a născut doi copii, dar ştie meserie, cel puţin cu suptul. Un sfert de oră mai târziu, Mini-ul meu se zgâlţâie în parcare din toate suspensiile, în ritmul pe care i-l impun eu. Sonia stă capră pe scaunul din dreapta pe care l-am rabatat, în timp ce eu i-o trag pe la spate, cu fundul sprijinit în torpedou. M-a stârnit, asta e. Gemetele ei sunt un amestec de plăcere şi suferinţă, dat fiind că şoldul ei e dislocat, nu stă în cea mai comodă poziţie şi nici nu poate găsi alta în spaţiul comprimat din maşină. Parcă i-o trag unui animal rănit.

După ce termin, nu se pune problema să mai urce la Toma. Îi dau restul de bani şi îi arăt pe unde să ajungă la o staţie de taxi. Închid geamurile de la maşină şi urc în apartament. Toma sforăie cumplit pe canapeaua din living.

A doua zi dimineaţă, ca şi cum ar avea legătură cu o discuţie mai veche, Toma îmi spune:

— Gata.

— Ce gata?

— Gata. Mă las de băut.

— Pe bune?

— Da. Vreau să-mi petrec treaz ultimele zile. Şi să-mi demonstrez mie însumi că am voinţă. Ştii că de la optsprezece ani nu a existat zi fără să beau minim două beri? Doar când am fost bolnav, căzut la pat.

Îi spun că eu o să continui să beau în faţa lui astfel ca voinţa lui să fie supusă unei presiuni şi mai mari. Ca atunci când îţi aprinzi o ţigară şi sufli fumul în nasul unui om care tocmai s-a lăsat de fumat.

Avionul lui decolează sâmbătă dimineaţa. Duminică se va caza la motel, iar miercurea viitoare un telefon va suna în redacţiile mai multor tabloide şi a unor televiziuni, anunţând moartea actorului survenită cu câteva zile înainte de premieră.

E ciudat să priveşti un om şi să ştii că va muri exact peste câteva zile. Nu ai des ocazia asta, nici măcar cu un om pe moarte din cauza unei boli incurabile nu ştii exact când se sfârşeşte totul. Eu ştiu ziua şi ora, precis. Mă uit la Toma şi parcă nu-mi vine să cred că el chiar nu va mai fi peste o săptămână. Că trupul lui se va goli de sânge, se va răci, creierul îşi va înceta zumzetul electric şi gata, asta a fost viaţa lui Toma. Nu cred într-o trecere pe o altă lume, ceea ce e Toma acum, în faţa mea, nu va mai exista deloc. Sufletul, aşa cum e denumirea populară a ceea ce suntem noi cât timp suntem pe aici, prin zonă, dispare în secunda în care respirăm ultima oară. Ceea ce oamenii numesc suflet e doar un clişeu, o lene a gândirii. Un cuvânt în spatele căruia se ascunde frica enormă a omenirii că s-ar putea să nu mai existe nimic după moarte. Ghici ce? Nu există şi tocmai de aceea mi se pare straniu să vorbesc şi să-l privesc pe Toma, ştiind că peste o săptămână el nu va mai exista. Parcă deja începe să nu mai existe. Am o stare ciudată, mă miră faptul că vorbeşte, că mănâncă sau se mişcă. Poate o am şi de la alcoolul care se menţine într-un procent constant în sângele meu.

Toma chiar se ţine de plan. Nu pune gura pe băutură nici în prima zi, nici în următoarea. Nu constat schimbări radicale în comportamentul lui. Şi treaz e acelaşi om. Mai puţin joi seara când se dă *Gladiatorul* la televizor. Ne uităm ca proştii la un film pe care fiecare l-a mai văzut de minimum cinci ori. La final, mă uit la Toma şi văd că are lacrimi în ochi. Încearcă să le şteargă, să le ascundă de mine, dar e prea târziu.

— Nu ştiu ce m-a apucat, îmi zice el cu vocea gâtuită de emoţie.

Ne uităm amândoi la ecran. Russell Crowe merge printr-un lan către soţia şi fiul lui, morţi la începutul filmului. E lumea cealaltă, zugrăvită banal de regizor ca o cetate dincolo de ale cărei ziduri sunt cei dragi.

— Cum îi întâlneşte, zice arătând spre televizor şi nu mai poate continua propoziţia până când nu înghite în sec, cu efort. Mi-ar plăcea să pot şi eu cândva să mă întâlnesc cu Vera şi să-i explic totul, în linişte, atunci când tot chinul ăsta de viaţă se va fi sfârşit pentru amândoi şi să ne regăsim.

Exact ce spuneam. Toma speră că există suflet şi viaţa de după, şi o a doua şansă ca el să fie fericit cu familia lui, iar acum e ca o muiere gata să bocească.

Vineri seara însă, pe la ora şase, îi tremură mâinile, îl văd cum stă ca pe ace în timp ce aude apa minerală sfârâind în paharul meu în timp ce se amestecă cu vinul alb. Nările îi freamătă ca unei căprioare şi până la urmă întinde mâna, ia direct sticla şi o duce la gură.

— Doar astă-seară. Jur.

— Bea, mă, cât ai chef. Te-am pus eu să ţii post?

— E ultima noastră seară împreună. Doar n-o să beau apă.

— Nu trebuie să te justifici în faţa mea.

— Mersi.

— Dar pune-ţi în pahar, nu mai bea din sticlă.

Se pune pe băut de parcă ar avea de recuperat din avansul pe care l-am luat eu în ultimele două zile. În câteva ore suntem din nou la acelaşi nivel, ca fraţii de sânge cu aceeaşi alcoolemie. Pe Discovery World e seria cu ultimele 24 de ore. Acum e episodul despre Jim Morisson. Toma care până acum zapase obsesiv-compulsiv pune telecomanda pe canapea, lângă el. Ne uităm fără să zicem nimic, dar gândindu-ne la acelaşi lucru. Pentru el probabil e ca atunci când mă uit eu la seria cu dezastre aeriene.

— Cu toţii o să avem nişte ultime 24 de ore, rostesc eu această banalitate cu solemnitatea pe care doar alcoolul o poate da. Plus că imediat vine 2012 şi sfârşitul lumii pentru toţi.

— Pe naiba. Ştii când o să vină sfârşitul lumii şi mântuirea oamenilor? Atunci când vor înţelege că viaţa nu are absolut niciun rost, e numai chin şi suferinţă, şi vor înceta cu toţii, şapte miliarde, să mai facă copii. Toţi vor înceta să-şi mai condamne copiii la suferinţă, aşa cum ne-au condamnat şi pe noi părinţii noştri, din cauza unui automatism ce ţine de animale. Pur şi simplu, vor avea o revelaţie şi se vor opri din ceea ce fac, pentru că vor înţelege că nimic nu are sens şi nu se va mai naşte niciun copil pe planeta

asta. Apoi, vor aştepta fericiţi şi fără griji să se stingă până la ultimul. Atunci va fi bine.

Acum, pe moment, nu înţeleg de ce spune asta. Mi se pare incoerent şi pun discursul lui mai mult pe seama alcoolului, dar vorbeşte ca într-o transă cioraniană în timp ce capul i s-a lăsat între umeri ca şi cum o povară imensă îl apasă. O să aibă însă el grijă să mă lămurească, peste câteva zile, la ce se referea.

— Oamenii mai sunt şi fericiţi uneori, zic eu în lipsă de altceva. Chiar şi tu ai fost.

— Fericirea nu lasă urme în sufletul unui om. Fericirea e ca apa pentru un beţiv cronic. Minunată, dar fără sens. Doar suferinţa lasă urme. Ce nu lasă urme, e irosire de timp. Cred că acum e momentul să-ţi mulţumesc. Tu eşti îngerul meu păzitor. Serios. Eşti un înger. Eşti omul providenţial care a apărut la momentul potrivit în viaţa mea.

— Băi, sper că nu ai de gând să devii prea patetic, zic cu falsă modestie, deşi mă simt surprins şi flatat de comparaţie.

— Jur, tu eşti îngerul meu. Eşti tu un tip dubios, nu mi-e prea clar cu ce te ocupi şi sunt convins că ascunzi multe păcate, dar pentru mine eşti un înger.

Când repetă prea des acelaşi cuvânt, e alt semn că Toma e beat. Dar nu-mi displace ce spune. Înger, nu sună rău deloc. E plăcut să primeşti uneori aşa un *feedback*, îţi dai seama că munca ta contează şi e apreciată. Mă hotărăsc să nu-l mai întrerup pentru că pare că are multe de spus, iar figura lui gravă îmi inhibă cheful de glumit.

— Ştii care-i faza? Banii sunt unitatea de măsură a vieţii. Aşa cum metrul e unitatea de măsură a distanţei şi centimetrul e unitatea de măsură a pulii. Tot ce face un om cu viaţa lui, succesul sau ratarea, se măsoară doar în funcţie de bani. Tu m-ai făcut să evit eşecul. Tu mi-ai dat şansa să fac ceva cu viaţa asta, să-mi răscumpăr o vină enormă, să scap de oroarea cu care

trăiesc de douăzeci şi trei de ani. Vina asta e adevărata tumoare din capul meu de care sufăr şi care a crescut de când s-a născut Vera până azi.

Mă simt inconfortabil, discuţia a redevenit serioasă, nu sunt obişnuit cu aşa ceva. Impulsul meu e tot să spun ceva mai glumeţ, dar de data asta spontaneitatea mă lasă baltă şi nu găsesc nimic. Din fericire, Discovery World îmi sare în ajutor şi dă drumul unui documentar cu filmări color din Al Doilea Război Mondial şi noi – băieţii mereu ca băieţii – încetăm orice discuţie şi ne uităm fascinaţi cum un Spitfire dezintegrează în aer un Messerschmidt 109, la tancurile care explodează şi turelele aruncate în aer, la navele de război torpilate care fumegă pe suprafaţa oceanului, la soldaţii cu feţe inerte care trec printre cadavre carbonizate.

— Eu oricum nu voiam să îmbătrânesc, mai zice Toma. De la douăzeci de ani mi-am propus să nu îmbătrânesc. E umilitor. E ridicol. În primul rând, bătrâneţea e o bătaie de joc. De ce nu suntem ca … nu ştiu… frigiderele. Sau maşinile de spălat.

— Ca să ne cumpere lumea de la Altex?

Toma îmi ignoră glumiţa, a intrat din nou în modul seriozitate şi profunzime.

— Astea nu îmbătrânesc şi nu suferă. Se strică brusc şi gata, asta a fost tot. Următorul! Nu mi-e că murim, dar aş fi preferat să fim tot timpul sănătoşi câteva zeci de ani şi apoi să ne deconecteze brusc. Cât de sadic să fii, ca şi creator al lumii ăsteia, să te uiţi cum suferim, să ne dai cancer şi alte o mie de boli? De asta cred că mai degrabă extratereştrii au creat lumea noastră decât bărbosul descris în orice biblie. Pe extratereştrii îi cred în stare de aşa ceva. Se uită la televizoarele lor extraterestre şi se distrează seara, după serviciile lor extraterestre, uitându-se cum ni se descompun trupurile. Ca la un *reality show*. Futu-i în gât. Nu râde, că şi pe tine asta te aşteaptă, n-ai scăpare. Mai ai câţiva ani.

— Aşa. Şi în al doilea rând?

— Adică?

— Ai zis în primul rând, ceva mai devreme.

— În al doilea rând… ce naiba voiam să zic? A, da. Nu vreau să îmbătrânesc pentru că, pe lângă că e umilitor, bătrânii de azi sunt imbecili. Bătrânii nu mai sunt înţelepţii satului. Bătrânii de azi sunt varză, complet depăşiţi. Nu mai au nimic de transmis mai departe. Lumea s-a schimbat prea mult, prea repede. Nu voiam să îmbătrânesc pentru că am simţul ridicolului. Nimic nu e mai ridicol decât un bătrân lipsit de înţelepciune. Oricum, plec dintr-o lume tare urâtă. Foarte urâtă. Oamenii o fac aşa. Nu ştiu de ce. Poate pentru că au uitat că mor. Oamenii de azi nu mai au timp să se gândească la moarte. Şi eu cred că lucrul ăsta te face mai bun, indiferent ce crezi că va urma după ea. Înainte religia îţi amintea zilnic de moarte. Preoţii. Rugăciunile. Raiul, iadul. Toate poveştile din biblie sunt impregnate de moarte. Acum religia nu mai are forţă.

— Crezi că ar trebui să aibă? îl ironizez eu inutil.

— Ştii bine că nu.

— Mie mi se pare că încă are forţă, dacă mă gândesc câţi îşi fac cruce când trec pe lângă o biserică.

— Preoţii şi comuniştii au de fapt acelaşi, cum îi ziceţi voi, *target*. Oamenii săraci la minte şi la buzunar. Ciudat, nu? La cât de diferiţi par la prima vedere Papa şi Stalin. Totuşi, prezenţa zilnică a morţii era singurul lucru bun pe care-l făcea religia. Din cauză că au uitat că mor au ajuns oamenii atât de răi sau de rătăciţi. Moartea te face mai bun.

— Zici?

— Da. E părerea mea. Nu trebuie să mi-o împărtăşeşti.

— N-am nicio părere. Eu nu văd lumea ca tine. O văd că e aşa, pur şi simplu, nici mai rea, nici mai urâtă decât altădată, ci la fel.

Mă mai aşteptam la o replică, dar Toma tace, fără să mă mai privească în ochi. Se uită fix către un punct de pe parchet. Nu mai are chef de vorbit. Când simte că a băut prea mult, poate să termine o discuţie chiar în mijlocul

unei propoziţii. Se ridică brusc şi pleacă de oriunde ar fi. Ceea ce se întâmplă şi acum.

— Acum cred c-o să mă culc. Mâine la şase e trezirea?

— Da.

— Foarte devreme. Tu mai stai? Ai pus ceasul să sune?

— Da.

— Bine, păi mă duc.

Se ridică cu greu de pe canapea şi se îndreaptă lent către hol. Vinul i-a înmuiat genunchii bine de tot. Zece minute mai târziu, pereţii apartamentului vibrează din cauza sforăiturilor lui. Mă mir pentru a nu ştiu câta oară că vecinii nu încep să bată în ţevi.

Eu nu mai adorm deloc şi la ora şase îl trezesc. Nu ne mai spunem aproape nimic, pregătirile de plecare sunt puse la punct doar prin mormăieli neanderthaliene şi priviri cleioase. Suntem varză amândoi. La pasajul Băneasa, Toma a adormit din nou, pe scaunul din dreapta. Douăzeci de minute mai târziu, ne întâlnim cu Răzvan Moga la *check-in*. Milionul acela e la doar câteva zile distanţă, dar mă simt inundat de o tristeţe străină cu care nu ştiu ce să fac. Nu pot identifica o cauză. Sper că e doar oboseala şi mahmureala.

Femeia de la *check-in* le preia bagajele şi le dă biletele. Toma a spus că vrea la geam şi verifică numărul locului său. E mulţumit. Cei doi tovarăşi ai mei se îndreaptă spre punctul de control.

— Îmi pare rău că nu am încercat totuşi să vin şi eu.

— Nu era cazul, zice Toma. Las-o aşa.

Răzvan intră primul în labirintul de panglici care duce către vameşi. Îşi ia o lădiţa de plastic, îşi pune acolo laptopul, portmoneul, ceasul, geanta.

Eu şi Toma mai zăbovim puţin. Pentru prima oară în viaţa mea, nu ştiu ce să zic unei persoane, nu-mi găsesc cuvintele. Zice el:

— Să ai grijă de ea.

— Bine.

— Să le fii alături când va veni vremea, da?

— Normal.

— Bine.

— Sună-mă de acolo, oricând vrei să vorbim.

— Nu o să fie cazul.

— Bine.

Îmi vine să-i spun „vorbim”, dar nu se potriveşte. La revedere nu, pentru că nu va mai exista niciuna. Ţinem legătura, nici vorbă. Nu există salut de rămas-bun pentru situaţia în care suntem noi doi.

— Mulţumesc, zice el în cele din urmă.

Ne strângem mâinile şi el pleacă înspre vameşi. Când trece prin panoul cu *scanner*, se aude avertizarea sonoră. Ofiţerul îl roagă să se întoarcă, Toma îşi dă jos sandalele, cataramele de metal sunt de vină, şi trece din nou, cu picioarele goale. Privindu-l, îmi amintesc de Nae şi poveştile lui despre poza de pe albumul *Abbey Road*. Paul McCartney e singurul desculţ acolo pe trecerea de pietoni şi asta cică a dus la o grămadă de speculaţii cum că ar fi fost mort.

Nu se mai aude niciun sunet de alarmă, Toma se încalţă la loc, îşi ia lucrurile, se mai uită înspre mine o dată şi zâmbeşte senin. Îl salut cu o mişcare a capului, apoi el dispare pe holul care duce la ghişeele pentru verificarea paşapoartelor unde îl aşteaptă Răzvan. E ultima oară când îl văd.

25

Avionul se zgâlţâie din toate niturile. Motorul pare a fi supus unui efort mult peste puterile lui, dar e doar o impresie dată de zgomotul asurzitor pe care-l face. E o zi cu mulţi nori, plaja e aproape goală. Nu vor fi mulţi martori.

Pilotul ne strigă ceva şi în cele din urmă înţelegem că ne apropiem de Vama Veche. Eu storc bara de metal din dreptul locului meu, în timp ce Vera şi mama ei privesc triste către suprafaţa mării prin uşa deschisă a avionului care zboară paralel cu ţărmul, la vreo două sute de metri în larg, trăgând după el un *banner* cu logo-ul seminţelor Nutline.

Vera ţine în mâini urna cu cenuşa lui Toma, o cutie neagră metalică, sosită prin Fedex în urmă cu o săptămână din State. A fost dorinţa lui expresă ca lucrurile să se întâmple în acest mod, să-i aruncăm cenuşa deasupra mării de la Vamă. A lăsat o scrisoare pentru Vera şi Anda în camera de motel, în care a dat instrucţiuni precise. Nu am văzut-o niciodată, dar mi-a povestit Anda o parte din conţinutul ei şi Răzvan Moga restul. După reacţiile lor, Toma s-a ţinut de cuvânt, n-a spus nimic despre noi doi. A insistat să fie incinerat acolo, ca să nu le pună pe cele două femei într-o situaţie dificilă. Incinerarea în România ar fi fost un chin pentru ele. Ar fi avut parte de atenţia nedorită a ziariştilor, având în vedere proaspătul statut de vedetă moartă al lui Toma. În mod sigur s-ar fi găsit nişte preoţi care să le hărţuiască şi să le ameninţe cu focurile iadului pentru păcatul de a-i arde trupul, în loc să îngraşe creştineşte solul patriei noastre ortodoxe şi să contribuie la dezvoltarea culturii autohtone de viermi necrofagi. Plus că e un simplu sinucigaş, din punctul lor de vedere.

Impossible is nothing. Când ai mulţi bani. Anda l-a plătit bine pe pilot ca să accepte această cursă neobişnuită. I-am promis lui Toma că o să le fiu alături celor două femei din viaţa lui şi mă ţin de cuvânt. Oricum, Vera n-ar fi acceptat un refuz. Eu m-am convins să mă urc la bord pentru că, în mod stupid, mi se pare mai puţin riscant decât într-un 737 care zboară la zece mii de metri altitudine. Avionul ăsta amărât zboară la doar câteva sute de metri înălţime şi cumva cred că sunt şanse mai mari să scap cu viaţă dacă motorul se opreşte. E posibil ca experimentele ştiinţifice şi statisticile chiar să-mi dea dreptate, dar tot nu pot să scap de nodul din gât şi de rânjetul sinistru apărut pe chipul meu fără să vreau, datorită crispării imposibil de controlat a tuturor muşchilor de pe faţă. O nouă probă extremă prin care Toma mă pune *post-mortem* să trec.

El nu m-a mai sunat de acolo. Aş fi putut să-l sun eu, dar mi-am dat seama că nu mai vrea să audă nicio voce şi că se pregăteşte pentru trecerea dincolo. Mi-l imaginez cum stă singur în camera lui de motel în ultima lui noapte, în timp ce eu şi Vera ne bem cafeaua pe terasa apartamentului meu, în aceeaşi dimineaţă de miercuri. Probabil dă şi el gata o ultimă sticlă de vin, apoi se dezbracă, intră în cadă, dă drumul la apă şi, în timp ce Vera mă ţine de mână şi mă priveşte drept în ochi îndrăgostită, îşi taie venele de la încheietura mâinilor cu o lamă de ras. Şapte litri de sânge se scurg în canalizarea de sub Oraşul îngerilor în timp ce eu prepar o limonadă cu miere şi apă minerală, la cererea Verei, şi o întreb dacă vrea să fac două ouă fierte. Şi asta e tot. Când terminăm cu micul dejun, Toma nu mai există.

Mai târziu în aceeaşi zi, Vera îşi face somnul de refacere de după-amiază. Ne culcaserăm târziu, după o noapte lungă şi plăcută pentru amândoi. Mă duc tiptil în living şi dau drumul la televizor pe CNN, cu sonorul dat la minimum. E ora cinci la noi, adică dimineaţă pe coasta de vest, în Los Angeles. O cameristă mexicană de la motel, venită să facă curăţenie, îl descoperă pe Toma în cada plină de sânge închegat şi ţipă isteric, ca în filme. Dacă mă concentrez, cred îi pot auzi ţipătul.

Restul nu mai durează mult. Coordonarea a fost perfectă. Oameni plătiţi de Michael şi Jonathan au sunat la mai multe televiziuni şi le-au dat vestea. Reporterii au năvălit la faţa locului şi acum transmit în direct imaginile cu paramedicii care scot cadavrul închis într-un sac, pe o targă, şi îl bagă în ambulanţă. Sting televizorul înainte ca Vera să se trezească.

Telefonul de la Anda vine pe la ora şase. Văzuse ştirea pe Realitatea, preluată de la o televiziune americană. Vera tocmai se trezise din somn. E devastată, nu-i vine să creadă că e adevărat. O duc urgent la mama ei în Aviaţiei. Anda e şi ea marcată de veste, dar are o demnitate şi un tragism sobru. Nu e ca muierile care-şi smulg părul din cap şi ţipă şi urlă de-ţi vine să le baţi cu cazmaua de săpat morminte. Anda mă roagă să le las singure şi mă conformez mai mult decât bucuros, deşi, din perspectiva ei, arăt mai mult decât devastat şi şocat de dispariţia lui Toma. Sunt pregătit să fiu un actor desăvârşit în perioada imediat următoare, poate unul mult mai bun decât Toma. Sincer, sunt stresat mai mult de mamă decât de fiică. Mintea Verei e prea inocentă, prea imaculată, ca să intuiască adevărul. Dar Anda ar putea să suspecteze ceva. Pentru amândouă relaţia mea cu Toma a fost de la început dubioasă, Vera se mira şi mă întreba adeseori ce poate să ne facă atât de apropiaţi pe noi, doi oameni atât de diferiţi. Sigur a discutat subiectul şi cu Anda. Doar o sună zilnic şi vorbeşte cu ea despre toate prostiile, darămite despre mine şi tatăl ei. De-a lungul ultimelor luni am simţit mereu privirea suspicioasă a Andei în ochii limpezi cu care mă privea Vera. Acum trebuie să fiu extrem de atent.

Vestea morţii lui Toma a venit pentru Vera la fel de neaşteptat ca pentru toată planeta, mai ales pentru locuitorii Statelor Unite. În cazul lor, vestea a fost cu atât mai neaşteptată cu cât nici măcar nu auziseră în viaţa lor de actorul Toma Drăgan până în acea zi. Emoţia a fost copleşitoare pentru ei, povestea acestui actor aflat în plină ascensiune curmată atât de brusc chiar de el însuşi i-a zguduit, drept pentru care s-au repezit şi au cumpărat bilete la cinema, asigurându-ne mie şi lui Răzvan *success fee*-ul de o jumătate de

milion în plus. S-au uitat la ecranul uriaş din faţa lor pe care se derula povestea lui Toma-vampirul, dar vedeau de fapt povestea citită în ziare şi pe net despre Toma, actorul român cel cu un destin plin de neşansă, şi filmul nu li s-a părut atât de prost cum e în realitate. Îşi vor da seama de cât de imbecili au fost abia peste câţiva ani, când îl vor revedea la televizor, în mod sigur nu în *prime time* nici măcar într-o zi de miercuri. Jonathan şi Michael au fost mai mult decât mulţumiţi. Din păcate, ştiam cu toţii că acest succes nu poate fi replicat, pentru că am avut o idee care poate fi implementată o singură dată. Dacă ar muri în fiecare săptămână câte un actor ca să-şi promoveze filmul, nu s-ar mai obţine acelaşi impact emoţional. Răzvan îmi spune că erau şi uşuraţi că nu au fost nevoiţi să apeleze la planul B, cel în care Toma ar fi dat înapoi. Aveau ei deja un individ care aştepta doar un telefon ca să dea buzna în camera de motel al lui Toma şi să-i însceneze el sinuciderea. Un profesionist. De când ştiam noi, eu şi Răzvan, de el? De două luni. Jonathan ne-a spus prin iunie că ei trebuie să-şi ia orice precauţie ca totul se decurgă conform planului A şi noi am fost de acord. Răzvan, de stresat ce era să nu-şi piardă averea, eu, din indiferenţă, pentru că ştiam că Toma va merge până la capăt fără ajutorul nimănui.

În aceeaşi seară o sun pe Vera de vreo cinci ori şi ea nu-mi răspunde la niciun apel. Încep să mă stresez că Toma le-o fi trimis un mail cu explicaţii – încă nu ştiu despre scrisoarea lăsată de el în camera de motel – şi m-a dat în gât. Asta n-ar fi prea bine. În cele din urmă catadicseşte Răzvan să mă sune, după ce îl sunasem eu pe el de câteva ori. Îmi spune că totul e bine, Toma a lăsat pe pat o scrisoare într-un plic deschis. Era pentru Vera şi Anda, dar cerea să fie citit de cei de acolo, mai precis de Răzvan. Acolo erau toate instrucţiunile, iar Răzvan mă anunţă că Toma nu a scris nimic compromiţător despre noi. A vorbit el cu femeile până acum, le-a citit scrisoarea şi au fost şi ele de acord să respecte dorinţa actorului. A două zi urmează să fie incinerat, apoi cenuşa lui le va fi trimisă prin poştă, laolaltă

cu ultima lui scrisoare. Le-a spus că Vera devine beneficiara unică a milionului de dolari care îi va intra în contul deschis chiar de Toma pe numele ei, conform contractului, în ziua premierei.

Ceva mai târziu mă sună şi Vera. E tristă, dar mai liniştită. Mă întreabă, fără nicio urmă de suspiciune în voce, dacă bănuiam ceva, dacă Toma mi-a spus vreun cuvânt despre ce avea el de gând să facă. Îi spun că nu, nimic, cu un ton cu care aproape că m-am convins şi pe mine că nu ştiam nimic. Nu, Toma nu mi-a dat niciun indiciu şi că sunt la fel de bulversat şi de şocat de gestul lui ca şi ea. Îi spun că Toma era oarecum stresat de reacţia publicului la film, dar nimic mai mult de atât, şi nu cred că presiunea premierei a fost chiar atât de mare încât să facă să comită acest gest teribil. Pe moment, pare că am succes şi o conving de inocenţa mea. După ce încheiem conversaţia şi stabilim să trec pe la ele a doua zi dimineaţă, rămân cu o senzaţie ciudată, neaşteptată, greu de definit. Ele chiar nu mă suspectează deloc. Pun pe seama şocului prin care au trecut acest fapt care e inexplicabil pentru mine. După ce m-am stresat atâta în ultimele luni, mi se pare neverosimil că ele nu mă iau în vizor. Înţeleg că e posibil să nu se gândească la scopul real al morţii lui Toma, adică promovarea filmului, nu e o idee chiar la îndemâna lor, dar nu-mi vine să cred că nu-mi pun întrebări mai periculoase. Am fost totuşi singurul prieten al lui Toma din această perioadă. Deşi mulţi sinucigaşi îi surprind chiar şi pe cei mai apropiaţi cu gestul lor.

A doua zi, când mă întâlnesc cu amândouă la apartamentul imaculat al Andei, senzaţia de cu o seară înainte mi se confirmă. Nici urmă de suspiciune la adresa mea. Nu apare vreuna nici în ziua următoare, nici în următoarea şi nici până acum, când strâng cu putere bara de metal de lângă locul meu din avionul din care vom împrăştia cenuşa lui Toma deasupra mării.

Toată săptămâna au fost amândouă incredibil de calme. În schimb, am devenit eu paranoic şi suspicios. Mi se pare că ştiu ceva la ce eu nu am acces. Parcă au ele o explicaţie ce mie îmi lipseşte. Vera e tristă şi

resemnată, dar Anda vorbeşte despre Toma cu o duioşie neverosimilă. Pare că Toma şi-a câştigat din nou tot respectul pierdut de-a lungul ultimilor douăzeci de ani, deci a fost o mişcare bună pentru el. Dar simt că e vorba despre mai mult decât acel milion care stă să intre în contul Verei. Nu pot explica schimbarea ei de atitudine doar din perspectiva banilor, Anda nu e aşa, Vera cu atât mai puţin. E ceva ce-mi scapă. Vera totuşi e mult mai afectată de moartea lui Toma, dar asta e ceva normal, e tatăl ei, în vreme ce pentru Anda el e doar fostul soţ de care s-a despărţit în urmă cu atâţia ani. O explicaţie ar fi că, deşi Toma susţinea că nu le-a spus nimic, ele să fi ştiut totuşi de boala lui şi să privească sinuciderea lui din perspectiva asta.

Tot în aceste zile am norocul să fiu acasă la ele atunci când preotul parohiei de care aparţin le bate la uşă. Anda îl vede prin vizor şi îmi face semn că nu vrea să vorbească ea cu el, aşa că-i deschid eu. E un imbecil care vrea să vorbească cu doamna Anda.

— Despre ce?

— Despre fostul soţ al dânsei.

— Auzi, eşti din ăla, cu Martorii lui Iehova? fac eu pe niznaiul şi văd cu plăcere cum i se înroşesc obrajii.

— Sunt preotul parohiei ortodoxe de aici.

— Aha. Şi ce vrei?

— Aş vrea să vorbesc cu doamna despre decizia de a incinera trupul neînsufleţit al domnului Drăgan.

— E decizia lui.

— Da. Dar credem că e o greşeală. Faptul că s-a sinucis e deja ceva rău, dar să se ajungă la incinerare…

— Ce? Ce se va întâmpla?

— E un păcat. Pot să întreb cine sunteţi dumneavoastră?

— Nu. Nu poţi. Dar auzi, că nu prea mă pricep, voi ăştia cu ortodocşii sunteţi din ăia care cred în viaţa de apoi şi în rai?

— Da. Bineînţeles că există.

— Tu o să ajungi în rai?

— Sper.

— Vrei să-ţi dovedesc eu imediat că nu există? zic eu şi îmi prind pumnul drept în palma stângă, sub nasul lui.

— Asta e o ameninţare?

— Tu presupui că ajungi în rai. De când a vrea să trimiţi pe cineva în rai e o ameninţare? N-ai nimic de pierdut. Dacă e, ajungi, dacă nu, oricum era ţeapă!

Preotul n-a mai zis nimic. S-a întors spre holul blocului şi a plecat în treaba lui. Anda mi-a aruncat o privire recunoscătoare după ce am închis uşa.

Pilotul ne face semne că acum e momentul să acţionăm. Cei câţiva oameni de pe plaja de la Vamă vor ridica ochii către avion şi, pentru o secundă, vor vedea un norişor gri sub avion, ca şi cum motorul ar fi dat un rateu. Nu vor şti niciodată că acela a fost Toma.

Eu sunt incapabil să mă clintesc de pe scaunul meu, deci nu voi fi cel care oficiază scurta ceremonie a învântificării lui Toma sau cum s-ar putea numi ceea ce facem noi acum. Vera îi face semn mamei sale că nici ea nu e în stare, e prea slăbită şi emoţionată, aşa că Anda ia cutia neagră, îi deschide capacul, se apropie de trapa deschisă a avionului şi, cu o mişcare bruscă, o scoate puţin în afara fuselajului. Curentul de aer aproape că-i smulge cutia din mâini, dar Anda o ţine bine şi, după cinci secunde, o trage înapoi. Prea devreme însă. Apreciez că ultimul sfert din Toma tocmai era gata să iasă din urnă şi să se lase luat de vânt, dar Anda a adus cutia în interior şi curentul de aer l-a împrăştiat în interiorul cabinei. Două secunde mai târziu, cenuşa lui Toma e peste tot, în ochii noştri, în părul femeilor, pe haine. Îl simt în nări, în ochi, pe limbă, iar seara, la duş, o să găsesc urme de Toma chiar şi sub prepuţ şi între buci. Când ne dezmeticim şi putem deschide ochii, vedem umerii pilotului cum se zgâlţâie de râs în timp ce priveşte fix înainte, prin elice, ca şi cum ar fi concentrat la zbor şi n-ar fi observat ce s-a

întâmplat. Ştie că are loc un fel de înmormântare şi că nu se cade să râzi în astfel de momente. Vera însă ne zâmbeşte cu ochii înlăcrimaţi, iar Anda îşi şterge cenuşa de pe buze şi scapă un:

— Fir-ar să fie! Tipic Toma!

Amândouă zâmbesc în continuare, iar eu, cu rânjetul meu crispat, pare că împărtăşesc amuzamentul general din avion.

În acea seară, rămânem la 2 Mai. Doar aici am găsit de închiriat o mică pensiune doar pentru noi, să fim singuri în casă şi în curte. Femeile fac ceva de mâncare, un fel de pomana mortului vegetariană. La zece seara, Vera ne spune că îi e somn şi că se retrage.

— A epuizat-o ziua de azi, spune Anda după ce rămânem singuri.

— Aţi rezistat bine amândouă zilele astea.

Ea bea un pahar de vin cam de vreo oră, eu am decis să merg pe bere în această seară şi deja sunt la a treia. Aştept oarecum încordat să văd ce se va întâmpla. Îmi dau seama că e prima oară când rămân singur cu Anda. Poate acum voi fi supus unui interogatoriu mai serios. Despre Toma. Sau despre intenţiile mele legate de Vera care acum e milionară. Un rechizitoriu dur, de mamă. Totuşi, nu se întâmplă nimic din toate astea şi îmi dau seama încă o dată că nu ştiu ce-i în capul unei femei, exceptând momentele în care acolo e penisul meu.

Anda se sprijină mai bine pe spătarul scaunului ei şi îşi întinde picioarele pe scaunul lăsat liber de Vera. Da, sunt încă foarte frumoase. Privim marea care ne dezvăluie mai mult partea dinspre linia orizontului, ţărmul fiind ascuns de faleza înaltă. Nu vorbim mare lucru, doar savurăm seara răcoroasă de sfârşit de vară. Îşi aminteşte cu voce tare de un concediu petrecut împreună cu Toma, tot aici la 2 Mai, în vara de dinainte să se nască Ioana. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama despre cine vorbeşte. Ioana e Vera. Ea era gravidă în luna a şaptea atunci. Erau doi tineri fericiţi şi inocenţi care nici nu bănuiau complotul pus la cale de trupurile lor bronzate şi aparent sănătoase. Îmi întorc capul spre ea şi-mi ridic sprâncenele. Nu

înţeleg despre ce vorbeşte. Ea mă priveşte aproape cu compasiune – de ce compasiune, habar n-am – şi rosteşte cuvintele încet, delicat, ca şi cum ar prefera să fie absorbite de tăcerea din jur înainte de a fi auzite.

— Ştiu tot ce s-a întâmplat. Toma m-a sunat înainte s-o facă. Mi-a povestit tot şi mi-a explicat de ce. M-a rugat să-ţi explic şi ţie de ce a făcut gestul ăsta. A zis că meriţi să ştii şi tu adevărul.

Simt un junghi de invidie că a sunat-o pe ea, iar cu mine nu a mai vorbit deloc în acele ultime zile.

— Şi nu, nu mă întreba. Nu am încercat să-l fac să se răzgândească. Era pe deplin hotărât şi nici nu aş fi avut cum. Nu ştiam la ce hotel stă, nimic, nu aveam pe cine să sun.

— Nu voiam să te întreb asta.

Nu detectez nicio urmă de acuză în vocea ei, deci prima impresie e că Toma n-a turnat chiar tot. Ce naiba i-o fi îndrugat la telefon? Anda vorbeşte în continuare ca şi cum ar fi singură şi e doar o întâmplare că sunt şi eu de faţă.

— Eu intuiam de ce, zice ea.

— De ce?

— E vorba despre Ioana. Despre ce nu ştii tu şi nu ştiam nici noi atunci, în acea vară de care-ţi povesteam, când o purtam în burtică.

Abia aud ce spune, greierii din grădină parcă vor să cenzureze multe din vorbele ei aproape şoptite. Cu cât mă concentrez mai mult să-i ignor, cu atât îşi freacă ei picioarele mai abitir ca să scoată sunetele lor penibile. Nici Anda nu mă ajută, vorbeşte pe acelaşi ton care pare mai degrabă potrivit gândurilor decât viului grai.

— Ioana e bolnavă. De când s-a născut. Are o boală genetică rară. Se numeşte fibroză chistică. În general, oamenii cu boala asta nu trăiesc mai mult de treizeci de ani. Abia acum sunt tratamente care le pot prelungi viaţa cu încă puţin, dar sunt scumpe. Noi oricum, am avut noroc, Ioana pare a avea o formă mai uşoară a bolii, dar se poate agrava în orice moment.

Cri, cri, cri. Creierul meu a devenit un greier. Pe moment, nu e capabil să facă altceva decât să înregistreze şi să repete ca un ecou scârţâitul enervant scos de insectele astea care îşi freacă toată vara cracii unul de altul. În secunda asta, urăsc greşit-numitul-cântec al greierilor mai mult decât scârţâitul cretei pe tablă sau al furculiţei pe farfurie.

Anda continuă să vorbească, imperturbabilă. Îmi spune că atât ea cât şi Toma sunt purtători ai acelei gene defecte, dar că ei nu au boala. Nu există tratament, boala nu poate fi eliminată, există doar medicamente care ameliorează manifestările. Doctorii zic că se întâmplă tot mai des să apară cazuri noi. Nimeni nu ştie de ce. Poate din cauza alimentaţiei moderne, poate din cauza radiaţiilor solare, poate din cauza poluării, nu există o cauză clară.

Evident, ea şi Toma habar n-aveau pe vremea aceea ce condamnare la suferinţă era semnată în codurile lor genetice. Nu ştiau că sunt purtători. Abia după naşterea Ioanei şi apariţia primelor simptome au aflat. Şi de atunci, Toma a devenit un alt om. Vina modernă, demonstrată ştiinţific, de a-i fi oferit fiicei sale o viaţă condamnată la suferinţă l-a măcinat din acea zi pentru tot restul vieţii. L-a dărâmat mai mult decât pe Anda care a înţeles că ea trebuie să rămână puternică. El era oricum mai sensibil, mai impresionat de suferinţa trupului, ca orice bărbat. Odată, în al doilea an de viaţă al Ioanei, îmi spune ea zâmbind nostalgică, Toma a început să plângă pe scenă în mijlocului unui spectacol. Era o comedie, un vodevil, şi el a clacat chiar atunci şi cei din sală au rămas interzişi. Poate acesta e şi motivul pentru care nu a ajuns niciodată un actor de succes.

An după an au trăit în aşteptarea bombei care putea exploda în orice secundă şi să le arunce în aer lumea mică şi cochetă pe care şi-o făcuseră. Iar după patru ani, Toma nu a mai rezistat presiunii. A clacat şi le-a părăsit. Anda l-a urât profund în primii ani de după divorţ. L-a considerat un laş şi un iresponsabil. Ce om îşi părăseşte copilul bolnav? Din cauza lui a ajuns să urască toţi bărbaţii.

Îmi vine să cred că înainte să se nască Ioana, Toma nu bea deloc alcool, mă întreabă ea. Confirm că nu. Era cu totul alt Toma.

— Ştii ce zicea Toma când a aflat de boala ei, când ea avea un an? Că ar vrea ca Ioana să moară cât mai repede. Înainte să crească, înainte ca el să o iubească tot mai mult.

Pentru că da, zice Anda cu nostalgie, Toma ar fi putut fi un tată minunat. Dar îi era frică. În fiecare zi se îndrăgostea de fetiţa lui tot mai mult şi asta îi sfâşia inima. Şi ea nu a păţit nimic, nici la un an, nici la doi, nici la trei şi nici până acum. Dar pentru el a fost insuportabil să o vadă zi de zi şi să aştepte inevitabilul. Şi a plecat, a renunţat. A lăsat-o pe Anda să ducă tot greul.

Abia acum simte că l-a regăsit oarecum pe bărbatul pe care l-a iubit atât de mult în tinereţe. Toma i-a zis că şi-a răscumpărat laşitatea din tinereţe şi s-a împăcat cu sine datorită acestui milion de dolari. A vrut să-i demonstreze toată viaţa că încearcă să facă ceva bine pentru fiica lui şi, până la urmă, a reuşit. În ultimii douăzeci de ani doar declarase acest lucru cu orice ocazie, fără să se întâmple nimic concret. Anda ştie că mie mi se datorează totul. Îngerul lui păzitor. Aşa pare că m-a numit Toma şi în conversaţia lor telefonică.

Anda continuă să vorbească despre Toma, ca pentru sine, şi fiecare cuvânt de-al ei mă face să reconsider evenimentele şi discuţiile cu el din ultimul an. E mult spus despre un om care tocmai ce şi-a tăiat venele şi datorită căruia am câştigat un milion jumătate de dolari, dar simt că, de fapt, Toma s-a folosit de mine.

Greierii au amuţit. Pe moment, mă preocupă mai mult ceea ce tocmai am aflat despre Toma decât despre Vera. Trebuie să lămuresc şi treaba asta.

— La un moment dat, n-a avut ceva tumoare la creier? Parcă aşa mi-a spus cândva, tatonez eu şi Anda zâmbeşte ca un părinte care-şi prinde copilul cu minciuna.

— Nici gând. A fost o greşeală. O încurcătură de fişe. Ţie nu ţi-a zis? A fost un moment amuzant, mai ales după ce am aflat că nu are nimic.

— Nu mai ţin minte exact ce mi-a zis. Băuserăm prea mult. Eşti absolut sigură?

— Da, normal.

— Şi totuşi, de ce a făcut-o? întreb eu şi chiar sunt curios. Putea să rămână în viaţă pentru ca Vera, adică Ioana, să aibă aceşti bani.

— De ce insişti să afli ceea ce ştii deja? mă întreabă blând Anda şi zâmbeşte.

S-a lămurit treaba. Toma a trădat. I-a spus totul Andei.

— Vera ştie?

— Nu. Toma a hotărât, şi eu sunt de acord, să nu-i spunem ei chiar totul. N-are niciun rost, doar i-am aduce mai mult urât în viaţă decât are deja.

— Şi ea nu se întreabă oare de ce a făcut-o totuşi?

— Toma i-a oferit explicaţia de care avea nevoie în acea scrisoare pe care ne-a lăsat-o în camera de la motel.

— Care?

— Că avea o tumoare pe creier. Dar a minţit-o că nu are nimic, ca să o protejeze. I-a spus că el a inventat treaba aceea cu greşeala cu fişele din spital. I-a scris că era şi foarte deprimat. Simţea că a eşuat pe toate planurile, dar mai ales în acela de tată. Şi nu voia ca nici un cent din banii câştigaţi să fie folosiţi pentru el, doar ca să-i prelungească agonia.

— Destul de convingător.

— Dacă nu câştiga banii aceştia, şi-ar fi considerat viaţa un eşec total. La telefon era mândru, era împlinit. Toma a înţeles că e un ciudat şi mi-a zis că asta e tot ce a putut face cu viaţa şi felul lui de a fi, pentru Ioana.

Banii sunt de obicei modul de a-şi arăta afecţiunea al oamenilor incapabili de afecţiune. Tot mai mulţi fac asta, cumpără cadouri, cheltuie şi câştigă bani pentru cei de lângă ei ca să le arate cât de mult îi iubesc. Pentru

cei apropiaţi, pentru copii, când aceştia n-au nevoie decât să le fii alături. E mai simplu, e mai convenabil.

Ascultând-o pe Anda, îmi dau seama că varianta ei asupra morţii lui Toma e mult mai plauzibilă decât cea pe care mi-a servit-o el, doar că eu refuz încă să o accept. Am trăit un an cu impresia că Toma a fost bolnav, e o inerţie firească a minţii mele. Deci Toma nu a avut nici pe dracu'. A jucat un rol şi l-a jucat bine. Rolul vieţii lui, cum se spune.

Se leagă acum multe în mintea mea, de ce e aşa Vera Ioana atât de diferită de alte femei pe care le-am cunoscut. De ce avorturile şi de ce obsesia ei pentru anticoncepţionale. Nu vrea să facă copii pentru că nu vrea să le transmită o condamnare la boală şi suferinţă. De ce trăieşte ea clipa atât de natural. Acum e clar totul. Ar fi trebuit să ştiu că în dragoste nu există noroc. Femeia ideală e o femeie marcată de o boală cumplită. Restul, e iluzie.

— Voi când aţi aflat?

— Când avea un an.

— Şi ea? De când ştie de boala ei?

— De la doisprezece ani. A trebuit să-i spun. Am vrut să-i spun. Toma s-a opus, dar nu mai avea niciun cuvânt de spus în această familie.

La vârsta când alte fete se smiorcăie când au primul ciclu, Vera a aflat că nu va trăi mai mult de treizeci de ani. Şi că poate muri oricând până atunci.

— Când v-aţi întâlnit atunci la mine, de Crăciun, Toma m-a rugat să nu-ţi spun nimic despre boala Ioanei. Ea e foarte discretă în privinţa asta. Ne-a rugat şi Ioana pe noi doi să nu-ţi spunem nimic. Acum ştii. Toma a vrut să ştii. N-am idee când avea ea de gând să-ţi spună.

— E OK. Trebuia să aflu.

Ne privim drept în ochi şi nu mai e nevoie să ne spunem nimic. Mi-e clar. E un refuz deloc subtil. Nici ea nu mă vrea alături de Ioana. Ştie prea multe despre mine de la Toma. Anda tocmai mi-a uşurat decizia.

— Ştii cum se mai numeşte boala ei? mă întreabă ea.

— Cum?

— Boala celor şaizeci şi cinci de trandafiri. *Sixty five roses.* Am văzut şi eu pe Wikipedia. Un copil şi-a auzit mama vorbind la telefon despre *cystic fibrosis*, boala lui, şi a înţeles *sixty five roses.*

Îmi amintesc ce mi-a răspuns Ioana atunci când am întrebat-o ce-şi doreşte de ziua ei, cu o toamnă înainte, la puţin timp după ce ne cunoscuserăm:

— Şaizeci şi cinci de trandafiri.

Are un simţ ciudat al umorului Vera. Pe ea, la momentul respectiv, probabil că a distrat-o să-mi dea acel răspuns şi eu să nu înţeleg nimic.

Din cauza lui Toma şi a celor două femei importante din viaţa lui, acum simt că nu mai am pământ sub picioare. Nu mai sunt eu, cel cu care eram obişnuit şi familiar. E o senzaţie insuportabilă, că aş putea fi altfel, schimbat de Vera şi de Toma. Nu vreau asta. E prea târziu, e inutil. Prea multe emoţii străine pentru mine în ultima vreme, mult prea multe. Nu-mi plac emoţiile, mă simt între ele ca un elefant într-un magazin de cristaluri. Nu pot şi nu vreau să preiau eu ştacheta de la Toma şi să o văd pe Vera cu ochii lui, zi de zi, şi să aştept în locul lui ziua în care acele gene nenorocite vor exploda în trupul ei.

Mă simt cumplit de obosit. Trei ani de proximitate constantă a morţii sunt epuizanţi pentru oricine. Am un milion şi jumătate de dolari în conturi şi sunt pe cale să intru într-o cu totul altă dimensiune a vieţii mele. Un milion îţi schimbă radical viaţa şi, în cazul ăsta, primul lucru pe care vreau să-l elimin din mintea mea e moartea. Lucru imposibil dacă aş hotărî să trăiesc mai departe alături de Vera.

Tot ce are lumea să-mi ofere e greşit. Job. Familie. Carieră. Succes. A fost un moment, pe la treizeci de ani, când am crezut că sunt făcut pentru toate astea. Mi-am dat seama la timp că nu e aşa. Ca şi lui Toma, nici mie nu-mi place lumea în care mi-a fost dat să mă nasc şi să trăiesc. Doar

motivele noastre sunt diferite. El tânjea după familie şi succes în carieră, eu le detest.

Îmi amintesc ce a zis Toma odată. Trupul e vesel, sufletul e trist. Pentru că trupul nu ştie că va muri, iar sufletul ştie. Ştiu, e o schemă simplistă. Dar nici eu nu-s vreun intelectual, nici Toma un mare filosof. Sportul e plin de vitalitate, arta de tristeţe. Trupul dansează pe orice muzică cretină cu ritm dintr-un club. Sufletul vibrează la o muzică de cele mai multe ori impregnată de tristeţe şi nostalgie. Când e omul fericit? Când trupul preia controlul, zicea Toma, când trupul reduce sufletul la tăcere. Paradoxal, o sinucidere e un trup care reduce sufletul la tăcere, nu invers. Un trup care apelează la o soluţie radicală ca să facă asta: propria distrugere.

Sufletul nu aduce decât tristeţe în ecuaţie. Eu, acum, vreau să fiu doar trup, nimic mai mult. Un trup fără nume, fără identitate, cufundat în nisipul cald de pe malul oceanului. Acum nu mai vreau decât să fiu pe o plajă, cu zeul-soare deasupra capului şi înconjurat de cât mai multe femei care nu au cuvântul moarte în vocabular. Femei care îşi trăiesc viaţa ca nişte animale de pe Animal Planet. Femei care acceptă supuse să fie pătrunse oricând de mascul, pentru că ele ştiu că bărbatul trăieşte un sezon al împerecherii căruia doar moartea îi aduce sfârşitul. Femei pe care să le plătesc ca să mă vadă ca pe un zeu şi să-mi satisfacă toate dorinţele. Iar ca banii făcuţi să-mi ajungă pentru a trăi visul acesta până la capăt, trebuie să mă îndrept singur către o plajă retrasă pe care nu o găseşti inclusă în niciun ghid turistic despre Thailanda, unde o bere Heineken e mai scumpă decât o femeie. Asta e tot ce mai vreau de la viaţă.